

[Hắc Pháp Sư Dữ Bạch Vương Tử Hệ Liệt] - Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử

Contents

[Hắc Pháp Sư Dữ Bạch Vương Tử Hệ Liệt] - Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử	1
1. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 1-1: Bộ 1 – Chiếc Mũ Bị Mất	1
2. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 1-2: Văn Án	6
3. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 1-3	7
4. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 2	15
5. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 3	22
6. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 4	31
7. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 5	42
8. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 6	50
9. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 7	60
10. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 8	71
11. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 9	84
12. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 10	92
13. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 11: Vỹ Thanh	97

[Hắc Pháp Sư Dữ Bạch Vương Tử Hệ Liệt] - Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử

Giới thiệu

Thể loại: huyền huyền, nhất thụ nhất công, ma phápGhép đôi: Pháp Nhĩ Tư x Y Lai ÂnChuyển ngữ: Phi NguyệtTiết T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-phap-su-du-bach-vuong-tu-he-liet-hac-phap-su-va-bach-vuong-tu>

1. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 1-1: Bộ 1 – Chiếc Mũ Bị Mất

Nghe nói, người ký khế ước oán linh, không thể tránh khỏi đi lên một đoạn đồng nhất lữ trình——

Hắn là kỵ sĩ trong Quang Minh trận doanh, là vương tử tóc vàng chính trực mà đơn thuần

Y là đại pháp sư Hắc Ám thế giới, đại danh từ cô độc lãnh khốc thuộc về y.

Tựa như đêm tối cùng ban ngày, hai người vốn không thể qua lại,

Bởi một lần ma pháp thất bại đến bầy rập một tiểu ác ma,

Bắt đầu “thật sâu” ràng buộc...

...

Đại pháp sư không may sự kiện lục.

1. Ngày kỷ niệm “thất thân”

Y thân là Hắc Bào Giáo Phụ đại danh鼎鼎,

Bất quá thỉnh thoảng tham tiểu tiện nghi, muốn làm chút tiểu thuật lấy vật đổi vật,

Nhưng đánh bầy đánh bạ gặp một cái vương tử tóc vàng không bị hắc ma pháp ảnh hưởng,

Kết quả, người toàn thân xụi lơ bị “ngạnh” thượng dĩ nhiên là... Y!

2. Ngày ác long cùng pháp sư mệt mỏi ngã xuống, kỵ sĩ rất anh dũng

Vì tìm ra cổ thần bí lực lượng không biết từ đâu tới trên người vương tử,

Y quyết định triệu hoán đại ác long “nghe nói rất lợi hại”, bởi kỵ sĩ chơi một hồi anh hùng cứu mỹ nhân,

Y có thể rất nhu nhược (trên nguyên tắc chính là như vậy) bị cứu về vương cung,

Nhưng, kỵ sĩ đều là ngu ngốc không có cảm giác phương hướng sao?

Chạy trốn đến chân nhanh rút thì thôi, còn chạy vào bầy rập của oán linh...

3. Ngày sự thông minh của pháp sư cứu không được sự ngu ngốc của vương tử tiếp tục không may

Chuyện tìm kiếm chiếc mũ tiểu yêu, ngực y đều biết,

Quyết định đem trọng tâm đặt ở nghiên cứu “bí mật thể chất” vương tử,

Hết lần này tới lần khác, tên vương tử ngu ngốc này không có việc gì giảo ra cục gì?

Oán linh là y dẫn đến, hắc lo lắng cái rắc! Còn khiến sự tình nháo lớn...

...

Nhân vật mạo hiểm của pháp sư cùng vương tử

Pháp Nhĩ Tư

Chức nghiệp: hắc bào pháp sư đẳng cấp bạo biểu [1].

Kỹ năng: vận dụng hắc ma pháp, điều phối ma được, chú ngữ, triệu hoán thuật. Nhưng gần nhất tựa hồ xuất hiện trực trực?

Trang bị: pháp trượng làm trang sức nhiều hơn thực dụng cùng hắc bào hắc đầu bông [2] người khác nghe danh kinh hồn táng đảm.

Cá tính: dưới ngoại hình lạnh lùng ưu nhã cất giấu bộ mặt phúc hắc thích tham tiểu tiện nghi giả đáng thương.

Nhiệm vụ sắp tới: cỡi ra quang minh kết giới chi mê vĩnh viễn không mất hiệu lực, còn có, báo thù!

Y Lai Ân

Chức nghiệp: vương tử kiêm Quang Minh kỵ sĩ đẳng cấp không rõ.

Kỹ năng: kiếm thuật, vũ đạo.

Trang bị: trường kiếm cùng toả tử giáo không biết tốt cùng có bao nhiêu tác dụng.

Cá tính: ngoại hình tuần mỹ ôn hoà cộng thêm đơn thuần dễ lừa vô pháp ẩn dấu.

Nhiệm vụ sắp tới: có được tình yêu của Pháp Nhĩ Tư cùng đẩy ngã y lần thứ hai.

Cách Nhĩ

Đầu lĩnh cường đạo, đồng bạn hợp tác của Pháp Nhĩ Tư, chủ yếu bán các loại vật phẩm ma pháp cho Pháp Nhĩ Tư. Lần này ngoài ý muốn làm bà mối cho pháp sư cùng vương tử. (Ách, đại khái tính là vậy!)

Y Phàm

Hắc long diễn viên nhìn như hung mãnh kỳ thực có chút ngốc nghếch, tính tình rất kém nhưng rất thật, giống như pháp sư đều không chịu được hắc ám sinh vật. Lần này đóng vai tên côn đồ vô dụng nhất đùa giỡn mỹ nhân trong sự kiện “anh hùng cứu mỹ nhân”.

Lạp Đức

Kỵ sĩ so chủ tử tóc vàng có đầu óc có khí thế, bất đắc dĩ trung tâm là bản năng theo hắc sinh ra. Y theo chuẩn tắc “diễn viên chính đều tương đối ngốc nhưng tương đối có nhân duyên”, hắc tiếp tục con đường diễn viên phụ.

Da Khắc

Tiểu yêu quái bi thương quái đản nhưng tình có thể nguyên, so Y Phàm hữu dụng, khiến Pháp Nhĩ Tư thuận lợi cùng Y Lai Ân quay về hoàng cung?

Ái Đức Hoa bá tước

Ngoài mặt là một lĩnh chủ thoát nhìn phong độ phiên phiên, nhưng tựa hồ là kẻ có quan hệ chính yếu trong sự kiện chiếc mũ của Da Khắc.

Ô Lạp Nhĩ

Hình nam hỗn huyết ám tinh linh, hoàng thất tổng quản, phi thường chiếu cố Y Lai Ân.

Hồng y nữ tử bộ dáng không rõ

Chính là không rõ!

...

Mạo hiểm lộ trình của pháp sư cùng vương tử

(Địa đồ ——)

Địa điểm một: ổ đạo tặc của đạo tặc Cách Nhĩ.

Dẫn phát sự kiện: Cách Nhĩ đầu sỏ gây tội + Pháp Nhĩ Tư tham tiểu tiện nghi + Y Lai Ân lầm đánh lầm “đụng” = Pháp Nhĩ Tư thất thân.

Địa điểm hai: thảo nguyên ma pháp trận ngoại ô Tư Đặc Mỹ Tư vương quốc.

Dẫn pháp sự kiện: đại đào sát (giả) của vương tử, pháp sư, kỵ sĩ cùng rồng.

Địa điểm ba: sơn động không biết tên ngoài thủ đô Tư Đặc Mỹ Tư vương quốc.

Dẫn pháp sự kiện: Pháp Nhĩ Tư phản trư ăn lão hổ, bò lên Y Lai Ân, nhưng bởi vậy mở ra nhiệm vụ tìm kiếm chiếc mũ của Da Khắc.

Địa điểm bốn: cung điện vương đô Lạc Á

Dẫn pháp sự kiện: Pháp Nhĩ Tư lấy được chiếc mũ, cùng Y Lai Ân trở về sơn động trả nhiệm vụ, nhưng phần thưởng cho nhiệm vụ hoàn thành dĩ nhiên là...

Địa điểm năm: vũ hội của Ái Đức Hoa.

Dẫn pháp sự kiện: chân tướng Da Khắc chi mê rõ ràng, Pháp Nhĩ Tư có được nụ hôn của Y Lai Ân.

Địa điểm sáu: cung điện vương đô Lạc Á.

Dẫn pháp sự kiện: chi nhánh nhiệm vụ —— nhiệm vụ Cách Nhĩ hoàn thành, nhưng nghiên cứu Pháp Nhĩ Tư đối Y Lai Ân chưa thành công, mạo hiểm lộ trình của hai người phải tiếp tục...

...

Tại truyền thuyết thứ nhất thật lâu thật lâu trước kia lưu truyền, ở Á Cách đại lục...

Sâu trong rừng rậm, hang đá hắc ám, oán linh bị thương không ngừng truy tìm bảo vật bị mất. Đương khi khát vọng trong lòng thu được thoả mãn, đem âm áp xưa kia tái hiện trong ký ức, khế ước oán linh sẽ tự động giải trừ...

...

[1] Bạo biểu: có thể hiểu như boss, đẳng cấp rất cao không người có thể với tới

[2] Đấu bông: loại mũ rộng vành với áo choàng

2. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 1-2: Văn Án

Á Cách đại lục là một nơi mỹ lệ mà thần kỳ, các sinh vật chủng tộc cùng kỳ dị sinh hoạt nơi đây, lẫn nhau ỷ lại cùng lẫn nhau tranh đấu, kéo dài mấy vạn năm.

Từ cự long thức tỉnh, mãi đến hiện tại nhân loại tung hoành, Á Cách đại lục truyền lưu vô số truyền thuyết xa xưa mỹ lệ, người ngâm thơ rong dưng hình thức thơ ca đem chúng truyền khắp ngõ ngách trên đại lục.

Mà hôm nay tại đây, mọi người không muốn nghe nhất, là chuyện về một hắc ma pháp sư.

Người ngâm thơ rong đương nhiên không chỉ nói về truyền kỳ của anh hùng, bọn họ cũng sẽ nói một chút về lực lượng kinh khủng của hắc ám từ thế giới bên kia.

Lực lượng ma pháp từ từ biến mất khiến mọi người bất an, nhưng hắc ma pháp như trước cường đại.

Thần bí mang đến không yên, mọi người đối hắc ma pháp luôn vừa sợ hãi vừa căm ghét, hắc bào pháp sư sử dụng hắc ma pháp tự nhiên không được hoan nghênh.

Hắc bào pháp sư phổ biến nhất được truyền lưu trong miệng người ngâm thơ rong, là hiện tại hắc bào Pháp Nhĩ Tư được xưng “Hắc Bào Giáo Phụ”.

Đó là cái tên khiến toàn bộ người trên đại lục căm hận nhất, sợ hãi nhất, hài tử nghịch ngợm nghe thấy cũng không dám nhúc nhích, thậm chí trở thành một cách gọi khác của hắc bào pháp sư.

Truyền thuyết Pháp Nhĩ Tư là một lão nhân, y luôn mặc áo choàng màu đen, mép áo choàng nối liền với hắc ám của thế giới bên kia. Y thường lui tới những nơi như Hắc Ám Sâm Lâm, không thích ban ngày, chỉ thích tiềm hành trong bóng đêm. Hắc ma pháp của y có thể gọi dậy vong linh đã chết, cũng có thể dẫn dắt hắc ám của thế giới bên kia.

Y là hoá thân của hắc ám, người hầu Hắc Ám Chi Thần yêu quý nhất, là tà ác điển phạm của toàn bộ hắc bào pháp sư trên đại lục.

3. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 1-3

Pháp Nhĩ Tử đánh một cái ngáp, nhìn một chút ánh trăng mỹ lệ trên bầu trời thâm lam sắc. Ánh trăng sáng tỏ chiếu vào bọt nước dính trên lá cây, khiến nó lập lòe chiếu sáng.

Y có thể nghe được thanh âm động vật phi hành ban đêm, cũng có thể thấy được thân ảnh chúng nó tiềm hành trong bụi cỏ.

Y trong tay cầm một chiếc đèn, tia sáng hôn ám trong bóng tối cực độ, chỉ có thể rọi sáng một góc nhỏ.

Thân ảnh dưới áo choàng màu đen như bóng ma vô thanh đảo qua cây cỏ, đầu y mang mũ, ánh trăng chiếu không tới gương mặt y.

Bên phải bờ sông có một toà nhà đồ sộ, y hi có thể nhìn ra quy mô khi trước, đại khái là dinh thự của quý tộc một thời kỳ nào đó. Những người đó từ lâu quy về trần thổ, phòng ốc như cũ đứng vững, mới có thể trong bóng đêm thấy được kết cấu kiên cố của nó.

Pháp Nhĩ Tử nhẹ nhàng gõ cửa hậu viện, qua hồi lâu, cửa mở.

Quản môn là một nam nhân tướng mạo phổ thông, đôi mắt nâu híp lại, thoạt nhìn không dễ chọc.

“Lữ nhân ban đêm, chúng ta không có chỗ cho người qua đêm.” Nam nhân kia nói, đồng thời hướng đồng bạn bên trong làm một thủ thế.

Trong đêm như vậy, tại nơi như vậy, không ai đem một người mặc hắc bào cho là người qua đường.

Pháp Nhĩ Tử kéo xuống mũ, đối nam nhân nói: “Ta là đến tìm Cách Nhĩ, thỉnh chuyển cáo hắn, Pháp Nhĩ Tử tìm hắn.”

Nam nhân có đôi mắt nâu do dự một hồi, xoay người chạy vào, thay thế vị trí của hắn là hai tráng hán vóc người khô ngô.

Pháp Nhĩ Tử không bước vào, y an tĩnh đứng cạnh cây cột, bóng ma đem y hoàn toàn bao phủ, chỉ có quang mang yếu ớt từ chiếc đèn tản ra.

Một lát sau, nam nhân có đôi mắt nâu trở về, đồng thời mở rộng cửa, hướng Pháp Nhĩ Tử hạ thấp người, “Tôn kính pháp sư đại nhân, thủ lĩnh của chúng ta thỉnh ngài vào, đồng thời gửi đến ngài sự kính ý cùng hoan nghênh cao nhất của chúng ta.”

Gật đầu, Pháp Nhĩ Tư cầm chiếc đèn, theo nam nhân có đôi mắt nâu vào sân, cửa phía sau lập tức đóng, ánh trăng như cũ sáng tỏ.

Sân so kiến trúc bên ngoài càng cũ nát, có chút phòng xá đã sập, hoa viên ở trung đình thậm chí cỏ dại mọc cao hơn người, đá cẩm thạch trên những bậc thang vỡ vụn, từ khe đá mọc lên cỏ nhỏ, một đám so một đám rậm rạp.

Nam nhân có đôi mắt nâu mang theo Pháp Nhĩ Tư tại cuối hành lang dừng lại, đồng thời vì y mở cửa, “Pháp sư đại nhân, thủ lĩnh của chúng ta ở bên trong.”

Pháp Nhĩ Tư đi vào gian phòng, trường bào màu đen không có nửa điểm phiêu động. Nam nhân có đôi mắt nâu nhún vai, hẳn tuyệt không trông cậy một pháp sư sẽ đối hấn khách khí, dù sao sự kiêu ngạo của tộc loại cùng thường nhân bất đồng.

Hắn rất thức thời đóng cửa, chuẩn bị tiếp tục trở lại canh gác, nhưng khi hắn đi tới trung đình, bỗng nhiên nhớ ra cái tên Pháp Nhĩ Tư vì sao như vậy quen thuộc... A, hình như Hắc Bào Giáo Phụ theo như lời những tên ngâm thơ rong khoe khoang văn thải cũng gọi là Pháp Nhĩ Tư? Bất quá, pháp sư vừa nãy, thấy thế nào cũng không giống Hắc Bào Giáo Phụ trong truyền thuyết.

Bởi vì y rất trẻ.

...

Gian phòng chỗ Pháp Nhĩ Tư đứng là nơi cao nhất của toà dinh thự, hết sức thư thích cùng xa hoa, ở đây nhất định hưởng thụ.

Trên mặt đất trải loại thảm tốt nhất Lạc Luân quốc, gia cụ là hình thức cùng chất liệu hoàng gia mới có thể dùng, liêm mạn buông xuống trong góc cùng trên giường, nói rõ đây là một gian phòng ngủ.

Pháp Nhĩ Tư mặt nhăn lại, không nói gì thêm, thẳng thắn ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn. Tuy chủ nhân chưa mở miệng, thế nhưng có thể ngồi tuyệt đối không đứng, nguyên tắc này y luôn thừa hành.

Ngồi đối diện y là một nam nhân tóc hồng tuổi trẻ, đối phương có một đôi mắt ám hồng sắc xinh đẹp, đang lòe lòe phát sáng nhìn trên bàn.

Trên bàn chất đầy một đồng vàng bạc châu báu, dưới ngọn đèn phát ra quang mang mê người, cả Pháp Nhĩ Tư cũng thật sâu bị hấp dẫn, ngực tính toán, nếu như hiện đem nam nhân này giết, như vậy y sẽ sở hữu chỗ tài phú này — cùng với ác danh theo sau. Bất quá y hôm nay không phải đến vì điều này, cho nên y kiềm chế rung động trong quyết tâm.

Trong phòng im ắng, hai nam nhân dùng nhãn thần nhìn tuyệt thế mỹ nữ chăm chăm đồng châu bảo trước mặt.

Bỗng nhiên, nam nhân đối diện Pháp Nhĩ Tư nói: “Người biết không? Kỳ thực ta không muốn giết người, nếu có người ở đây, châu bảo mỹ lệ không cần nhiễm máu.”

“Ta vẫn nghĩ người là một người tham lam.” Pháp Nhĩ Tư nói, “Hiện tại càng khẳng định.” Tuy rằng chính mình cùng nam nhân này tám lạng nửa cân, nhưng tài phú luôn không ai ngại nhiều.

“Ta chưa bao giờ phủ nhận.” Cách Nhĩ hài lòng cười, bộ dáng hần cười rất ngây thơ. Muốn tại phiên thổ địa này sinh tồn, ý nghĩa phải đem chân tâm ẩn dấu, cho dù đối bằng hữu cũng không thể tiết lộ.

“Được liệu ta cần đâu?” Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng hỏi, biết Cách Nhĩ đang vì đồng châu bảo định giá. Tuy như vậy quấy rầy không quá lễ phép, bất quá chính mình nhắc nhở hần một chút tương đối tốt.

“Úc, được liệu, đúng vậy.” Cách Nhĩ đứng lên tới trước ngăn tủ, từ bên trong lấy ra một chiếc hộp nhỏ, vừa đi vừa nói, “Tin tức của người thật linh thông, nơi nơi đều có cơ sở ngầm của người sao?”

Nhìn chằm chằm chiếc hộp, Pháp Nhĩ Tư tiểu dung lộ một tia băng lãnh, “Không, thân ái, tử vong quốc gia cũng không có cơ sở ngầm của ta.” Còn hơn đồng châu bảo có giá, thứ hiện trong tay Cách Nhĩ mới là vật báu vô giá y chân chính muốn.

“Ta lại không cho như vậy.” Cách Nhĩ lại cười, ngồi trở về vị trí ban đầu, đem đồng châu bảo đổ sang bên, đặt hộp giữa bàn, mở nắp hộp quay lại đối Pháp Nhĩ Tư, “Người biết đây là thứ gì, là cánh hoa Long Nữ Hoa lấy long tức dưỡng thành.” Cách Nhĩ ôn nhu nói, “Rất đẹp phải không? Ta biết người rất muốn.”

Xung quanh hộp khảm các loại bảo thạch chú phù, chúng khiến hộp trở thành một kết giới hoàn mỹ, duy trì sự mới mẻ của cánh hoa.

“Ta nguyên bản dự định tại Khô Cốt Bình Nguyên hạ thủ, thế nhưng không đợi được chi đội ngũ đó.” Pháp Nhĩ Tư nhìn chằm chằm hai phiên cánh hoa mềm mại, “Cách Nhĩ, người so ta nhanh hơn một bước.”

“Ta là thủ lĩnh đạo tặc đoàn, thân ái Hắc Bào Giáo Phụ, ta cần nuôi sống một đám người, điều này định trước ta là một kẻ tham lam.” Cách Nhĩ cười rộ, đôi mắt ám hồng sắc nheo lại, “Cho nên ta hạ thủ cũng phải nhanh, tuy rằng ta muốn không phải thứ này, mà là thứ khác, bất quá nếu thấy được, không lý do không lấy.”

Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng thở dài một hơi. Y đã sớm nhìn chuẩn hộp cánh hoa này, vận chuyển hộp cánh hoa cùng tài bảo là một chi dong binh đoàn nổi danh, nguyên bản y dự định tại Khô Cốt Bình Nguyên động thủ, không nghĩ chi đội ngũ kia vừa ra khỏi thành đã bị cướp.

Không ai biết kẻ nào hạ thủ, y phải tìm một tuần, mới biết được là Cách Nhĩ đại đạo tặc này làm.

Cùng người như Cách Nhĩ giao tiếp, Pháp Nhĩ Tư tương đối đau đầu, bởi vì không thể giết hần. Cách Nhĩ đại biểu chính là một loại chức nghiệp xưng “đạo tặc”, người khác phải học được cùng bọn họ giao tiếp,

mới có thể từ trong tang vật bọn họ cướp được phát hiện thứ có giá trị, song song người như vậy nhân mạch rộng nhất, khứu giác linh mẫn nhất, cho nên dù là pháp sư như Pháp Nhĩ Tư, cũng không đơn giản đối Cách Nhĩ động thủ.

“Nói một chút cái giá của người.” Pháp Nhĩ Tư khinh thường nói. Thứ này vốn là của y, hiện y phải từ tay người khác mua, cho tiền y cũng là cướp?

“Năm nghìn kim tệ, thiếu một đồng không được.” Cách Nhĩ cười meo meo trả lời.

“Người thăng thần cướp đi!” Y nhin không được trừng hấn.

Cách Nhĩ nhún nhún vai, “Thỉnh bảo trì phong độ, thân ái pháp sư, người có thể đi nơi khác hỏi giá một chút... Đương nhiên, làm những kẻ như chúng ta tự nhiên phải cướp, chẳng lẽ muốn chúng ta ngoan ngoãn nghiêm túc đi kiếm tiền?”

Pháp Nhĩ Tư hoắc cái từ trên ghế đứng dậy, ôm cánh tay vòng quanh gian phòng, này biểu thị tâm tình y rất phiền táo. Cuối cùng y đứng trước mặt Cách Nhĩ, ngẩng đầu dùng nhãn thần thương cảm hề hề nhìn hấn, “Hắc Ám Chi Thần tại thượng, thỉnh thương cảm lão nhân gia như ta, ba nghìn kim tệ, ta chỉ có vậy...”

Cách Nhĩ biết Pháp Nhĩ Tư không có bao nhiêu tiền, bằng không sẽ không giống hấn đi cướp, bắt quá nhìn người trước mắt bày ra bộ dáng thương cảm, hấn vẫn nhin không được buồn cười.

Tựa hồ ai cũng cho đáng sợ hắc bào pháp sư Pháp Nhĩ Tư là một lão đầu râu dài chấm đất, không ai tin tưởng Pháp Nhĩ Tư kỳ thực bộ dáng như vậy.

Một thanh niên tóc đen, thoát nhìn chỉ có hai mươi mốt, hai mươi hai, có lẽ nhỏ hơn. Da vô cùng trắng, dưới ánh nến càng thêm tái nhợt, hầu như không có huyết sắc, ẩn trong áo choàng hắc sắc hiển hiện một loại quyền rũ quỷ dị.

Đặc biệt dẫn nhãn chú ý chính là đôi mắt màu đen —— chỉ ít trước đây, Cách Nhĩ chưa từng thấy đôi mắt đen như vậy, như vậy thuần túy lại đen nhánh, phẳng phát ần chứa hắc ám từ cổ chí kim, nhưng hết lần này tới lần khác lại mỹ lệ đến có thể đoạt đi hô hấp người.

“Có thể chứ?” Pháp Nhĩ Tư tiếp tục cầu xin.

Một pháp sư vì đạt được mục đích, không chút cố kỵ hình tượng —— Cách Nhĩ không chút do dự đánh giá, sau đó dùng thanh âm càng tiếc nuối nói: “Không thể.”

“Hắc Ám Chi Thần tại thượng, người cư nhiên keo kiệt như vậy, khẳng khái rộng lượng không chỉ là mỹ đức của Quang Minh giáo đồ!” Pháp Nhĩ Tư lập tức biến sắc mặt, “Người đã có được tất cả tài bảo của đám hàng, không cần keo kiệt hai cánh hoa?!”

“Là cánh hoa của Long Nữ Hoa.” Cách Nhĩ sửa đúng, “Được rồi, Pháp Nhĩ Tư, bây giờ còn sớm, người có thể chậm rãi lo lắng, người biết, còn nhiều người muốn mua, ta có chuyện phải làm.”

“Chuyện gì?” Pháp Nhĩ Tư nghi vấn, “Người rất vội?”

“Đúng vậy, ta phải đi chinh phục một hài tử mỹ lệ.” Cách Nhĩ rất nhanh nói.

“... Ta không biết người có hứng thú phương diện này.” Pháp Nhĩ Tư câu dẫn khoe miệng, “Là một hài tử xinh đẹp sao?”

Cách Nhĩ nhìn y một cái, vui vẻ gật đầu, “Là hài tử trong một chi đội ngũ hôm nay ngang qua, hắn có một mái tóc vàng xinh đẹp, đôi mắt trầm lam như hải dương...”

“Vậy chi đội ngũ đó đâu?” Pháp Nhĩ Tư thiêu mi.

“Đã đi, ta chỉ lưu lại hài tử đó cùng mấy nam nhân.” Cách Nhĩ nhún nhún vai, lần thứ hai xoay người, “Hài tử đó ta rất vừa ý, về phần mấy nam nhân kia ở lại đánh tạp cũng không sai, ta hiện dùng hắc ám kết giới đem bọn họ giam giữ.”

“Hắc ám kết giới? Đại thủ bút a, Cách Nhĩ.” Pháp Nhĩ Tư đùa cợt trêu chọc, “Đúng hay không rất khoa trương?”

Cách Nhĩ đi tới cửa, “Không có biện pháp, Pháp Nhĩ Tư, có một kỵ sĩ không sai, hắn thoát nhìn có chút kỳ quái, hơn nữa hài tử kia... Ta là nói, hắn tựa hồ có chút chán ghét ta, nếu như ta đem mấy người kia giết... Hắc Ám Chi Thần tại thượng, ta hoài nghi hắn khả năng sẽ tự sát.”

“Úc...” Pháp Nhĩ Tư gật đầu, “Người người thích không thích người, nghe nhưng thật không sai.”

“Khẩu khí của rồng đều so người tốt!” Cách Nhĩ tàn bạo quay đầu trừng y, sau đó đóng sầm cửa ra ngoài.

Vấn đề có lẽ là Cách Nhĩ không phải muốn chính mình hảo hảo lo lắng, mà là hắn khẩn cấp muốn đi gặp hài tử kia.

Pháp Nhĩ Tư một bên nghĩ, một quay đầu nhìn đồng tài bảo cùng cánh hoa Long Nữ. Hiện, y cho dù không cần ma pháp cũng có thể lấy được chúng, bất quá, vì lo nghĩ cho hợp tác ngày sau, y vẫn không hề động.

Năm nghìn kim tệ a... Y phải để dành một năm! Pháp Nhĩ Tư nhớ tới việc này lại phần nộ. Cách Nhĩ người này thật đáng ghét, tài bảo của hắn là cướp, cho rằng người khác cũng như vậy?

Một bên nghĩ một bên chán nản mở cửa, trong toà sân yên lặng, có loại cảm giác tĩnh mạch lại hoang vu.

Thân một cái thắt lưng, một suy nghĩ bỗng nhiên nhảy vào đầu y.

Nếu như... nếu như, chính mình có thể khiến Cách Nhĩ đền bù mong muốn, cũng chính là khiến hắn có được hài tử xinh đẹp kia, như vậy... có lẽ hắn có thể cho chính mình cái giá tiền nghi một chút.

Kỳ thực gia sản Pháp Nhĩ Tư không tệ, dù sao cũng là Hắc Bào Giáo Phụ, bất quá cùng đại đa số kẻ có tiền, tiền đều là dễ vào khó ra, số tiền kia quả thực chính là hút máu y.

Có ý nghĩ như vậy, Pháp Nhĩ Tư thậm chí nghĩ, có lẽ Cách Nhĩ sẽ vì cảm tạ y, tặng thần miễn phí biểu tặng không chừng,

Nghĩ tới đây, y lập tức từ tay áo lấy ra một bình thuốc nhỏ, đó là một lọ xuân dược.

Người dùng qua tổng có thể nói ra chỗ tốt của nó, tuy rằng Pháp Nhĩ Tư chế tạo nó, nhưng y không dùng, thế nhưng nếu người khác dùng ngũ khí như tán thán Thần tán thán nó, y cho thứ này không sai.

Chủ ý nhất định, y liền hướng một đầu hành lang khác. Thời điểm mùa xuân y đã tới đây, đối nơi này coi như quen thuộc.

Trong tay y cầm chiếc đèn, nhiều qua hành lang rất dài, tới một toà kiến trúc khác, cước bộ thoải mái hướng một gian phòng di động.

Nhưng sau một khắc, một thứ lạnh lẽo cứng rắn đè trên cổ y, y ngậy người, lập tức bị một lực lượng thật lớn áp trên cây cột màu trắng bên cạnh, song song còn có một thanh âm cực tính uy hiếp bên tai y vang lên.

“Không được lên tiếng.”

Hắc Âm Chi Thần tại thượng, đã rất nhiều năm không ai đối y làm ra cử động vô lễ như vậy, hơn nữa lấy năng lực của y, không nên có thứ gì y không biết tiếp cận, Pháp Nhĩ Tư không khỏi nhíu mày.

Dưới ánh trắng, y có thể thấy rõ bộ dáng nam nhân này.

Mái tóc vàng mắt trắng tự che khuất chiếc trán, bên dưới sợi tóc là một đôi mắt màu lam, đôi mắt lam kia trong suốt không gì sánh được, dưới u ám khiến người dễ dàng nhớ tới bầu trời trong xanh.

Đối phương cũng là vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, trong hang ổ đạo tặc nguy hiểm như vậy, nhưng không dễ dàng đụng phải một nam nhân trẻ tuổi lại tay trái gà không chặt như thế.

Tóc vàng, mắt lam, gương mặt mỹ lệ mà trẻ con... Đây rõ ràng là ý trung nhân của Cách Nhĩ.

Pháp Nhĩ Tư nghĩ chính mình lạnh từ đầu đến chân, đối phương mang theo khí tức tinh thuần được giáo đình chúc phúc khiến y rất khó chịu.

Hai người có một hồi lâu không nói gì, chỉ là lẫn nhau quan sát, cuối cùng nam nhân kia hạ giọng nói: “Nơi đây là đâu?”

“Sào huyết lâm thời của một đạo tặc rất keo kiệt.” Pháp Nhĩ Tư thành thật trả lời.

“Vừa nãy xảy ra chuyện gì?” Người kia tiếp tục hỏi, trong thanh âm có lo lắng không che giấu được, lưỡi đao cũng hướng chiếc cổ Pháp Nhĩ Tư gần hơn vài phần.

“... Ta thế nào biết, ta vừa tới.” Pháp Nhĩ Tư vô tội nói, thân thể tựa trên cây cột, một chút đường lui cũng không có.

Dù là đôi mắt màu lam kia tinh thuần gấp trăm lần, vẫn như cũ có thể thấy được bên trong tuôn ra sát ý cùng huyết tinh khí.

Đây là một kẻ đã giết người, tuyệt đối không ngại giết thêm một người...

Bất quá, Pháp Nhĩ Tư dù sao cũng là Hắc Bào Giáo Phụ, hắc ma pháp đã thành một bộ phận thân thể y, y tuyệt không lo lắng.

Rất nhanh vô thanh niệm chú ngữ, cảm giác hắc ma pháp cực nhỏ xung quanh bắt đầu khởi động, mang theo khí tức quen thuộc thẳng hướng thanh niên tóc vàng, pháp thuật này có thể khiến hắn lập tức té xỉu

Thế nhưng cuối cùng, cư nhiên cái gì cũng không phát sinh!

Không có thứ gì so thứ này càng kỳ quái, từ khi Pháp Nhĩ Tư bắt đầu nắm giữ hắc ma pháp, chưa từng thất bại, hôm nay loại chuyện này dĩ nhiên phát sinh trên người y?!

Y hơi giật mình nhìn thanh niên tóc vàng, biểu tình của mình nhất định tràn đầy nghi hoặc, thế nhưng y tuyệt không nghĩ che giấu.

“Xin lỗi, người vừa nói gì?” Thanh niên tóc vàng lại hỏi.

Chờ hắn hỏi lần thứ hai, Pháp Nhĩ Tư mới phản ứng, “Người... người muốn biết cái gì?”

“Chủ nhân nơi này là ai?”

“Là Cách Nhĩ, người có nghe nói?” Tạm thời án binh bất động, Pháp Nhĩ Tư tỉ mỉ quan sát người trước mắt.

Thanh niên tóc vàng ngậy người, “Cách Nhĩ a...”

“Ta... ta cũng vừa tới.” Đánh giá xong, y lộ biểu tình khiếp đảm, “Cái kia... ta có thể đi sao?” Nói, bắt đầu hướng bên cạnh di động, quyết định trước chạy rồi tính.

“Thỉnh chờ một chút!” Đối phương đem trường kiếm thu lại, ôm cánh tay Pháp Nhĩ Tư, “Có thể giúp ta một việc không?”

“Cái, cái gì?!” Pháp Nhĩ Tư có chút kinh hách quay đầu.

“Có thể mang ta đi tìm Cách Nhĩ?”

Pháp Nhĩ Tư hướng bốn phía nhìn một chút, “Người muốn làm gì?”

“Giết hắn.” Đối phương ngắn gọn nói, “Sau đó đem những người khác cứu.”

Cho nên nói, kỵ sĩ cùng pháp sư hoàn toàn không phải một tộc loại, hơn nữa vĩnh viễn vô pháp lý giải lẫn nhau.

Thanh niên này dằng dằng sát khí quyết định tìm đạo tặc nổi danh Á Cách đại lục Cách Nhĩ một mình quyết đấu, đây là chuyện pháp sư làm mộng cũng chưa từng nghĩ tới, hết lần này tới lần khác đám kỵ sĩ nghĩ rất đương nhiên, đương nhiên, có lẽ bởi bọn họ không có đầu óc.

“Cái này...” Gãi gãi đầu, Pháp Nhĩ Tư bỗng nhiên thấy chiếc khuy áo choàng rất khác biệt trên ngực thanh niên, ngậy người mới nói: “... Như vậy, được rồi.”

Y khom lưng nhặt lên chiếc đèn rơi xuống, đối kỵ sĩ nhẹ nhàng nói: “Thỉnh đi theo ta.”

“Ách, cái kia, ta là Y Lai Ân.” Người kia vội vã nói, đuổi theo y.

Cho dù Pháp Nhĩ Tư mang theo chiếc đèn, hắc ám trong hành lang như trước thoáng cái đem hai người bao phủ.

4. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 2

Y Lai Ân có chút chần chờ theo sát thanh niên tóc đen phía trước.

Thanh niên mặc trường bào màu đen, không phải loại ào choàng màu đen thông thường, hẳn nghĩ đối phương có khả năng là một hắc bào pháp sư, thế nhưng lập tức phủ quyết suy đoán của mình. Hắc bào pháp sư thế nào khả năng là một người tuổi trẻ như vậy?

Y thoát nhìn đại khái vừa tròn hai mươi, nói không chừng còn nhỏ hơn. Sắc mặt có chút tái nhợt, không biết đúng hay không bởi chính mình giờ kiểm, đem y đoạ tới? Y Lai Ân không quá xác định nhìn đối phương, thân ảnh gây yếu phảng phất như bị hắc ám thôn phệ.

Hành lang vắng vẻ không chút thanh âm, chỉ có chiếc đèn phát sinh một tia sáng, trong không khí tràn ngập khí tức khiến kẻ khác phiền muộn, hành lang sâu thẳm tựa như thông đạo thông qua thế giới bên kia.

Ngay khi Y Lai Ân chuẩn bị hỏi, thanh niên bỗng nhiên ngừng lại, đẩy ra cánh cửa gian phòng bên cạnh.

Đây là một gian phòng ngủ sạch sẽ, Pháp Nhĩ Tư bước vào dùng chiếc đèn đem đèn trong phòng thấp sáng — nếu không phải trước mắt có một vị kỵ sĩ, y thông thường sẽ sử dụng chú ngữ. Nếu đối phương phát hiện chính mình là một hắc bào pháp sư, nói không chừng sẽ đem ngực mình đâm thủng một lỗ, hơn nữa hắc ma pháp của mình hiện tựa hồ có chút thất thường.

“Đem đèn thấp sáng không sao chứ?” Y Lai Ân có chút lo lắng hướng ngoài cửa sổ nhìn một chút.

“Không sao, đây là gian phòng sát vách phòng ta, người hầu ở đây hôm nay có việc ra ngoài, không có người biết.” Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng nói, quay đầu quan sát thanh niên.

Hắn là một nam nhân rất anh tuấn, Pháp Nhĩ Tư nghĩ. Dưới ngọn đèn có vẻ càng thêm anh tuấn mạnh mẽ, một đầu tóc ngắn màu vàng nhu thuận tựa như dương quang, một đôi mắt trầm lam như đại hải, vô luận từ góc độ nào bắt bẻ đều không thể nhìn ra một điểm tỳ vết, Cách Nhĩ quả nhiên ánh mắt tốt.

Bất quá — kỵ sĩ, chiến sĩ loại vai diễn này thoát nhìn không rất thông minh, Pháp Nhĩ Tư nghĩ, trên thực tế bọn họ đích xác không có đầu óc.

“Ta nghe nói, nhóm đạo tặc đã đem tù binh giam giữ, thế nhưng ngài...” Pháp Nhĩ Tư nhìn hắn một chút nói, “Tựa hồ không bị bắt?”

Y Lai Ân gãi gãi mái tóc màu vàng, không hiểu ra sao, “Ta nhớ không rõ, chỉ biết là... Ta hình như cùng đồng bạn bị giam, xung quanh còn có hắc ám kết giới, bất quá, tựa hồ chỉ có ta có thể đi ra, cho nên ta dự định trước thu thập đầu mục đạo tặc.”

Pháp Nhĩ Tư có tai như diếc nhìn chằm chằm khuy áo choàng tinh xảo.

Đó là một chiếc khuy áo choàng màu bạc, có hoa văn mang phong cách cổ xưa nhưng lịch sự tao nhã, y tin tưởng đây là món hàng mỹ nghệ xuất phát từ tay tinh linh, không phải kỹ sĩ bình thường có thể dùng.

Đương nhiên, từ công nghệ chế tác, ả nhân làm rất tốt, thế nhưng đối với kỹ sĩ, khuy áo choàng được tinh linh chúc phúc gia trì, tất nhiên so khuy áo choàng trang sức đính trên quý bảo thạch của ả nhân có giá trị.

“Tuy rằng ta có thể thay bọn họ cởi bỏ dây trói, nhưng bọn họ không cách nào ly khai kết giới, hơn nữa tùy từng của ta nói, chúng ta có bảy người bị bắt, nhưng chỉ có sáu người bị giam một chỗ, ta phải đi tìm người kia.” Y Lai Ân tiếp tục nói, đồng thời đem tay vững vàng đặt trên chuỗi kiếm, nhất phó bộ dáng tùy thời chuẩn bị đi cứu người, “Bọn họ nhất định dùng ma pháp gì khiến chúng ta lạc mất phương hướng.”

“Dích xác rất đáng sợ... Theo ta được biết, dùng cảm kỹ sĩ, ở đây dích xác có hắc bào pháp sư cực kỳ tà ác.” Pháp Nhĩ Tư khẳng định nói, “Nhất định là bọn họ làm chuyện tốt, bọn họ cướp đoạt tất cả thương đội hoặc người đi đường ngang qua đây, quả thực tội ác tày trời, cả Quang Minh Chi Thần nhân từ cũng không tha thứ bọn họ!”

“Phải không...” Y Lai Ân hoàn toàn bị phiên nói này lừa, nghĩ đối phương chính là một người làm đường lạc lối, đồng thời ngực sùng bái Quang Minh Chi Thần.

“Không sai.” Pháp Nhĩ Tư xoay người rót một chén nước đưa cho hắn, “Dùng cảm tiên sinh, hôm nay vừa lúc ta trực ban, thỉnh nghỉ ngơi một chút, sau đó để ta vì ngài dẫn đường.”

Y Lai Ân gật đầu, không chút phòng vệ tiếp nhận chiếc chén.

Thấy hắn ngửa đầu, đem nước uống, tiểu dung lập tức từ gương mặt Pháp Nhĩ Tư nhộn nhạo tuôn ra.

Y được xưng là hắc bào pháp sư ác danh rõ ràng trên đại lục, không phải không có nguyên nhân. Hắc ma pháp của y cường đại đến hầu như siêu việt cực hạn nhân loại, rất nhiều hắc bào pháp sư xưng hô y là “Hắc Bào Giáo Phụ”, kỳ thực y chưa bao giờ biết chính mình rốt cuộc có bao nhiêu cường đại, bởi vì y chưa từng gặp đối thủ.

Về phương diện khác, y rất thích nghiên cứu một ít dược về hắc ám hệ, mà dược này luôn có hiệu quả xuất kỳ bất ý.

Vừa đổ vào chén chính là xuân dược, y chuẩn bị dùng thứ này đến đổi cánh hoa Long Nữ. Dù sao Long Nữ Hoa lấy long tức cung cấp nuôi dưỡng là dược liệu phi thường phi thường trân quý, thế nhưng chào giá năm nghìn kim tệ thực sự rất đắt! Tuy rằng y có thể tự mình đi kiếm, bất quá như đại đa số pháp sư, y phi thường lười biếng, nếu sự tình có phương pháp giải quyết nhanh hơn lại không dùng tiền, vì sao không thoải mái một chút?

Y thoả mãn liếc nhìn Y Lai Ân, thần sắc hắn đã lộ chút mờ mịt, không qua bao lâu, đôi mắt màu lam mê người này sẽ bị *** vây kín, vì thế y hiện hắn làm là ly khai, đem Cách Nhĩ gọi đến, mà chính mình có thể làm chuyện của mình.

Ta vì hấn chậm rãi một chút, bất quá may là thời gian còn đủ, Pháp Nhĩ Tư vui mừng nghĩ, chuẩn bị ly khai, nhưng bất ngờ, cổ tay bị nắm.

Y ngấn người, lập tức bị kéo qua, còn không kịp phản ứng, đã bị nặng nề ném lên giường.

Vừa tiếp xúc đến chiếc giường đệm mềm mại, thể trọng một người khác liền đè lên, Pháp Nhĩ Tư nhỏ gầy không khỏi thống khổ rên rỉ.

“Chờ, chờ một chút!” Y la lên, tay đặt trên ngực Y Lai Ân, cho dù cách lớp nhuyễn giáp, cũng có thể cảm giác nhiệt độ cơ thể cao hơn người thường, khiến y không khỏi co rúm.

Nếu như nói vừa nãy là vì thử mà sử dụng hắc ma pháp, như vậy, hiện hắc ma pháp đối Pháp Nhĩ Tư, quả thực chính là rơm cứu mạng.

Y rất nhanh niệm một chú ngữ công kích, chú ngữ này đủ đem Y Lai Ân bắn đến bức tường sát vách.

Khi y niệm xong chữ cuối cùng, đã man nhãn trên người đã xé đi hắc bào của y, bất quá hắc bào chất liệu đặc thù, không phải tay không có thể xé rách ——

Tê lạp một tiếng, áo choàng tượng trưng cho thân phận hắc bào pháp sư tối cao dĩ nhiên không chút lao lực bị xé rách, làn da bạch tích đón nhận không khí băng lãnh, khiến Pháp Nhĩ Tư kinh ngạc bỗng nhiên hồi thần.

Chú ngữ này một điểm không thể dùng! Y phẫn nộ nghĩ. Pháp sư nếu không có ma pháp, phải lấy gì cùng kỵ sĩ như bán thú nhân chống lại?!

Y trừng mắt nhìn nam nhân tóc vàng trên người, tuy rằng ma pháp công kích không có tác dụng, thể nhưng đối phương hiện ngừng động tác, lộ biểu tình mê mang, mắt như cũ tràn đầy dục vọng.

Pháp Nhĩ Tư nhưng cảm thấy một trận sợ hãi, y biết nam nhân này đang trong dục vọng cùng lý trí giãy dụa, thể nhưng được tề của y sẽ không bởi đối tượng bất đồng mà mất đi hiệu lực...

Đương khi được hiệu phát tác, người uống vào rõ ràng hư nhuyễn đến một chi bút lông ngỗng cũng không thể nhắc, vì sao nam nhân này nhưng còn có thể đè chính mình?

Nghĩ đến tình huống xấu nhất, Pháp Nhĩ Tư nhin không được cả người run lên, gương mặt bỗng nhiên thấy chiếc khuy áo choàng trên ngực đối phương.

Như nghĩ thông suốt cái gì, y một tay giựt xuống chiếc khuy áo choàng —— hắc ma pháp đối người này vô dụng, có lẽ là vì chiếc khuy áo choàng đến từ tinh linh!

Y đem chiếc khuy áo choàng tinh xảo nắm trong tay, cảm giác lạnh lẽo khiến bàn tay có chút đau đớn —— đây là tất nhiên, dù sao hai bên là thuộc tính bất đồng.

Y dùng hết khí lực đem chiếc khuy áo choàng ném ra ngoài, cùng thời khắc lần thứ hai thôi niệm chú ngữ công kích.

Nhưng mà, vẫn như cũ không có bất luận hiệu quả.

Pháp Nhĩ Tư khó nén kinh ngạc, y nhìn không ra nam nhân này cùng nam nhân khác có gì khác nhau, vì sao ma pháp chú ngữ của y vô hiệu?

Lẽ nào trên người Y Lai Ân còn có thứ gì có thể chống lại hắc ma pháp? Chẳng lẽ trong túi áo hắn còn cất giấu đồ vật khắc chế hắc ma pháp.

Nghĩ tới đây, y lập tức vươn tay cởi đi y phục trên người hắn, tìm kiếm túi áo đối phương, muốn nhìn một chút trên người đối phương còn thứ chết tiệt gì, khiến chú ngữ của mình không làm được một điểm tác dụng.

Chính lúc này, cổ tay y lần thứ hai bị nắm, cảm giác cực nóng từ làn da tiếp xúc truyền đến.

Pháp Nhĩ Tư ngẩng đầu, liền thấy đôi mắt màu lam tràn ngập dự vọng của Y Lai Ân, gương mặt anh tuấn đến không thể bắt bẻ bởi vì *** mà có vẻ vô hạn gợi cảm, không thể phủ nhận, bộ dáng này ai nhìn đều sẽ tâm động, thế nhưng ngoại trừ y dưới tình huống như vậy.

“Ta đoán... ngươi là một kỵ sĩ phải không? Cho nên... ngươi không thể...” Y thử thuyết phục Y Lai Ân, thế nhưng bản thân cũng biết những lời này đại khái không có tác dụng. Làm sao có thể cùng một người mất đi lý trí thảo luận vấn đề phẩm đức?

Quả thực, y nghe được yết hầu đối phương phát sinh tiếng rên rỉ mơ hồ không rõ, y bản năng nao núng. Y đã thật lâu không hưởng đến tư vị sợ hãi —— đó thông thường là y lưu cho người khác.

“Hắc Ám Chi Thần tại thượng!” Y kêu to, “Ngươi không thể——”

Nói chưa xong, lực lượng thật lớn đã đem tay y giật lại, vững vàng đặt trên chiếc giường mềm mại.

Pháp Nhĩ Tư chỉ có thể không biết làm sao đọc chú ngữ, đó là một chuỗi chú ngữ thật dài, y sẽ không đọc sai, thế nhưng hiện đôi môi cùng hàm răng của y nhin không được đánh vào nhau.

Khi y niệm xong, hai bên lập tức phát sinh thanh âm sụp đổ thật lớn, bức tường bên phải tựa một món đồ chơi bị đẩy ngã, hiện ra vô số sợi dây.

Mỗi sợi dây đều thô bằng cánh tay, nhúc nhích như rắn, đẩy ngã bức tường dễ dàng như đi tới đất bằng. Chúng đục ngả ngọn đèn, hoả diễm rơi trên đất, rồi lại bị chúng cấp tốc áp tắt.

Một tảng lớn những sợi dây nhúc nhích hướng giường rất nhanh lao tới.

Y Lai Ân không để ý tiếng vang thật lớn cùng bầu không khí bất đồng bình thường, chỉ chuyên tâm hôn chiếc cổ bạch tích của người dưới thân, hạ xuống một dấu hôn như cánh hồng.

Pháp Nhĩ Tư liều mạng giấy dựa, y nghiêng đầu, nhìn những sợi dây, tiếp tục đọc chú ngữ, nhưng những sợi dây dừng trước giường một mét bồi hồi bất động.

Thấy thế, đầu ngón tay Pháp Nhĩ Tư giật giật, mấy sợi dây trong đó thoáng vọt qua, thế nhưng lập tức như bị lửa đốt, thối lui so tiến công nhanh hơn.

Không qua được! Pháp Nhĩ Tư trong lòng kêu to. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trên người nam nhân này thế nào có quang minh kết giới cường đại như vậy, nhưng lại có thể tùy thân mang theo?!

Nhưng y đã vô pháp tiếp tục tự hỏi, bởi vì Y Lai Ân đã tách chân y ra, không trải qua bất luận cái gì bôi trơn cùng tiền hí, không chút do dự tiến nhập thân thể y.

Pháp Nhĩ Tư mở to miệng, nhưng không cách nào phát sinh bất luận thanh âm, trong đầu trống rỗng, ngón tay bạch tích nắm chặt đầu vai Y Lai Ân, đầu ngón tay bấm vào trong thịt.

Y Lai Ân hồn nhiên không phát giác đau đớn, bắt đầu luật động.

Mà Pháp Nhĩ Tư rốt cuộc biết cái gì gọi là tự ăn trái đắng. Tính khí cự đại của nam nhân mỗi lần trườn động đều mang đến thống khổ không gì sánh được, y chưa bao giờ biết đau đơn như vậy quả thực so tử vong còn muốn khổ sở.

Loại đau đớn này chậm rãi giăng co rất dài, thẳng đến giữa hai chân y ướt át, không cần nghĩ cũng biết, đó là máu của y...

Cắn môi, Pháp Nhĩ Tư trong miệng tràn ngập mùi máu tươi, đôi mắt màu đen nhìn chằm chằm nam nhân áp trên người, thống khổ thừa thụ chàng kích cùng dục vọng đến từ hân.

Loại đau đớn này là y sống lâu như vậy cũng chưa từng kinh lịch, tuy rằng y kinh lịch chuyện càng khó chịu, thế nhưng tựa hồ không phải một loại hình, không thể lấy ra so sánh... Y trợn tròn mắt miên man suy nghĩ, cảm ơn điều này phân tán lực chú ý đối cảm giác đau đớn.

Nhưng ngay cả như vậy, y vẫn có thể cảm giác thân thể từ từ chết lặng, đường nhìn bắt đầu tìm không được tiêu điểm, cuối cùng không khỏi oán hận chính mình vì sao không trực tiếp hôn mê.

Y ngum lớn thở dốc, tựa như một con cá rời khỏi nước, nhưng trong lúc đau đớn kịch liệt, dĩ nhiên mơ hồ xuất hiện một loại tê dại, tựa như trên lớp dầu rớt xuống một điểm hoả tinh, thoáng cái có thể chảy lan đồng cỏ.

Những sợi dây xung quanh không ngừng nhúc nhích, hình ảnh quỷ dị cực điểm, thế nhưng thân thể xuất hiện phản ứng khiến Pháp Nhĩ Tư thật buồn bực.

Tiếng thở dốc dần biến thành rên rỉ, dục vọng của y dĩ nhiên bắt đầu thức tỉnh, y quả thực muốn bóp chết chính mình, thân thể nhưng làm ra loại phản ứng hoàn toàn bất đồng.

Cuối cùng, đương khi Y Lai Ân chạm vào một điểm, y dĩ nhiên thét chói tai đặt lên cao trào...

...

Pháp Nhĩ Tư đời này chưa từng gặp chuyện mất mặt như vậy.

Lần thứ hai tỉnh lại, là chàng vạng ngày thứ hai, người hầu chiếu cố y lập tức chạy đi tìm Cách Nhĩ.

“Thân ái, thoát nhìn người khôi phục không sai.” Cách Nhĩ bước vào, tịch dương quất sắc rơi trên mái tóc của hắn, khiến hắn thoát nhìn càng thêm vô hại.

Pháp Nhĩ Tư trên giường giật giật, thân thể tựa như bánh răng bị hỏng, truyền đến một trận đau đớn.

Cách Nhĩ tiếp tục nói: “Pháp Nhĩ Tư, tuy rằng ngươi là Hắc Bào Giáo Phụ, thế nhưng không cần tại thời điểm làm tình gây ra động tĩnh lớn như vậy?”

“... Nam nhân kia đâu?” Không để ý đau đớn trên người, Pháp Nhĩ Tư kéo chăn gian nan ngồi dậy, chiếc chăn không cẩn thận rơi xuống, lộ ra tảng lớn vết tích phần hồng sắc trên người. Y có chút chột vật đem chăn kéo lại, che giấu xấu hổ của mình, lớn tiếng chất vấn, “Người kia đâu?!”

“... Ta để hắn chạy, bởi vì tình nhân của ta... cũng chính là tùy tùng của hắn, nam nhân kia đã mất đi ý thức, những người còn lại đem hắn mang đi —— bất quá ta nói các người cũng quá kịch liệt...” Cách Nhĩ có chút chột dạ giải thích, “Người xem, vì lấy lòng người trong lòng, chúng ta đều lui một bước không phải sao? Cho nên, hài tử kia đưa ra yêu cầu, ta đáp ứng... Không có vấn đề gì chứ?”

“... Không có vấn đề gì chứ?” Nghe ra chuyện ngu xuẩn bản thân nhận sai người, còn bởi vậy bị ngạnh thượng, mà tên nhân loại đáng chết kia cư nhiên toàn thân trở ra, Pháp Nhĩ Tư ngốc lăng một lát mới phát ra thanh âm, nghe có loại cảm giác mao cốt tủng nhiên, “Người nghĩ không có vấn đề gì?!”

“Chính là người phi thường thích hắn, bất quá khi chúng ta xuyên qua mấy sợi dây nhúc nhích, các người đều đã ngủ... Ta nghĩ...” Cách Nhĩ vô thức lui về sau một bước, “Người là Hắc Bào Giáo Phụ, tổng không

có người ép buộc người làm ra chuyện gì, lẽ nào giữa người cùng nam nhân kia xảy ra cái gì không thoả mái...” Nói xong lời cuối, hắn có chút lo lắng nhìn Pháp Nhĩ Tư bộ dáng đờ đờ sát khí.

Pháp Nhĩ Tư nguyên bản nghĩ trực tiếp triệu hồi hắc sắc quỷ hồn đem Cách Nhĩ giết, bởi vì hắn để chạy tên nam nhân gọi Y Lai Ân!

Thế nhưng sau một khắc y lại do dự, nếu như hiện tại giết Cách Nhĩ, tương đương với cam chịu, y —— Pháp Nhĩ Tư hắc bào pháp sư đứng đầu Á Cách đại lục, được xưng Hắc Bào Giáo Phụ, bị một bán thú nhân đầu óc ngu si tứ chi phát triển cường gian!

Y đương nhiên có thể giết hết những người ở đây, thế nhưng y biết, trong chiếc vòng tròn này, người thích bát quái không ít, Cách Nhĩ vừa chết, tổng có người truy cứu, đến cuối cùng nếu như đem chuyện này điều tra ra, vậy danh tiếng của y...

Không được! Tuyệt đối không thể phát sinh chuyện như vậy! Nếu như bị người khác biết —— Hắc Âm Chi Thần tại thượng, y thắng thần kết thúc chính mình đi gặp Hắc Âm Chi Thần cho xong!

Gian nan hít sâu một hơi, y lộ ra tiểu dung khó xem nhất từ lúc chào trời tới nay, “... Đương nhiên, ta cùng Y Lai Ân không phát sinh chuyện gì không thoả mái, chỉ là tìm chút việc vui, ma pháp phương diện này có thể phát huy chút tác dụng.”

“Phải không? Vậy là tốt.” Cách Nhĩ thở dài một hơi, từ phía sau lấy ra chiếc hộp tinh xảo chứa cánh hoa Long Nữ Hoa, đặt trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, “Đây là thứ ngươi muốn, ta đặt ở đây.”

“Bao nhiêu tiền?” Pháp Nhĩ Tư hỏi.

“... Ngươi có thể lấy đi trước, thế nhưng... phải đem một thứ khác đến đổi.” Cách Nhĩ gật đầu nói.

Pháp Nhĩ Tư nheo mắt, tịch dương quất sắc rơi trên mái tóc đen của y, nhưng y như cũ tựa từ bóng ma đi ra, trong đôi mắt màu đen một mảnh tĩnh mịch, “Ngươi cần thứ gì?”

“Ngươi nghe nói Da Khắc sao?” Cách Nhĩ hỏi.

Pháp Nhĩ Tư nghi hoặc nhìn hắn, “Ngươi nói là Da Khắc?”

Cách Nhĩ vội vã gật đầu, “Đúng vậy, Da Khắc, ngươi biết thứ này.”

“Ta biết... thế nhưng... ngươi muốn một con Da Khắc làm gì?” Theo y biết, thứ này ngoại trừ oán khí còn một chút giá trị lợi dụng, hình như không có điểm gì dùng.

“Ta không phải muốn Da Khắc, ta là muốn... bảo thạch của nó, người biết thứ này đúng không?” Cách Nhĩ xoa xoa tay, “Ta muốn thứ đó, người có không?”

“Vừa dùng xong, chính là thừa một cái.” Pháp Nhĩ Tư vẫn không giải thích được, nhìn chiếc hộp chứa cánh hoa Long Nữ, lại hỏi: “Thứ này có lợi ích gì?”

“Đó là vấn đề của ta, thỉnh không cần hỏi.” Cách Nhĩ lộ ra một cái tiểu dung, tựa như thở dài một hơi, “Ta nghĩ, Da Khắc loại sinh vật này đối với người, hẳn không tính thứ gì.”

Pháp Nhĩ Tư gật đầu, suy nghĩ một hồi lại nhìn cánh hoa Long Nữ thêm một câu, “Thế nhưng giá cả thứ kia phải trong phạm vi ba nghìn kim tệ.”

“Không phải năm nghìn sao?”

“Ba nghìn, không phải có đánh chiết? Còn có phí trì hoãn...” Pháp Nhĩ Tư không phiền hà cò kè mặc cả.

“Thế nhưng, đây là cánh hoa Long Nữ rất trân quý...” Bàn tay của Cách Nhĩ hướng chiếc hộp, lại bị Pháp Nhĩ Tư giành trước ôm vào lòng.

“Người là đạo tặc Cách Nhĩ, thỉnh thoảng không nên như tiểu thương trên đường theo ta cò kè mặc cả được không? Tối thiểu phải duy trì một điểm phong độ!” Pháp Nhĩ Tư trừng hấn nói.

“Người chính là Hắc Bào Giáo Phụ...” Cách Nhĩ lúng ta lúng túng đem tay thu hồi, “Được rồi, tôn kính hắc bào pháp sư, thỉnh sau khi lấy được bảo thạch của Da Khắc cho ta biết, ta chờ tin lành.”

Pháp Nhĩ Tư gật đầu, nhắc lại, “Trong phạm vi ba nghìn kim tệ.”

5. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 3

Tư Đặc Mỹ Tư liên hợp vương quốc là do rất nhiều lãnh địa cấu thành, tại vị trí trung tâm hơi lệch về tây của Á Cách đại lục. Bởi quan hệ đến vị trí địa lý, kinh tế tương đương phát đạt, cho nên quốc lực trên toàn đại lục xem như cường thịnh.

Ngay từ đầu Pháp Nhĩ Tư không biết nam nhân gọi Y Lai Ân ngay tại Tư Đặc Mỹ Tư liên hợp vương quốc, bất quá tai mắt của y rất nhiều, nếu như y có thể trên đại lục tìm được hai cánh hoa Long Nữ, như vậy tìm một người sống tự nhiên dễ dàng.

Đối hắc bào pháp sư, thế giới này không có bí mật.

Điều nhi bay trên bầu trời, hồ điệp nghiêng ngã khắp chốn, du ngư bơi lội trong nước hoặc những động vật chạy trốn, thậm chí là gió nhẹ quanh năm thổi qua đại lục, đều có thể trở thành tai mắt của hắc bào pháp sư.

Pháp Nhĩ Tư mặc một chiếc áo choàng màu đen đi trong rừng, hiện tuy là trời thu, thế nhưng những cây cối này vẫn sinh khí bừng bừng, không có nửa điểm dấu hiệu khô vàng.

Giữa Á Cách đại lục là một bồn địa màu mỡ, nếu may mắn cưỡi rồng từ bầu trời bay ngang, có thể thấy trên bồn địa tràn ngập một mảnh vụ khí mỏng manh, thỉnh thoảng bắt gặp một mảnh thâm lục sắc.

Không sai, bên trong bồn địa có một khu rừng nguyên thủy rất lớn, cho dù là thám hiểm giả cùng thợ săn kinh nghiệm phong phú, cũng không thể trong khu rừng này tìm được lối ra.

Đương nhiên, khu rừng nguyên thủy này không phải Hắc Âm Sâm Lâm trong truyền thuyết tràn ngập nguyên rửa đáng sợ, mà là lãnh địa của Tinh Linh Vương.

Tinh linh là một dân tộc kiêu ngạo, bọn họ bảo hộ lãnh địa của mình, không thích nhân loại hay sinh vật thuộc chủng tộc khác tiếp cận, cho nên vĩ đại Tinh Linh Vương ở xung quanh khu rừng, bày ra kết giới.

Mà Tư Đặc Mỹ Tư liên hợp vương quốc nằm phía tây khu rừng của Tinh Linh vương quốc, mặc dù cách khu rừng trong truyền thuyết xa xưa nhất một khoảng cách, thế nhưng rừng cây ở đây cũng bị nhiễm lực lượng Tinh Linh vương quốc, cho dù là mùa đông tuyết trắng tinh ngần vẫn như cũ có thể bảo trì thực vật tươi sống.

Pháp Nhĩ Tư ngẩng đầu nhìn một loạt nhạn trận bay về phương nam, cẩn cẩn dục dục tránh đi khu rừng của Tinh Linh Vương.

Y có chút lo lắng nhìn hướng đông, sâu trong khu rừng là lãnh địa của Tinh Linh Vương, y nhưng một chút cũng không muốn mạo phạm vị tôn quý Tinh Linh Vương kia, bất quá nơi đây không phải lãnh địa của Tinh Linh Vương, hẳn không việc gì.

Thủ đô của Tư Đặc Mỹ Tư cách đó không xa, mà hiện tại vương tử của bọn họ — chính là nam nhân khiến y thừa thụ sỉ nhục bị cường bạo, cùng với đả kích lòng tin y đối hắc ma pháp vận dụng — Y Lai Ân, sẽ đến đây săn thú.

Thành thật mà nói, y thật không nghĩ tới tên Y Lai Ân đã man như bán thú nhân sẽ là một vị vương tử, này thật khiến người kinh ngạc.

Bất quá, hiện Á Cách đại lục nhiều quốc gia như vậy, thỉnh thoảng đụng phải vương tử một hai quốc gia không có gì kỳ quái.

Mùa thu là mùa đi săn tốt nhất, tên vương tử kia tự nhiên cũng đi săn — đây là tin tức y nghe được từ

một con quạ đen bay ngang hoàng cung.

Trên mặt đất hãy còn những lớp cỏ xanh non, một số loài chim đang thả nhiên hoạt động, tỷ như con hắc cầm điều, con quạ đuôi hồng mắt hồng trên đầu gọi tới gọi lui, con tùng kê đuôi dài cùng con quạ đuôi tím bay tới bay lui.

Y có thể thấy thỏ rừng đang cảnh giới ăn trưa, rừng cây biểu hiện sinh cơ bừng bừng, thế nhưng đối một hắc bào pháp sư có ý nghĩa gì?

Y niệm một chú ngữ, pháp tượng phút chốc xuất hiện trong tay. Đa phần thời gian y không cần pháp tượng, cây pháp tượng trên quý này chỉ cho thấy thân phận.

Xung quanh bãi đất trống đi một vòng, Pháp Nhĩ Tư bắt đầu thấp giọng ngâm xướng chú ngữ, đây là một chú ngữ dài dòng mà phức tạp, may nơi đây rất an tĩnh rất bí mật, Y Lai Ân cũng chưa tới.

Theo y ngâm xướng, dưới chân y xuất hiện một đường cong hồng sắc thô như ngón cái.

Đường cong kia phẳng phát có sinh mệnh, trong bụi cỏ như rắn linh động, lấy tư thái ưu nhã tốc độ không nhanh không chậm lan tràn, từ trung tâm bãi đất trống làm chuẩn, vẽ ra một vòng tròn.

Pháp Nhĩ Tư niệm xong một âm tiết cuối cùng, trên mặt đất đã xuất hiện một hình tròn hồng sắc. Hồng tuyến như dùng tiên huyết nhuộm thành, điểm lệ đoạt mục, diễn sinh thành yêu mị không may.

Pháp Nhĩ Tư lại cầm pháp tượng, đem viên bảo thạch phía trên nhẹ chạm hồng tuyến, lần thứ hai ngâm xướng chú ngữ mới.

Đây là một vòng tròn rất lớn, thanh âm Pháp Nhĩ Tư mềm nhẹ, nghe như đối tình nhân thấp giọng khinh ngữ. Theo thanh âm lên xuống, lớp cỏ xanh giữa vòng tròn chậm rãi héo rũ, nháy mắt, cả thổ nhưỡng cũng biến thành hồng sắc không may, phẳng phát một bồn huyết đỏ trên mặt đất, nhìn phá lệ đáng sợ.

Bỗng nhiên, thổ nhưỡng hồng sắc xuất hiện các loại phù chú văn tự cổ đại, văn tự này tựa như dùng mực đen viết thành. Chính giữa thổ nhưỡng chậm rãi trũng xuống, hắc sắc văn tự càng ngày càng đậm, phẳng phát thật sâu tạc khắc ra, giữa hắc sắc mơ hồ phiến hồng quang.

Nguyên bản bầu trời trong xanh bắt đầu âm u, tầng mây càng ngày càng dày, bầu trời cũng càng ngày càng thấp, truyền đến thanh âm sấm rền.

Đương khi chú ngữ của Pháp Nhĩ Tư ngâm xướng hoàn thành, tất cả biến hoá trước mắt vẫn chưa kết thúc. Tầng mây tiếp tục càng ngày càng dày, hầu như muốn áp đến cành cây, giữa mây đen tựa hồ có thiểm điện ánh sáng xẹt qua.

Tiếng gió thổi càng lúc càng lớn, đem lá cây rậm rạp quất vang hoa hoa. Pháp Nhĩ Tư chậm rãi rời khỏi vòng tròn, áo choàng màu đen như cũ bình tĩnh buông rủ, sợi tóc không một tia mất trật tự, một pháp sư hợp cách —— mặc kệ là hắc bào hay bạch bào, tại bất luận thời điểm nào luôn phải bảo trì tư thái ưu nhã.

Trong rừng cây vắng vẻ đã không nhìn thấy bất luận sinh vật nào có thể động, chỉ có thực vật không thể động, tùy ý chính mình bị hắc ám khí tức vô thanh bao phủ.

Một thanh âm trầm thấp đột nhiên từ bốn phương tám hướng vang lên.

“Ngô theo triệu hoán mà đến, nhữ cần lấy huyết tế tự...”

Thanh âm này có nặng nề nói không nên lời, tựa như từ một nơi rất xa, rồi lại phảng phất bên tai.

Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng nâng đầu, nhìn thiểm điện xa xa xẹt qua chân trời. Tiếng gió thổi rất lớn, hầu như che khuất thanh âm sấm chớp, kể, giữa ma pháp trận hồng sắc y vừa đứng, xuất hiện một con rồng toàn thân màu đen.

Không khí tràn ngập khí tức thối nát cùng âm trầm, đôi mắt kim sắc của hắc long chuyển hướng Pháp Nhĩ Tư đứng cạnh ma pháp trận.

Pháp Nhĩ Tư nhìn tà ác long tộc bị quang minh kết giới ngăn cách ở thế giới bên kia, ưu nhã cười, nó cả người khoác lân phiêu màu đen hình giọt lệ, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, trong đôi mắt kim sắc tràn ngập thị huyết cùng tàn nhẫn.

“A, là Pháp Nhĩ Tư, ta còn cho là đám nhân loại ngu xuẩn kia.” Hắc long kinh ngạc nhìn y, “Đã lâu không gặp, gần nhất thế nào?”

“Rất không xong, Y Phàm, lần này cần sự giúp đỡ của ngươi.” Pháp Nhĩ Tư cười nói.

“Úc, này rất ít thấy.” Hắc long Y Phàm nhẹ nhàng nói, “Nghĩ không ra ngươi cũng gặp nan đề.”

“Người luôn có lúc phạm sai lầm.” Pháp Nhĩ Tư vân đạm phong khinh đáp, sau đó cười, “Ta nói, lời đạo đầu của ngươi thật tốt, là chuyện gì xảy ra?”

“A, này thật là một chuyện phiền phức...” Y Phàm ngữ khí oán giận nói, “Không biết vì sao, cấm chú triệu hoán ta bị mọi người biết, tựa như tất cả ma pháp triệu hoán sư đều lấy việc triệu hoán ta làm vui...”

“Sau đó?”

“Sau đó...” Đôi mắt kim sắc hơi nheo lại, trong đôi ngươi hồng sắc hình thoi mang vui vẻ thị huyết, “Không

có sau đó.”

“Nghe ra hình như là một đồng thoại đáng sợ.” Pháp Nhĩ Tư không quan tâm gật đầu.

“Được rồi, thân ái Pháp Nhĩ Tư, ta có thể giúp người điều gì?”

...

Một con nai mẹ đang ăn cỏ, xem chừng cỏ nơi này phá lệ tươi mới.

Y Lai Ân trong bụi cỏ cầm trường mâu, bên hông đeo trường kiếm, cẩn cẩn dực dực tiếp cận con nai mẹ ăn đến bất diệc nhạc hồ.

Cự ly như vậy là đủ, Y Lai Ân nghĩ, đem trường mâu nâng lên, ngay lúc hấn chuẩn bị động thủ, nai mẹ bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đen hiện thần tình kinh khủng.

Y Lai Ân nguyên tưởng nó phát hiện mình, nhưng không nghĩ tới nó cứ nhiên hướng hấn chạy!

Hấn bản năng hướng bên cạnh lui mấy bước, con nai kia sát qua vai hấn chạy đi.

“Ta rất giống vô hình sao?” Y Lai Ân quay đầu hỏi kị sĩ Lạp Đức bên cạnh.

“Tuyệt không, có lẽ nơi đó xảy ra chuyện.” Lạp Đức chỉ hướng bầu trời.

Theo tay hảo hữu kị sĩ Lạp Đức, Y Lai Ân thấy một đám mây đen nồng đậm cách đó không xa.

“Thoạt nhìn không giống tầng mây khí trời hình thành.” Lạp Đức nhìn một hồi, nhăn mi.

“Là ma pháp...” Y Lai Ân nhẹ nhàng nói tiếp, “Có người ở đó sử dụng ma pháp.”

Nơi bọn họ đứng vẫn như cũ một mảnh trời quang, thế nhưng nơi đó phảng phất bật kín một chiếc ***g âm u, tiết lộ khí tức kinh khủng.

“Đi xem.” Y Lai Ân nói. Đương nhiên, thân là kị sĩ, phải bảo vệ an toàn nhân dân. Tầng mây này thoạt nhìn không giống bạch ma pháp hình thành, mà hắc ma pháp lại mang ý nghĩa giết chóc cùng thương vong.

Bởi hôm nay chỉ cùng hảo hữu Lạp Đức đi săn, Y Lai Ân không mang tùy tùng, ngực cũng cột ngoài bìa rừng.

Chỉ là liếc nhìn, nếu như thực sự phát sinh chuyện không tốt, ta cùng Lạp Đức vẫn có thể trở về báo tin, hần không chịu trách nhiệm nghĩ.

...

Pháp Nhĩ Tư dựa trên thân cây, đối hắc long vẫy vẫy tay, “Y Phàm, hần tới.”

Y Phàm mị đôi mắt kim sắc, “Như vậy... người bắt đầu la đi.”

“Không cần, yết hầu ta gần nhất không tốt.” Pháp Nhĩ Tư bất mãn nhìn nó. Y Phàm cao chừng ba mét, y phải ngẩng đầu, “Người nên biết, thanh âm của pháp sư chỉ dùng để thấp giọng ngâm xướng chú ngữ, không phải dùng để la cứu mạng.”

“Đợi lát nữa xem người la hay không.” Y Phàm nhỏ giọng bác bỏ, sau đó ngẩng đầu, hít sâu một ngụm không khí Nhân Giới, nó có thể cảm giác hắc ma pháp nguyên tố yếu ớt trong không khí.

Cách đó không xa, Y Lai Ân cùng Lạp Đức chậm rãi đến gần, hầu như tiến nhập phạm vi tầng mây đen bao phủ. Y Lai Ân ngẩng đầu nhìn thoáng tầng mây nồng đậm càng thêm khăng định, tầng mây đen này xuất hiện tuyệt đối vì ma pháp trận.

Nơi này cách thành trấn rất gần, nếu như là thứ tà ác gì, phải lập tức phái quân đội, bắt quá trước đó, hần cùng Lạp Đức cần biết rõ đó rốt cuộc là vật gì.

Bỗng nhiên, tầng mây hắc sắc tựa ám lưu hải thủy, xuất hiện một lỗ xoáy thật lớn. Lỗ xoáy giữa trung tâm tầng mây không ngừng chuyển động, tốc độ rất nhanh, lỗ xoáy như vậy thường kéo theo cuồng phong, thế nhưng ở đây một điểm gió không có, chỉ thấy những đám mây bên cạnh bị lỗ xoáy cuốn vào, tầng mây hắc ám bắt đầu hướng xung quanh mở rộng.

“Nhanh một chút, Lạp Đức!” Y Lai Ân kêu hảo hữu một tiếng, thanh kiếm từ vỏ kiếm rút ra nắm trong tay, “Phải lập tức qua xem.”

Lạp Đức gật đầu, theo hướng lỗ xoáy đến gần.

Hiện tượng bất khả tư nghị phát sinh trên đỉnh đầu, bên dưới tầng mây không có bất luận sinh vật sống, ngay cả thực vật nguyên bản sinh cơ bùng bùng cũng phẳng phát sinh mệnh đình chỉ, hiện ra ám hôi sắc chán chường.

Y Lai Ân cùng Lạp Đức không gặp bất luận trở ngại, thế nhưng mặt đất bỗng dừng chân động.

Bọn họ dừng lại, lúc này, một tiếng long ngâm vang dội đột nhiên xuất hiện.

Lập Đức kinh ngạc đến hầu như đem kiếm trong tay ném.

Long tộc đã thật lâu không xuất hiện ở Tây bộ đại lục, từ một trăm năm trước sau trận đại chiến giữa Tinh Linh Vương và Hắc Âm Chi Thần, Long tộc tựa hồ từ Tây bộ đại lục ẩn lui.

Nhưng tiếng long ngâm rõ ràng mà bén nhọn bên tai, giữa rừng cây vắng vẻ phảng phất như một trận sấm mùa xuân, khiến hai người hoàn toàn không biết làm phản ứng gì.

Cùng lúc đó, Y Lai Ân đột nhiên thấy một thân ảnh hắc sắc, nhìn kỹ, đúng là một hắc bào pháp sư, y đang chật vật chạy tới.

Áo choàng màu đen trên người đối phương hầu như đem cả người y bao lại, tuy rằng áo choàng bị xé rách vài chỗ, thế nhưng loại màu đen thuần túy này, như trước tận mắt khí tức tà ác khiến kẻ khác chán ghét.

Y Lai Ân hoành kiếm trong tay, cảnh giới nhìn hắc bào pháp sư, nguyên bản dự định như vậy một kiếm đâm qua, bởi vì giữa tín đồ của Quang Minh giáo hội cùng Hắc Âm Chi Thần, chưa bao giờ có hảo hữu đối thoại, thế nhưng ——

“Cứu cứu ta...”

Thanh âm cực kỳ yếu ớt, Y Lai Ân ngậy ra một lúc, kỵ sĩ luôn vô pháp đối loại cầu cứu này bỏ mặc, đây là một loại quan niệm thâm căn cố đế.

Hắc bào pháp sư còn chưa chạy đến trước mặt hắn, liền nhất phó thể lực chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Do dự một chút, Y Lai Ân cầm kiếm đến gần. Theo hắn biết, hắc bào pháp sư chưa bao giờ hướng Quang Minh giáo hội cầu cứu, cho dù là thời điểm đối mặt tử vong.

Hắc bào pháp sư mang nhuyển mạo màu đen, hắn dùng kiếm đẩy mũ, thấy được mái tóc đen thập phần hiếm thấy ở Á Cách đại lục.

Hắc bào pháp sư ngẩng đầu, bắt lực nhìn hắn, một đôi mắt đen trầm tịch mỹ lệ như hắc dạ tràn đầy hoảng loạn.

Y Lai Ân nhất thời ngây người, thẳng đến Lập Đức đụng hắn một cái, mới phản ứng lại.

“Người là hắc bào pháp sư?” Hắn lấy mũi kiếm chỉ vào thanh niên trước mặt.

Pháp Nhĩ Tư đầu tiên ngăn người, sau đó lắc đầu. Hắn không nhớ rõ y?! Vì sao? Thành phần khiến người đánh mất ký ức trong xuân được không phải bị y dùng hắc ma pháp loại bỏ? Y nhớ chính mình vì khiến

Cách Nhĩ thoả mãn, để tiểu tình nhân của Cách Nhĩ nhớ một đêm nhiệt tình, riêng động chút tay chân...

Y Lai Ân lần thứ hai nhìn thanh niên ngây người. Y suyễn rất lợi hại, trong lúc nhất thời nói không nên lời, làn da bởi kịch liệt vận động nổi một tầng phấn hồng sắc nhàn nhạt, thoạt nhìn đại khái chỉ có hai mươi tuổi, khả năng càng nhỏ hơn —— này không quá giống niên kỷ của hắc bào pháp sư, lấy niên kỷ của y, cả học đồ đều làm không được.

Lúc này long ngâm lần thứ hai xuất hiện, mặt đất bắt đầu nhẹ nhẹ rung động, chỉ thấy từ phương hướng thanh niên tóc đen chạy tới, cư nhiên xuất hiện một đầu hắc long!

Đó là một con rồng nhìn qua rất tà ác, cao chừng ba mét hoặc càng cao. Trên người bao trùm lân phiến hắc sắc, đôi mắt kim sắc sắc bén mà tà ác nhìn ba người trước mặt.

Mỗi một bước sẽ khiến mặt đất nhẹ nhàng rung động, tuyệt đối không phải phổ thông Long tộc có thể xuất hiện ở Á Cách đại lục.

Nó toàn thân trên dưới tản ra khí tức tử vong cùng không may, có thể khiến bất luận kẻ nào cảm thấy sợ hãi.

Y Lai Ân do dự một chút, vươn tay nắm lấy Pháp Nhĩ Tư té trên đất thở dốc, “Chạy mau!” Sau đó xoay người gọi hảo hữu Lạp Đức, ba người lập tức theo con đường ban đầu chạy.

“Không cùng nó chiến đấu sao?” Pháp Nhĩ Tư một bên thở dốc một bên cả tiếng hỏi.

“Cùng một con rồng?” Y Lai Ân đồng dạng cả tiếng trả lời, “Đừng nói giỡn! Ta chỉ là một nhân loại.”

Đây là thời khắc sống còn, chỉ ít biểu hiện ngoài mặt là vậy, cho nên dưới tình huống này, không thể trách Y Lai Ân không thấy biểu tình thất vọng trên mặt Pháp Nhĩ Tư.

Đây là thời khắc chật vật nhất của Pháp Nhĩ Tư, bởi vì trường bào của pháp sư luôn thích hợp với cước bộ ưu nhã cùng tốc độ từ tốn kéo sau, mà không phải như y lúc này, bị ép dẫn theo vạt áo tán loạn chạy trốn.

Y oán hận liếc nhìn Y Lai Ân. Nguyên bản kế hoạch của y là muốn để Y Phàm cùng Y Lai Ân chiến đấu, từ trong chiến đấu nhìn ra lực lượng của Y Lai Ân rốt cùng là chuyện gì xảy ra, vì sao hắc ma pháp tới người hắc không có tác dụng, thế nhưng không nghĩ kỹ sĩ này cư nhiên không nói hai lời, liền lôi kéo chính mình bỏ chạy, cùng tưởng tượng không thể không nói kém quá xa.

Mặt đất vẫn nhẹ nhàng rung động, xem ra Y Phàm chạy theo sau.

Đáng thương Y Phàm, nó bình thường hầu như không nhiều vận động, Pháp Nhĩ Tư có chút hồ thẹn nghĩ, y đều có thể nghe tiếng thở dốc của Y Phàm.

“Lập Đức, bên này!” Y Lai Ân bỗng nhiên gọi, “Đừng đem nó dẫn vào thành.”

Kỵ sĩ gọi Lập Đức lập tức chuyển hướng, Y Lai Ân vội kéo Pháp Nhĩ Tư chạy theo hắn.

Pháp Nhĩ Tư cho tới bây giờ chưa từng chạy cự ly dài như vậy, một pháp sư coi trọng nhất chính là hình tượng, đương nhiên rất ít có pháp sư có thể cùng tinh linh so sánh, thế nhưng pháp sư tuyệt đối so với tinh linh càng coi trọng tư thái ưu nhã.

Y thực sự rất hối hận, vì sao bất cứ chuyện gì đụng phải người kia đều biến dạng?!

Y nghĩ đem Y Lai Ân vứt ra, sau đó cầm pháp trượng của mình nói cho hắn biết, “Ta chính là hắc bào pháp sư, hiện ta muốn đem sỉ nhục người gia trên người ta đòi lại!”

Về phần tốt cùng muốn đòi lại gì, Pháp Nhĩ Tư chưa nghĩ ra, tìm đến Y Lai Ân một bộ phận là báo thù, một bộ phận khác là muốn biết rõ lực lượng cùng loại kết giới trên người hắn, lực lượng hoàn toàn cách trở ma pháp, hoàn mỹ trừ khử.

Thế nhưng hiện tại, tất cả đều rối loạn! Y chạy trốn hầu như không thở nổi, y phải dừng lại!

Đang chuẩn bị đem Y Lai Ân vứt ra, Lập Đức nhưng hô một tiếng, “Chúng ta chạy qua sơn động kia!”

Y ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện bọn họ không biết từ lúc nào chạy tới một vùng núi, rừng cây bị xa xa ném phía sau, thở dốc một cái, không khỏi có chút nhỏ nhỏ bội phục chính mình.

Với một ma pháp sư, thể lực như vậy thực sự khó được.

Y bị kéo vào sơn động, vừa vào liền nghe hắc long bên ngoài rít gào.

Đại khái Y Phàm tâm tình cũng không tốt, vì phối hợp diễn xuất, phải chạy một đoạn đường dài. Khi này vừa nhìn, y phát hiện Y Phàm so lần trước gặp nặng không ít, chỗ thịt trên đùi tựa hồ gấp đôi, đối một con rồng như vậy, chạy bộ quả thực là một loạn dẫn vật.

Bất quá mặc dù vậy, y cũng không chút tâm tư suy nghĩ thế nào đi an ủi hoặc xin lỗi nó.

Pháp Nhĩ Tư một tay vứt bỏ Y Lai Ân, đỡ tường há mồm thở dốc, nghĩ trước mắt kim tinh loạn mào, phổi hầu như muốn bạo tạc, yết hầu khô đến bốc lửa, chân đều đứng không vững, có chút ù tai, một cái không lưu ý, y mất thăng bằng, hướng góc tường ngã.

Bỗng nhiên có người đỡ lấy y, Pháp Nhĩ Tư không khí lực phản kháng, chỉ sợ cả chú ngữ cũng niệm không được.

Y hoàn toàn ngã vào lòng người kia, có thể cảm giác sự băng lãnh cứng rắn từ toả tử giáp kỵ sĩ xuyên qua y phục truyền đến, y vô thức co rụt, ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt trầm lam của Y Lai Ân.

“Người không sao chứ?” Y Lai Ân lo lắng nhìn y.

Thanh niên trong lòng thể lực quả thực kém đến bất khả tư nghị, chạy một đoạn đường ngắn đã khiến y suyễn thành như vậy, hầu như so nữ nhân còn nhu nhược.

Lạp Đức đến cửa động tra xét trở về, đối Y Lai Ân nhún vai, “Y Lai Ân, có một tin xấu, con rồng kia đại khái chạy mệt, đang ngồi trước động thở dốc, chúng ta tạm thời ra không được.”

“Úc, thật không xong.” Hắc vẽ mặt tiếc nuối, “Nhưng chỗ của chúng ta thế nào gặp hắc long như vậy?”

“Nó vốn không nên tồn tại ở thế giới này, hắc long như vậy Á Cách đại lục mấy trăm năm trước đã tuyệt tích mới đúng.” Lạp Đức rất nghi hoặc, “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Sinh vật như vậy khẳng định là một pháp sư triệu hồi...” Y Lai Ân nói đến đây bỗng nhiên dừng lại, cúi đầu nhìn thanh niên vẫn đang há miệng thở dốc trong lòng.

“Y thoát nhìn rất giống một pháp sư.” Lạp Đức bên cạnh có chút do dự vạch trần, “Hơn nữa y mặc trường bào màu đen, tại Á Cách đại lục, ngoại trừ hắc bào pháp sư, không ai mặc áo choàng cùng trường bào màu đen.”

6. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 4

Y Lai Ân quan sát người trong lòng, mặc dù Lạp Đức nói người này thoát nhìn giống hắc bào pháp sư, nhưng tựa hồ không quá giống.

Nhân loại muốn làm pháp sư, không phải chuyện dễ dàng, cùng tinh linh vĩnh sinh so sánh, thời gian của nhân loại thực sự quá mức ngắn ngủi, tri thức có thể học tập cùng nắm giữ quá ít.

Mà niên kỷ của thanh niên này thoát nhìn thậm chí không phải một pháp sư nên có.

Tỉ mỉ quan sát, hắc bỗng nhiên nghĩ chính mình hình như ở nơi nào gặp qua thanh niên này, có loại cảm giác phi thường quen thuộc.

Từ góc độ của hắc có thể thấy mái tóc đen dài của đối phương, cùng với lông mi mềm mại bên dưới những sợi tóc mất trật tự. Y không phòng bị nằm trong lòng mình thở dốc, lấy thể trạng của nam nhân mà nói, y có chút tinh tế, làn da bởi vừa nãy chạy trốn nổi một tia đỏ ửng.

Nhìn lông mi y rung động, tâm Y Lai Ân phẳng phất theo đó phập phồng.

Pháp Nhĩ Tư ngẩng đầu, mờ mịt nhìn, đôi mắt đen tựa hắc ám vô biên, sâu đậm mà yên lặng.

“Đôi mắt cùng mái tóc màu đen, tại Á Cách đại lục rất hiếm thấy.” Lạp Đức bỗng nhiên thổi một tiếng huyết sáo, Y Lai Ân nháy mắt thanh tỉnh, kinh ngạc nhìn hắn.

“Người là thể nào gặp con rồng kia? Hoặc là nói... con rồng kia là do người triệu hồi?” Lạp Đức nheo mắt hỏi. Thanh niên này toàn thân tản mát một loại khí chất đặc biệt, tuyệt đối không phải người thường, lẽ nào Y Lai Ân nhìn không ra?

Tuy bị đối phương đoán trúng, bất quá Pháp Nhĩ Tư sẽ không thừa nhận.

Y uỷ khuất mếu máo, nhìn kỵ sĩ đối y rõ ràng có địch ý, “Quang Minh Chi Thần tại thượng, ta chỉ đi ngang qua...”

“Vì sao người mặc loại áo choàng màu đen này?” Lạp Đức tiếp tục hỏi.

Pháp Nhĩ Tư cẩn thận quan sát kỵ sĩ trước mặt, kẻ gọi Lạp Đức này so Y Lai Ân thấp hơn chút, hơn nữa tại y xem, kẻ này một điểm lễ phép không có, cùng bán thú nhân quả thực không có gì khác biệt —— mặc dù trong mắt những pháp sư kiêu ngạo, bất luận kỵ sĩ nào đều cùng bán thú nhân không khác nhau.

Hắn có một mái tóc màu nâu, niên kỷ xấp xỉ Y Lai Ân, mặc khinh giáp, cầm trong tay trường kiếm kỵ sĩ.

Quang mang lạnh lẽo đặc hữu kim chúc khiến Pháp Nhĩ Tư co rúm, Y Lai Ân phản xạ đem y ôm càng chặt, cảm thấy thân thể trong lòng có chút cứng ngắc, vừa định an ủi vài câu, Lạp Đức đã tiếp tục nói.

“Y Lai Ân vương tử, người có thể đem bàn tay của người từ lưng y lấy ra không?” Lạp Đức giơ trường kiếm chỉ vào Pháp Nhĩ Tư.

Pháp Nhĩ Tư trời sinh chán ghét loại vũ khí kim chúc cứng rắn, càng miễn bàn trên đó dính bao nhiêu máu tươi —— pháp sư luôn đối bạo lực trực tiếp tràn ngập chán ghét, nhưng dã man nhân chưa bao giờ thu liễm loại thói quen này. Lẽ nào bọn họ nghĩ máu tươi đầy đất là một chuyện rất nghệ thuật?

“Người đừng như vậy đe dọa y, y chỉ là một người thường.” Y Lai Ân bất mãn thấp mắng, tay nhưng không từ lưng Pháp Nhĩ Tư rời đi.

“Trời a, Y Lai Ân, lẽ nào người nhìn không ra người này không đơn giản?” Lạp Đức trừng hắn, rất không chịu nổi hắn nhất phó bộ dáng chuẩn bị bảo hộ nhược tiểu, “Y tuyệt không đơn giản, thoát nhìn rất giống hắc bào pháp sư!”

“Hắc bào pháp sư? Không không, Lạp Đức, người hiểu lầm.” Y Lai Ân lập tức nghiêm túc nói, “Y tuổi rất trẻ, thoát nhìn không giống loại sinh vật màu đen này.”

“Được rồi, Y Lai Ân, người nên biết những tên hắc bào giáo hoạt sẽ chơi ra thứ đa dạng gì!” Lạp Đức giờ kiểm, “Ta đến xem y tốt cùng đúng hay không!”

“Đừng như vậy, Lạp Đức...” Y Lai Ân lập tức đem người trong lòng hộ đến phía sau, “Y chỉ là một người thường, người biết triệu hoán hắc long vừa này cần bao nhiêu ma pháp sư? Y không có khả năng một mình làm được——”

“Chết tiệt, Y Lai Ân, người trúng tà gì?” Lạp Đức thất bại nhìn hảo hữu.

Tốt nhất là bọn họ đánh nhau! Pháp Nhĩ Tư không chịu trách nhiệm nghĩ, như vậy nghiên cứu đối Y Lai Ân có thể toàn diện một chút. Tuy không rõ Y Lai Ân vì sao như vậy bảo hộ chính mình, thế nhưng đây đều là râu ria.

Bỗng nhiên, áo choàng trên người bị Y Lai Ân giật đi, Pháp Nhĩ Tư vô thức muốn đem hắn đẩy ra.

“Người xem, y chỉ là một người thường.” Y Lai Ân hoàn toàn không nhìn phản kháng của y, bởi lực lượng bé nhỏ đến không đáng kể. Hắn tự cổ hướng hảo hữu giải thích thanh niên tóc đen này chỉ là một người qua đường bình thường, y trùng hợp mặc một thân trường bào màu đen. Tại Á Cách đại lục không có pháp luật quy định người thường không thể mặc trường bào màu đen.

“Y nhất định không phải người thường!” Lạp Đức vẫn cự lý tranh luận, tuy ngoài sơn động ngồi một đầu hắc long phi thường nguy hiểm, tình huống bọn họ cũng rất khẩn cấp, thế nhưng hắn cho phải đem thân phận hắc bào thanh niên này biết rõ, như vậy bọn họ mới tốt thương lượng bước tiếp theo làm gì.

Ánh mắt Lạp Đức rơi vào người Pháp Nhĩ Tư bị kéo đi áo choàng.

Pháp Nhĩ Tư có chút chật vật nhìn hắn. Ta cùng những tên kỵ sĩ như bán thú nhân này một điểm tiếng nói chung cũng không có, thế nào tùy tiện kéo y phục ta? Y bất mãn nghĩ. Những tên dã man nhân không lễ phép, thế nào xui xẻo như vậy, xui đến cùng những tên như vậy hỗn chung một chỗ...

Bên trong áo choàng màu đen của Pháp Nhĩ Tư là một trường bào màu đen, bất quá này có vẻ rách nát. Đây là vừa này y tăng hiệu quả chân thật mà dùng ma pháp tạo thành, dù sao nếu là một người thường, trong quá trình bị rồng truy đuổi, không có khả năng không có bất luận sát thương.

“Người tốt nhất nói một chút chính người là chuyện gì xảy ra.” Lạp Đức tàn bạo trừng y, mỗi chữ mỗi câu ép hỏi, “Con rồng kia là chuyện gì xảy ra, hắc bào người mặc trên người lại là chuyện gì xảy ra? Nếu dám lừa gạt chúng ta, ta nhất định đem từng đầu ngón tay của người chém xuống!”

“... Ta là... ách... ta chỉ là thời điểm chạy trốn... gặp đầu hắc long kia, thỉnh tin tưởng... ta vốn không biết hắc

long rút cuộc từ đâu tới...” Pháp Nhĩ Tư gian nan phát ra thanh âm, mở miệng ngốc nghếch giải thích. Rất ít có người có thể trước mặt y nói những lời hiếp bức địch ý như vậy, cho nên y đổi loại chuyện “giải thích” phi thường không thuần thực.

“Lạp Đức, người chẳng lẽ không nghĩ y tựa hồ có nan ngôn chi ẩn?” Y Lai Ân bỗng nhiên chen vào nói, “Quang Minh Chi Thần là khoan dung, hơn nữa y trên người bị thương nghiêm trọng, người lẽ nào không thấy?”

“Bị thương nghiêm trọng?” Lạp Đức hồ nghi nhìn, chỉ thấy áo choàng màu đen trên người đối phương bị xé rách, mơ hồ nhìn được làn da bạch tích, mặt trên là từng đạo hồng ngân.

Dừng một chút, Lạp Đức đem trường kiếm thu hồi, sau đó cổ quái nhìn thoáng hảo hữu, “Xin lỗi, Y Lai Ân, ta nghĩ người đứng.”

Y Lai Ân trái lại bị hấn khiến cho có chút mặc danh kỳ diệu, “Lạp Đức?”

“Ta nghĩ ta biết y là ai.”

Pháp Nhĩ Tư kinh ngạc nhìn kỳ sĩ. Trò lừa của y tuy không cao minh, thế nhưng những tên kỳ sĩ giống bán thú nhân này cũng không thông minh đi nơi nào, chính là hiện tại đối phương nhất phó bộ dáng hiểu rõ, lại khiến y khẩn trương.

Nếu bọn họ xác định ta là một hắc bào pháp sư, hẳn phải lập tức giờ kiếm bổ tới? Hiện gọi Y Phàm xông vào không biết kịp hay không?!

Y nghĩ cách Y Lai Ân một chút, để y có thể đọc chú ngữ. Chính là chú ngữ đối kỳ sĩ này vô dụng, nhưng đây là thứ duy nhất y có thể dựa vào.

Đã thấy Lạp Đức nhìn y một cái, khinh thường nói: “Ta nghĩ, y có thể là nam sủng một vị quý tộc nào đó, hẳn là chạy trốn.”

“Cái gì?!” Pháp Nhĩ Tư cùng Y Lai Ân song song vô cùng kinh ngạc kinh hô.

Lạp Đức tựa như không việc gì đem kiếm sát về vỏ, sau đó tới trước mặt hai người, đem tay áo Pháp Nhĩ Tư vén lên.

“Y Lai Ân, nói thật, ta nghĩ từ khi này bắt đầu, sức phán đoán của người một mực giảm xuống.” Lạp Đức không tán thành nhăn mi.

Y Lai Ân trừng to mắt nhìn những vết thương trên tay Pháp Nhĩ Tư, những vết này giống như vết roi, trên làn da bạch tích thoạt nhìn có loại cảm giác yếu đuối xúc mục kinh tâm.

Pháp Nhĩ Tư bởi không biết Lạp Đức muốn biểu đạt gì, cho nên không đem tay thu hồi, chờ hắn nói xong.

“Người đang nghe sao, Y Lai Ân?” Lạp Đức kể tục nói, “Tay y rất mềm rất trắng, một chút vết chai không có, thoát nhìn không giống người làm việc nặng... Người xác định người đang nghe sao, Y Lai Ân? Những vết tích giống như vết roi... Người minh bạch ý ta không?” Lạp Đức lần thứ hai cùng Y Lai Ân cường điệu.

“Ta nghĩ... hắn không sai biệt.” Y Lai Ân nhìn người trong lòng, y tinh tế có chút quá phận, nếu như nói là nam sủng, tựa hồ... có điểm khả năng.

Hắn đau lòng nhìn từng đạo vết thương, có loại xung động muốn đem nam nhân tạo thành những vết thương này lôi ra quyết đấu...

“Không, không phải như vậy!” Pháp Nhĩ Tư cuối cùng nghe hiểu, vội vàng giải thích. Trời biết loại vết thương này có nhiều thuyết pháp như vậy! Trong đôi mắt màu lam của Y Lai Ân hiển lộ thương tiếc khiến y rất không tự nhiên.

“Không cần giải thích.” Lạp Đức kiên định nhìn y, “Đây là khả năng duy nhất.”

Được rồi, nếu như phủ định thuyết pháp này, sẽ bị coi thành pháp sư... Pháp Nhĩ Tư có chút khiếp đảm liếc nhìn Lạp Đức. Mục đích của ta là tiếp cận Y Lai Ân, làm rõ hắn trên người tội cùng có bao nhiêu lực lượng, trước đó, tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Vì vậy, dưới ánh mắt thương tiếc đau lòng của Y Lai Ân, Pháp Nhĩ Tư không thể làm gì khác hơn bỏ qua tôn nghiêm, gian nan gạt đầu.

“Được rồi, người tên gì?” Y Lai Ân vội chuyển chủ đề, bởi người trong lòng thoát nhìn rất khổ sở, hắn không hy vọng y xấu hổ.

“... Ta là Pháp Nhĩ Tư.” Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng nói, tận lực cúi đầu. Tuy Y Lai Ân không khả năng nhớ y — người này thần kinh thoát nhìn rất thô, nhưng vì giữa vạn nhất, y vẫn cúi đầu thật thấp.

“Ta là Y Lai Ân, Y Lai Ân. Hoài Đặc.” Kỵ sĩ tự hào nói, hướng y giới thiệu chính mình.

Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng gạt đầu, y tuy sớm biết tên người này, thế nhưng tên đầy đủ là lần đầu nghe.

“Ta là Lạp Đức.” Kỵ sĩ kia nói, “Đợi đến nơi an toàn, chúng ta sẽ để người ly khai.”

“Ly khai?!” Y Lai Ân lần thứ hai kinh ngạc nhìn hảo hữu, lúc này mới ý thức, hắn căn bản không dự định để nam nhân yếu ớt đáng thương này ly khai.

“Có vấn đề gì sao?” Lạp Đức phân tâm hướng ngoài động nhìn một chút, phát hiện con rồng kia còn ngồi, mới quay đầu nhìn Y Lai Ân.

“Đương nhiên.” Y Lai Ân tựa như không việc gì nói, “Y thoát nhìn thân thể rất kém, chúng ta nên chiếu cố y.”

“Chúng ta có thể cho y tiền, sẽ có người nguyện ý chiếu cố y.” Lạp Đức lập tức nói: “Ta nghĩ trong thành sẽ có người nguyện ý thu lưu y.”

“Thế nhưng...” Y Lai Ân suy nghĩ một hồi, không tha nhìn thanh niên chính mình ôm trong lòng. Y rất đẹp, mái tóc đen dài cùng đôi mắt tựa màn đêm tịch tĩnh, toả ra một loại lạnh lùng cùng quyến rũ đặc biệt, hơn nữa loại cảm giác này khiến hắn cảm thấy quen thuộc cùng thân thiết không gì sánh được...

“Thế nhưng ta khuyết thiếu một tùy tùng, đúng vậy, ta thiếu một tùy tùng.” Ngữ khí không xác định của hắn chuyển thành khẳng định.

Lạp Đức dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn hắn, “Thân ái vương tử điện hạ, mời ngẫm lại thân phận của y, hơn nữa y thoát nhìn cả một ấm nước đều nâng không nổi.”

“Nhưng chúng ta không thể như vậy vứt bỏ y.” Y Lai Ân tận khả năng dùng bộ dáng chính trực nói, “Lạp Đức, tên làm y bị thương rất khả năng tìm đến y, đáng thương Pháp Nhĩ Tư, y cả người bị thương, chúng ta hẳn phải phát huy tinh thần kỵ sĩ bảo hộ y.”

“Nhưng y không phải công chúa.” Lạp Đức nhin không được thốt ra.

“Đúng vậy.” Y Lai Ân cười cười, vẻ mặt xán lạn, “Cho nên y có thể làm tùy tùng của ta.”

“Nhưng...” Lạp Đức còn muốn phản đối, thế nhưng Y Lai Ân tựa hồ tâm ý đã quyết.

Hắn vui vẻ nhìn người trong lòng, không biết vì sao, hắn đối Pháp Nhĩ Tư có cảm giác quen thuộc cường liệt, tuy đây là lần đầu bọn họ gặp nhau, thế nhưng hắn... chính là muốn bảo hộ y. Có lẽ vì tinh thần kỵ sĩ hoặc thứ gì khác, nhưng này không quan trọng, y hiện dựa vào chính mình, thế là đủ.

Pháp Nhĩ Tư hoang mang nhìn hắn.

“Úc, xin lỗi, ta quên hỏi ngươi, ngươi nguyện ý làm tùy tùng của ta sao? Sẽ không khổ cực, ta bảo chứng với ngươi.” Y Lai Ân mỉm cười hỏi.

“Uy, ngươi còn không biết y là nam sủng của ai!” Lạp Đức lập tức nhắc nhở.

“Quản là ai, ta nếu biết, sẽ cùng tên đó quyết đấu!” Y Lai Ân nghiêm túc tuyên cáo, sau đó đầy kỳ vọng nhìn Pháp Nhĩ Tư.

Làm tùy tùng —— thực sự là chuyện bất khả tư nghị, bất quá... Pháp Nhĩ Tư suy nghĩ một hồi, gật đầu.

Này nghe không sai, y có thể nhân cơ hội tiếp cận Y Lai Ân, biết rõ vấn đề kết giới trên người hắn, sau đó trả thù.

Nghe chừng là một kế hoạch rất hoàn mỹ, y nghĩ.

“Được rồi, nếu đã giải quyết vấn đề này... tuy ta nghĩ kỳ thực không có giải quyết.” Lạp Đức rất bất đắc dĩ, “Hiện chúng ta có ba tuyển chọn.”

“Nói nghe xem.” Y Lai Ân rất có hứng thú ôm Pháp Nhĩ Tư, nhìn Lạp Đức nói.

“... Y đã không cần người ôm như vậy, bởi thân phận hiện tại của y không phải nam sủng mà là tùy tùng.” Lạp Đức lạnh lùng nói, “Hoặc là chúng ta cùng còn rỗng kia liều mạng, hoặc là ở đây chờ nó ngủ... Ta nghe nói rỗng không cần ngủ.”

Đương nhiên cần, người cái này ngu xuẩn. Pháp Nhĩ Tư rất nhẫn nại đem lời muốn nói nuốt vào, tận lực sắm vai một nam sủng hoặc vô tri tùy tùng.

“Hoặc là, chúng ta có thể nhìn có lối ra khác hay không.” Lạp Đức nhẹ nhàng nói.

Y Lai Ân không tình nguyện đem tay từ trên người Pháp Nhĩ Tư lấy ra.

Pháp Nhĩ Tư thở phào nhẹ nhõm, nhặt lên áo choàng bên cạnh, vừa định mặc vào đã bị Y Lai Ân ngăn cản.

“Màu sắc này không thích hợp với người.” Hắn đem áo choàng tượng trưng hắc bào pháp sư đoạt lấy, tựa một khối vải rách ném xuống đất, sau đó cởi xuống áo choàng màu đỏ trên người mình, vì Pháp Nhĩ Tư phủ thêm.

Pháp Nhĩ Tư chỉ có thể đối Hắc Ám Chi Thần nói xin lỗi, trên thực tế, rất ít người có thể nhận ra áo choàng của hắc bào pháp sư cùng áo choàng màu đen bình thường có gì khác nhau —— trừ phi người đó bản thân là một hắc bào pháp sư.

Y Lai Ân nghĩ từ khi nhìn thấy Pháp Nhĩ Tư, chính mình tựa hồ không hiểu vô pháp đem đường nhìn từ người y dời đi, tất cả lực chú ý đều bị vũng vàng nắm bắt, tựa như hiện tại.

Màu đen kỳ thực rất có thể phụ trợ khí chất Pháp Nhĩ Tư, phảng phất từ một góc âm u kéo dài, mang theo một loại tịch tĩnh trầm ổn vĩnh hằng, mà y khi phủ thêm áo choàng màu đỏ càng hơn phần diễm lệ cùng đầu độc.

“Hai vị, chuẩn bị đi sao?” Lạp Đức tức giận liếc nhìn hảo hữu. Ngoài cửa động mơ hồ có tiếng long ngâm, bọn họ phải lập tức trở lại trong thành, làm tốt công tác rút lui cùng phòng ngự.

Hắc long như vậy đương nhiên không thể trông cậy vào đám cung đình pháp sư, hy vọng không gặp thương vong quá lớn, Y Lai Ân suy nghĩ một chút, sau đó hít sâu một hơi, quan sát sơn động.

Sơn động không phải lớn, tựa hồ là thiên nhiên hình thành, nhìn không ra điểm nào nguy hiểm, hơn nữa không phải rất dài, không khí cũng không nặng nề, hẳn còn một lối ra khiến sơn động có thể thông gió.

“Đi thôi.” Hắc đối Pháp Nhĩ Tư nói.

Pháp Nhĩ Tư rất muốn nói cho bọn họ, kỳ thực sơn động này không quá an toàn, tốt nhất không nên đi vào, bất quá nghĩ lại nghĩ, bây giờ vẫn nên ngoan ngoãn ngậm mồm tương đối tốt, y không muốn làm ra chuyện gì khiến dã man nhân gọi Lạp Đức hoài nghi.

Bởi vì Y Lai Ân cùng Lạp Đức là đi ra săn thú, cho nên không mang hỏa khí, bất quá viên lam bảo thạch xinh đẹp trên thanh kiếm Y Lai Ân có thể tản mát quang mang trong bóng đêm, vì thế ba người đi lại không quá khó.

Chỉ là sơn động an tĩnh đến đáng sợ, rõ ràng là một sơn động rất bình thường, không khí rất lưu thông, thế nhưng, có thứ gì phảng phất đặt trong lòng người, khiến người có một loại cảm giác áp lực.

Không biết từ khi nào bắt đầu, bầu không khí trở nên không giống. Lúc trước tối thiểu có thể nghe một ít tiếng gió thổi cùng tiếng côn trùng kêu, thế nhưng ở đây tựa hồ ngoại trừ tiếng nước nhỏ giọt, liền thanh âm gì cũng không có.

“Ta nói... sơn động này đúng hay không có chút không thích hợp?” Đi không biết bao lâu, Lạp Đức bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn Y Lai Ân.

Y Lai Ân từ lâu chứng nào tật nấy ôm Pháp Nhĩ Tư, hai mắt rất nghiêm túc nhìn Lạp Đức, dùng thanh âm rất trầm thấp trở về một câu, “Phải không?”

Lạp Đức nhin xuống động tác trợn trắng, kể tục nói: “Sơn động này rõ ràng không quá dài, nhưng chúng ta hầu như đi ba giờ, thời gian này đủ để chúng ta về thành.”

Vương tử tóc vàng nhưng tiếp tục không quan tâm trả lời, “Phải không?”

“... Thân ái vương tử điện hạ, người không cảm thấy sơn động này rất kỳ quái sao?” Lạp Đức ngữ khí có chút áp lực, hầu như có xung động rút kiếm. Trời biết vương tử này trong đầu suy nghĩ gì, bất quá hẳn cho cùng nam sủng gọi Pháp Nhĩ Tư tuyệt đối không thoát quan hệ.

Hắn hầu như muốn tức giận, dù sao cửa sơn động có một con rồng, mà sơn động này cũng quý dị cực điểm, nhưng vương tử của hắn hoàn toàn một điểm ý thức nguy cơ không có.

“Sơn động này quá dài, hơn nữa nơi này chúng ta đã đi qua bốn lần.” Hắn cường chế tức giận nói.

Pháp Nhĩ Tư nhún nhún vai, nhất phó bộ dáng không sao cả, “Bốn lần, này thật là điềm xấu.”

“Ta cũng cho như vậy.” Y Lai Ân lập tức tán thành, tuy hắn hoàn toàn không biết lời này có căn cứ gì.

Lạp Đức oán hận trừng mắt nhìn bọn họ, Xem vương tử tốt đẹp của hắn biến thành bộ dáng gì! Quả thực như một đồ ngu bị ái tình tròng hôn ý nghĩ, cả một điểm cảm giác nguy cơ cơ bản cũng không có!

Kết quả Y Lai Ân thấy đường nhìn phần nộ của hắn, lại thêm dầu vào lửa nói: “Ta nghĩ sơn động này cùng sơn động khác không có gì khác nhau, ngoại trừ tảng đá chính là tảng đá.” Sau đó Y Lai Ân vươn tay, vỗ nhẹ vai hảo hữu, “Thân ái Lạp Đức, người không cảm thấy người có chút thần kinh nhạy cảm? Có lẽ đi thêm vài bước, chúng ta có thể tới lối ra, người không cảm thấy ánh sáng ở đây có chút sáng?”

Khẩu khí Y Lai Ân nghe rất nhẹ nhàng, thể nhưng giây tiếp theo, hắn bỗng nhiên xoay người rút ra trường kiếm, đối hắc ám phía sau dọn xong tư thế, mũi kiếm loé hàn quang chỉ vào hắc ám.

Bởi hoàn toàn không một tia dấu hiệu, Pháp Nhĩ Tư quả thực bị dọa, ôm vai đứng cạnh trừng hắn.

“Người hắn trước nói một tiếng.” Y rất không vui, “Kiếm phong cũng rất sắc bén, nó sẽ khiến ta bị thương.”

Y Lai Ân bảo trì động tác này chừng một phút đồng hồ, mới nghi hoặc đem kiếm thu lại, “Vừa nãy, ta hình như nghĩ có vật gì nhìn chằm chằm chúng ta, thể nhưng xoay người liền không thấy.”

Pháp Nhĩ Tư hướng hắc ám phía sau nhìn thoáng, nơi không có quang mang bảo thạch chiếu đến, tựa như mặt nước thâm sâu, phẳng phất cả hắc ám đều biến thành thực thể. Ánh sáng tiến một bước, bóng tối lui một bước, thủy chung cách không xa, thể nhưng đoạn cự ly này đủ khiến người cảm thấy bất an.

Bất quá hắc bào pháp sư đối hắc ám luôn có nhận thức bất đồng, đối với hắc ám bình thường, hoặc một loại hắc ám khác...

Lạp Đức trầm mặc một hồi hỏi: “Vậy hiện làm sao? Tiếp tục đi về trước?”

Y Lai Ân gật đầu, lại đem Pháp Nhĩ Tư ôm lấy, “Chúng ta hẳn nên tiếp tục đi về phía trước, dù sao không có khả năng chờ lối ra chạy đến trước mặt chúng ta.”

Hành tẩu đối kỵ sĩ, quả thực không đáng nhắc tới. Tuy bọn họ còn mặc một chiếc toả tử giáp mỏng cùng đôi giày trầm trọng, lưng đeo thanh kiếm chế tạo từ sắt thép, còn có cung tên cùng vân vân trang bị, nhưng Y Lai Ân cùng Lạp Đức không lộ chút mệt mỏi

Bất quá này đối một pháp sư, quả thực là hạng vận động đòi mạng, hơn nữa Pháp Nhĩ Tư biết, bọn họ dù đi tới tận thế cũng không đến được lối ra.

Ngực y rất nhanh đánh chủ ý, vừa nãy chính mình thừa nhận là nam sủng, hiện đối giọng không thể không chọc người hoài nghi, thế nhưng... Y hướng phía sau liếc nhìn, thấy trong bóng tối có một đôi mắt màu đỏ, nháy mắt tiêu thất trong hắc ám.

Cảm giác bị theo dõi thật phi thường không tốt.

Y có chút phiền não gãi mái tóc đen, không nhịn được thở dài.

Y Lai Ân lập tức ngừng cước bộ, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy, đứng hay không mệt mỏi?”

Thấy y gật đầu, Y Lai Ân gọi Lạp Đức đi trước dừng lại, ba người dựa vào thạch bích ngồi xuống.

“Các người nghĩ, nếu như chúng ta trở về còn có thể thấy con rồng kia không?” Lạp Đức thân thất lưng.

“Muốn trở về sao?” Y Lai Ân hỏi.

Lạp Đức nhún nhún vai, “Còn hơn sơn động không đáy này, ta tình nguyện quay về xem con rồng kia còn ở đó hay không.”

Y Lai Ân gãi gãi đầu, tựa hồ thiên hướng ý kiến đồng bạn, cuối cùng lắc lắc trường kiếm, quang mang bảo thạch theo đó toả ra lay động, “Được rồi, hy vọng người đứng, có lẽ thông đạo chết tiệt này thông hướng cùng mục đích chúng ta tương phản.”

“Có lẽ con rồng kia đã đi.” Lạp Đức cũng bắt đầu thuyết phục chính mình, “Người xem, chúng ta đi lâu như vậy, có lẽ nó sớm ly khai, nó lớn như vậy, không thể vào được sơn động.”

“Nói không sai.” Y Lai Ân gật đầu.

“... Đừng nói giỡn!” Pháp Nhĩ Tư bỗng nhiên đứng lên, đôi mắt đen bất mãn trừng bọn họ.

Hai vị kỳ sĩ kinh ngạc nhìn nam sủng vừa thăng thành tùy tùng vương tử, dùng nhãn thần phần nộ nhìn bọn họ.

“Lẽ nào các người muốn đi tới chết?”

Lạp Đức neho mắt, tay để lên chuôi kiếm, “Có ý gì?” Hắn thủy chung đối thanh niên tóc đen này ôm thái độ hoài nghi, trên thực tế, chỉ có pháp sư mới có thể dùng loại khẩu khí này nói chuyện, nhưng hiện tại chủ nhân của hắn —— Y Lai Ân vương tử, tựa hồ hoàn toàn bị thanh niên tóc đen này mê hoặc, nếu như hắn thực sự rút kiếm, như vậy vương tử cũng có thể dùng kiếm đối mình, vì thế hắn nhẫn nại tính tình.

Pháp Nhĩ Tư nỗ lực báo cho chính mình đừng đem sự tình đập hư, y biết tính tình của mình không được tốt, lại thêm trước mặt mấy tên kỳ sĩ, y rất muốn rống to, “Các người những tên ngu! Dùng cái đầu bán thú nhân của các người ngẫm lại, sơn động này thế nào khả năng dài như vậy? Đây không phải ma pháp còn có thể là gì?”

Thế nhưng nếu thực sự nói như vậy, kiếm của Lạp Đức nhất định chém qua, vì vậy y tận lực ôn hoà, “... Ý của ta là, còn hơn một cái sơn động, nơi đây càng giống một ma pháp mê trận?”

“Ma pháp? Ta chán ghét từ này.” Lạp Đức đứng lên, đôi mắt thiên nâu thẳng theo dõi y, “Nói cho ta biết, người rốt cuộc là nam sủng của ai?”

“Lạp Đức!” Y Lai Ân cũng thoáng đứng lên, “Thỉnh đừng như vậy.” Sau đó quay đầu trấn an Pháp Nhĩ Tư, “Người không cần để ý hắn.”

“Quang Minh Chi Thần tại thượng, thân ái vương tử điện hạ, lẽ nào người không cảm thấy y không phải một nam sủng bình thường!” Lạp Đức nhìn không được rút kiếm, quang mang lạnh lẽo khiến Pháp Nhĩ Tư lui bước.

Cho dù y mặc áo choàng màu đỏ tiên diễm, vẫn như cũ dung nhập hắc ám. Quang mang lam sắc bảo thạch buộc vòng quanh đường viền tinh xảo của y, ở chỗ sáng có vẻ nhu hoà động nhân, mà tại nơi tối lại lạc vào hắc ám mập mờ, thoát nhìn biến hoá phi thường kỳ lạ.

Lạp Đức nhìn chằm chằm Pháp Nhĩ Tư, đối Y Lai Ân nói: “Nếu như y là nam sủng bình thường của một lĩnh chủ hoặc kẻ có tiền, sẽ không nói như vậy, ta rất khẳng định chỉ có pháp sư mới có thể dùng loại ngữ khí này, càng không thể chắc chắn chúng ta trúng ma pháp —— không có nam sủng nào làm được như vậy.”

Y Lai Ân mắt diếc tai ngơ, nắm tay Lạp Đức, khiến mũi kiếm tận khả năng rời xa Pháp Nhĩ Tư, “Được rồi, Lạp Đức, không ai quy định pháp sư nên có loại ngữ khí gì, người như vậy rất không phong độ.”

7. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 5

Lạp Đức đem thanh kiếm thu về, thế nhưng ánh mắt như trước sắc bén, khiến Pháp Nhĩ Tư ngực sợ hãi, chỉ phải an ủi chính mình, kỵ sĩ cùng bán thú nhân không có gì khác nhau, luôn dễ xung động.

Nhưng tình huống hiện tại có chút phức tạp, tên kỵ sĩ gọi Lạp Đức này rất nhạy cảm, hoặc là hắc bào pháp sư thực sự tàn sát khí tức tà ác, dễ dàng khiến người phát hiện? Vấn đề là bọn họ hiện bị nhốt trong sơn động, dựa theo phương pháp của kỵ sĩ có thể không ra được, mà y lại vô pháp triển lộ ma pháp, cho nên... không thể làm gì khác hơn tiếp tục lừa dối.

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Pháp Nhĩ Tư liếc nhìn Lạp Đức, sau đó nhìn Y Lai Ân, “Cái kia... thỉnh thoảng ta che giấu một việc, tuy ta nghĩ đó là râu ria, bất quá đối một vị tiên sinh, tựa hồ không phải như vậy.”

Đôi mắt của Y Lai Ân tinh thuần như bầu trời ngày thu, Pháp Nhĩ Tư bị hắn nhìn chột dạ, lại vô thức ho khan một tiếng, mới dùng ngữ khí nhu hoà nói: “Cái kia... lúc ta còn rất nhỏ, nghĩ pháp sư là một chức nghiệp rất giỏi, trên đường nhìn những pháp sư mặc trường bào là như vậy ưu nhã...” Y có chút chột dạ nhìn Y Lai Ân, nhãn thần tín nhiệm như vậy thực sự khiến người khó chịu, “Cho nên khi có thể tự lập, ta đến chỗ một vị pháp sư nổi danh, hy vọng có thể trở thành học đồ của đối phương.”

Lạp Đức hướng Y Lai Ân đánh một nhãn thần “thế nào”, người sau nhưng làm như không thấy, đôi mắt màu lam vẫn chuyên chú nhìn Pháp Nhĩ Tư.

Pháp Nhĩ Tư đỡ thái dương tiếp tục bịa chuyện, “Ta ở chỗ đó rất nhiều năm, thế nhưng không học được gì, chỉ là đánh tạp... sau đó... người biết, tính tình của pháp sư đều rất quái lạ... từ vết thương trên người ta có thể minh bạch, vì thế cuối cùng ta chạy trốn...”

Tuy không có than thở khóc lóc lên án, nhưng trần thuật như vậy tựa hồ càng có thể đả động nhân tâm, chỉ thấy y nói chưa nói xong đã bị Y Lai Ân ôm vào lòng, bộ ngực ấm áp cùng khí tức quen thuộc khiến y ngây người.

“Ta sẽ không thương tổn người...” Thanh âm Y Lai Ân rất ôn nhu, “Người không nên gặp những chuyện như vậy...”

Pháp Nhĩ Tư trong nháy có chút mất hoảng hốt, chỉ có thể cảm giác thân thể bị vững vàng ôm lấy, không mang theo bất luận *** cùng ý đồ, nhiệt độ cơ thể lẫn nhau thông thả giao hoà.

“Ta nhất định sẽ bảo vệ người, từ nay về sau không người có thể thương tổn người!” Y Lai Ân ôm lấy thân thể tinh tế có chút lạnh lẽo của y, kiên định nói.

Tại thời điểm Pháp Nhĩ Tư còn trẻ, cũng từng tin tưởng chính mình có thể bảo hộ vài thứ, thế nhưng trên thực tế tựa hồ không phải như vậy, đôi khi lời hứa không có bất luận ý nghĩa gì.

Hắc Âm Chi Thần tại thượng, kỳ sĩ quả nhiên là một sinh vật nhiệt tình —— y nghĩ như vậy, nhưng không ý định đẩy ra Y Lai Ân.

Y có thể cảm giác hô hấp một người, cùng hắc âm trống rỗng bất đồng, trên người phủ thêm ôn độ người khác, tựa hồ... không phải như vậy đáng ghét.

Lập Đức một bên nhẹ nhàng ho khan, hy vọng có thể khiến hai người chú ý, rốt cuộc, khi hắn ho đến tiếng thứ mười chín, Y Lai Ân quay đầu, nghi hoặc nhìn hắn.

“Lập Đức, người bị cảm sao?”

“Ngài có thể nghe thấy tiếng ho của ta?” Lập Đức rất nhẫn nại hỏi.

“Nghe được, một mực ho.” Y Lai Ân có chút bất mãn, vẫn như cũ ôm Pháp Nhĩ Tư.

“Được rồi, nếu như người đã chú ý, vẫn nên ngấm lại thể nào đi ra sơn động này.” Nói lại quay đầu nhìn Pháp Nhĩ Tư trong lòng Y Lai Ân, “Nếu như người từng làm học đồ, có thể nói cho chúng ta biết chuyện gì xảy ra.”

Pháp Nhĩ Tư lập tức phản bác, “Ta chưa trở thành học đồ, nhiều lắm là đánh tạp.”

“Chỉ ít biết chút gì.” Lập Đức nhún nhún vai.

“Ta nghĩ, trong đó có khác nhau, tuy rằng ta không biết khác nhau chỗ nào.” Y Lai Ân đứng trọng tâm nói.

Pháp Nhĩ Tư gãi mái tóc đen, “Ta nghĩ, chính là sơn động này trước phát sinh chuyện gì, khiến bên trong nhiều hơn một vài thứ.”

“Người là nói...” Y Lai Ân lo lắng nhìn xung quanh, “Nơi này có u linh?”

“Không không không.” Pháp Nhĩ Tư kiên trì giải thích, “U linh không đáng sợ, thể nhưng dưới một số điều kiện, u linh sẽ biến thành một thứ khác, này mới là điều khiến chúng ta lo lắng.”

“Đó là gì?” Lập Đức hỏi.

“Ta thể nào biết?” Pháp Nhĩ Tư không thể nói thẳng sự thật có chút không nhận được nói, “Bất quá chúng ta có thể phân tích, chúng ta là tự đi vào, không bị sơn động hút vào —— tuy rằng đó là bởi con rồng.”

“Kể, chúng ta đi không đến điểm cuối, này rất rõ ràng là do ma pháp.” Pháp Nhĩ Tư kể tục nói, “Dùng loại

ma pháp này, chính là bởi thứ đó không có biện pháp hại người, hoặc phải phù hợp điều kiện ma pháp nào, cho nên, nó không phải thứ phi thường nguy hiểm.”

“... Vì vậy?” Y Lai Ân tuy rằng phi thường nghiêm túc lắng nghe, nhưng hiển nhiên hẳn một điểm đều nghe không hiểu, Lạp Đức cũng như vậy.

Pháp Nhĩ Tư thất bại thở dài, “Ta nghĩ... đây hẳn là tiểu yêu quái các loại do u linh biến thành.”

“Tiểu yêu quái a!” Y Lai Ân thả lỏng, “Ta còn lo thứ gì...”

Sinh vật tại Á Cách đại lục rất nhiều, đương nhiên cũng có ma pháp sinh vật tồn tại trong những quyển trục xa xưa, đối kỵ sĩ, rồng rất đáng sợ, thế nhưng tiểu yêu quái không tính thứ gì.

Đối Y Lai Ân mà nói, tiểu yêu quái chỉ so địa tinh nhiều chút tiểu xiếc, tương mạo nhưng thật ra không sai biệt.

Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng kéo hẳn, “Tiểu yêu quái có chút ma pháp tương đối phức tạp.”

“Chúng ta hiện nên làm thế nào?” Lạp Đức hỏi.

“Chúng ta tìm không được nó, thế nhưng nó vẫn theo chúng ta, ta nghĩ... có lẽ trong sơn động này có Da Khắc.” Pháp Nhĩ Tư đương nhiên không đoán được đó là loại tiểu yêu quái nào, chỉ là từ tình huống hiện nay phán đoán.

“Đó là gì?” Y Lai Ân không hiểu ra sao.

“Ta ở sách pháp sư xem qua, đó là một loại tiểu yêu quái do u linh người chết hoá thành, bởi bị vây ở sát biên giới tà ác, nhưng lại là hắc ám sinh vật thiện lương, cho nên định vị không rõ, một loại tồn tại màu xám, bọn chúng sở dĩ hình thành là vì tìm một thứ.” Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng nói, ngón tay bạch tích giữa không trung vẽ một vòng tròn, “Thứ này là thứ trước khi chết bọn chúng quan tâm nhất, cho nên sau khi chết vẫn tiếp tục tìm kiếm, có tìm được, cũng có không tìm được. Nói chung, bọn chúng đối thứ này dĩ thường chấp nhất, không có không được.”

Da Khắc là tiểu yêu quái do oán hận cùng không cam lòng của người chết sinh thành, cùng với nói là u linh, không bằng nói là oán khí người chết càng thoả đáng.

“Nếu như bọn chúng tìm được sẽ thế nào?” Y Lai Ân nhin không được hỏi.

Pháp Nhĩ Tư vô tình chọn mi, “Ta không biết, sách không có nói.”

Lạp Đức bỗng nhiên mở miệng, “Hình như sẽ khiến u linh giải thoát, ta nghe nói là như vậy.”

Y Lai Ân cũng theo sau gật đầu, “Ta nghe nói cũng là như vậy.”

Đôi mắt đen của Pháp Nhĩ Tư nheo lại, có chút trào phúng, nhưng không biểu hiện ra ngoài, “A, ai biết được.”

“Vậy hiện tại... lẽ nào phải giúp Da Khắc tìm được thứ đó mới có thể ly khai?” Lạp Đức thử hỏi.

“Thứ Da Khắc muốn tìm không nhất định trong sơn động, cũng khả năng đã không tồn tại.” Pháp Nhĩ Tư mặt nhăn, “Nó đi theo chúng ta, chỉ là vì nó cho rằng chúng ta cầm thứ đó của nó.”

“Chúng ta không có!” Y Lai Ân trầm giọng phủ nhận.

“Ta nói, nó cho rằng.” Kỵ sĩ luôn chỉ nghe nửa câu sao?

“Vậy hiện tại?” Y Lai Ân không ý tứ gãi đầu.

“Ta có biện pháp khiến nó xuất hiện.” Pháp Nhĩ Tư trả lời.

...

Một giờ sau, bọn họ thấy được tiểu yêu quái gọi Da Khắc.

Đó là một con yêu quái xấu xí cao bằng địa tinh, chỉ tới đầu gối Y Lai Ân.

Da nó màu nâu, tựa trong nước ngâm thật lâu, toàn bộ nhăn nhúm, trên người một sợi lông không có, thoát nhìn so địa tinh càng xấu xí.

Nó có một gương mặt nếp nhăn rậm rạp như lão nhân đang đứng giữa sơn động khóc, từng giọt từng giọt nước mắt từ con mắt màu đỏ rơi xuống, tựa như ba người trước mặt là cỗ nào quá phận khi dễ nó.

“Nguyên lai Da Khắc bộ dáng như vậy!” Y Lai Ân kinh hô, nhìn con Da Khắc xấu xí như địa tinh nhúm mày.

Pháp Nhĩ Tư không nói một câu nhìn.

Đây là dùng pháp thuật, bằng không bằng vào đám nhân loại này, căn bản không biện pháp bắt được Da

Khắc.

Da Khắc là một loại tiểu yêu quái giảo hoạt, bất quá y phi thường thích bọn chúng, bởi vì bọn chúng tròng mắt tất báo.

Da Khắc dùng bàn tay nhỏ như móng vuốt nhu nhu con mắt, lấy thanh âm rất nhỏ nói: “Thỉnh, thỉnh... đem thứ đó trả lại cho ta.”

“Thứ gì?” Y Lai Ân nhìn nó khóc đến đáng thương, không khỏi phóng nhu thanh âm, “Người đánh mất thứ gì? Có lẽ chúng ta trên đường thấy.”

“Mũ, tiên sinh, chiếc mũ đỉnh đầu màu đỏ!” Da Khắc đột nhiên hét ầm, “Mũ của ta không thấy, ta tìm mỗi một ngõ ngách, mỗi một ngõ ngách!”

Thanh âm nó so cú đêm còn khó nghe, lộ bén nhọn khiến kẻ khác mao cốt tung nhiên, toàn bộ sơn động đều là thanh âm của nó.

“Thật khó tin, là tên trộm nào trộm đi mũ của ta?!” Nó duy trì liên tục kêu to, thanh âm so nữ nhân thét chói tai càng bén nhọn, “Mũ của ta! Chiếc mũ màu đỏ của ta! Ta lúc nào mới có thể tìm được nó?!”

Nó dùng ngón tay thô ngắn che mắt, nước mắt từ khe hở chảy xuống, thân thể nhỏ gầy nhẹ nhàng run.

Này nhiều ít khiến kỵ sĩ được xưng từ bi khổ sở một chút, vì vậy sau khi Da Khắc khóc được nửa giờ, Y Lai Ân mới cắt đứt.

Loại tiểu yêu quái này khóc lên sẽ mặc kệ thời gian, dù sao bọn chúng ngoại trừ khóc cùng tìm thứ kia, không có việc gì làm. Ba người bọn họ nhưng không như vậy.

“Cái kia... mũ của người, là bộ dáng gì?”

Da Khắc rốt cục từ bi thương tỉnh lại, dùng đôi mắt thật to nhìn Y Lai Ân. Đôi mắt của nó vốn không có mí mắt, cho nên không cần chớp, đôi ngươi màu đỏ bên trong, hiển hiện một loại nhan sắc không may, đôi mắt tuy lớn, nhưng không có thần thái.

Nó dùng thanh âm khàn giọng nói: “Đó là một chiếc mũ đỉnh đầu màu đỏ rất đẹp, nó dùng tơ tằm làm thành, buộc một đoạn gấm màu đỏ, hai bên còn có mấy sợi lông chim xinh đẹp, nó là của ta... thế nhưng nó không thấy...”

“Chúng ta tựa hồ không thấy——” Y Lai Ân còn chưa nói xong, Da Khắc lại bắt đầu khóc lên.

“Mũ của ta! Mũ của ta!”

Lạp Đức bị khiến cho không chịu nổi, nhịn không được gầm nhẹ, “Nếu như nó chết, pháp thuật có thể cởi bỏ không?”

“Tốt nhất không nên.” Pháp Nhĩ Tư cũng ăn không tiêu, “Pháp thuật của Da Khắc sau khi nó chết sẽ tạo thành phản đạn.”

“Vậy nên làm thế nào?”

Nhẫn nại của Pháp Nhĩ Tư cũng không sai biệt tới cực hạn, y đứng trước mặt Da Khắc, ngồi xuống nhẹ nhàng nói: “Người tốt.”

Da Khắc dừng tiếng khóc, đem chiếc đầu nhỏ nhỏ giơ lên, đôi mắt màu đỏ vô thần nhìn Pháp Nhĩ Tư.

“Chúng ta phải ly khai nơi đây.” Đôi mắt hắc ám của Pháp Nhĩ Tư thẳng theo dõi nó.

Da Khắc nhìn Pháp Nhĩ Tư, hồi lâu mới lộ biểu tình cổ quái nói: “Người là ai?”

“Người nghĩ đâu?” Pháp Nhĩ Tư cười rộ, có chút trẻ con.

Da Khắc nhìn thật lâu, trong mắt không tiếp tục chảy nước mắt, “Ta chưa từng thấy linh hồn như người.”

Pháp Nhĩ Tư vẫn nhất phó bộ dáng cười meo meo, lấy ngón tay dựng thẳng đặt trên môi, “Ta nhưng không hy vọng người thô lỗ như kỵ sĩ.”

Da Khắc lấy tay che mắt, lần này nhưng không chảy nước mắt, thân thể nhỏ gầy nhẹ run, “Tiên sinh, tiên sinh thỉnh giúp ta... thỉnh giúp ta...”

Y bịt tai không nghe, vừa rồi kịch liệt chạy trốn khiến y thăm nghĩ nhanh ly khai nơi đây, hảo hảo nghĩ ngơi một trận, “Rất xin lỗi, chúng ta nghĩ muốn ly khai nơi đây, người sẽ đem pháp thuật cởi bỏ chứ?”

Da Khắc đem ngón tay buông, dùng đôi mắt màu đỏ nhìn y.

Trong mắt Y Lai Ân, đây là một cảnh tượng rất quỷ dị, hắn nhìn được bộ dáng của Da Khắc, thế nhưng Pháp Nhĩ Tư là lưng đối diện hắn ngồi xuống, cho nên hắn nhìn không được vẻ mặt của y.

Chính là biểu tình hiện tại của Da Khắc có chút đáng sợ, hắn nói không nên lời là từ đâu biến hoá, chỉ là đôi mắt to lộ ra quang mang quỷ dị, khiến bầu không khí từ từ biến hoá.

Đối với một người thường, loại nhìn kỹ này thật đủ khiến người sợ hãi. Y Lai Ân nghĩ đến đây, liền muốn đem Pháp Nhĩ Tư kéo về.

Hắn vừa bước một bước, Da Khắc đã mở miệng, “Trừ phi tìm được mũ, bằng không ta không cho các người ly khai.”

“Thế nhưng...” Pháp Nhĩ Tư thanh âm rất ôn hoà, hoàn toàn không nghe ra y đã không kiên nhẫn tới cực hạn, “Người phải biết, nó không ở trong sơn động.”

“Các người có thể giúp ta tìm được sao?” Da Khắc dùng thanh âm cấp thiết hỏi, nhất phó bộ dáng muốn lao tới nắm Pháp Nhĩ Tư, thế nhưng lại không dám, “Mũ của ta... màu đỏ...”

“Có thể.” Pháp Nhĩ Tư thuận miệng nói, trả lời dễ dàng khiến Y Lai Ân nhú nhú mày.

Cho dù là kỵ sĩ không rành ma pháp cũng biết, đối yêu quái là không thể tùy tiện nhận lời, chưa kịp mở miệng nhắc nhở Pháp Nhĩ Tư, y đã đáp ứng.

“Ta tin tưởng người, ta tin tưởng người!” Da Khắc xoa xoa tay cúi đầu nói, “Bất quá người như người rất giỏi hoạt, ta nên... nên từ trên người người lấy thứ gì?”

Tiểu yêu quái này cư nhiên dám hoài nghi y? Mặc dù y đích xác chỉ muốn hù lộng cho qua, nhưng bị rõ vậy chỉ điểm, vẫn khiến y không vui. Pháp Nhĩ Tư hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc lộ biểu tình không nhịn được, nhưng bởi đứng sau có hai kỵ sĩ, cho nên y không lên tiếng.

Đương khi Da Khắc ngẩng đầu, thấy chính là nhân thần băng lãnh của Pháp Nhĩ Tư.

Ánh mắt đó là thuần túy đen nhánh, không một tia sáng, bên trong tịch tĩnh hoang vu tựa như mộ địa, so với hắc ám trong sơn động càng đáng sợ cùng nguy hiểm.

Thân thể Da Khắc bắt đầu run lên, không phải vì bi thường cùng khổ sở, mà vì sợ.

Cho dù nó không cảm giác được đau đớn cùng băng lãnh, nhưng vẫn như cũ cảm giác được loại rét lạnh như bị bóp nghẹt yếu hèn.

Vì vậy nó vội vã nói: “Người có thể đi, đều có thể đi!” Nó kinh hoảng gọi, “Chỉ cần người nhớ kỹ lời người nói, đi nhanh đi!”

Nó nói xong lão đảo lui về sau mấy bước, thoáng cái chạy vào hắc ám bọn họ nhìn không thấy.

“Không việc gì chứ, Pháp Nhĩ Tư?” Y Lai Ân tiến lên trước.

Rốt cuộc giải quyết. Pháp Nhĩ Tư thở ra một hơi, lúc này mới dùng nhất phó biểu tình chấn kinh nói: “Này quả thực là đáng sợ, ta rất ít nhìn thấy tiểu yêu quái như vậy.” Nói liền hướng trong lòng Y Lai Ân cọ, loại cảm giác ấm áp này không hiểu khiến y tham luyến.

Lập Đức một bên lạnh lùng trào phúng, “Chúng ta cả đời đều chưa từng thấy tiểu yêu quái như vậy, học đồ tiên sinh.”

“Ta đã nói, ta không phải học đồ!” Pháp Nhĩ Tư nhin không được trừng hấn.

“Được rồi Pháp Nhĩ Tư, đừng lo.” Y Lai Ân ôn nhu trấn an, nhẹ vỗ lưng y, “Chúng ta đi thôi.”

Gật đầu, Pháp Nhĩ Tư dựa vào Y Lai Ân bước về trước, Lập Đức theo sau.

Pháp Nhĩ Tư cảm giác khí tức ma pháp xung quanh biến mất, lại đi một đoạn đường, hắc ám không còn thâm trầm, thậm chí có thể thấy quang mang yếu ớt.

Sau khi đi ra cửa động, ba người cuối cùng thở một hơi, vừa nhìn bên ngoài, chỉ còn những bụi cây thấp nghiêng trái ngã phải, bị đụng gãy cùng bị đè ép.

Trên bầu trời một mảnh tinh thần, ánh trăng hiện ra, cấp khu rừng chặt vật phủ thêm một tầng sa mỏng.

“Con rồng kia đâu?” Lập Đức chung quanh nhìn.

Y Phàm hấn là phối hợp diễn kịch xong, một đến trở về bổ giấc. Pháp Nhĩ Tư nghĩ thầm.

Y Lai Ân cúi xuống, nhìn một chút dấu chân lớn đến khoa trương, lại ngẩng đầu nhìn rừng cây bốn phía, “Tựa hồ đến đây liền tiêu thất.”

Hắn đem ánh mắt dời về phía Pháp Nhĩ Tư, vốn định trấn an y, nhưng vừa lúc bất gặp gió đêm thổi loạn mái tóc đen của y, phát qua làn da bạch tích, toát lên chút quyến rũ, hắn hoảng hốt dời đi đường nhìn, “Ta nghĩ, có lẽ phải về thành báo cho người của Quang Minh giáo hội.”

“Vậy chúng ta mau đi.” Lập Đức thổi một tiếng huyết sáo, “Ngẫm lại, những tên kia sẽ kinh ngạc thế nào, chúng ta ra ngoài săn thú, nhưng phát hiện một đầu hắc long.”

Ba người vì vậy hướng vương đô Tư Đặc Mỹ Tư liên hợp vương quốc.

“Cẩn thận một chút, nơi này đầy những tảng đá cùng cành cây bị con rồng phá huỷ.” Y Lai Ân ôm Pháp Nhĩ Tư ôn nhu nói, đôi mắt màu lam tựa bầu trời trong xanh, khiến người có loại ấm áp nói không nên lời.

Pháp Nhĩ Tư gật đầu, vô thức hướng sơn động nhìn lại.

Ở nơi ánh trăng chiếu không tới, ngay trong bóng ma cửa động, con Da Khắc tướng mạo xấu xí dùng đôi mắt màu đỏ nhìn y.

Ngón tay thô ngắn của nó cầm một kiện áo choàng màu đen, chính là áo choàng của y —— phục sức cao quý đại biểu hắc bào pháp sư.

Đôi mắt màu đỏ không có mi mắt viết lên bi thương, chớp cũng không chớp nhìn bọn họ, nước mắt rơi xuống, mơ hồ phản xạ quang mang nguyệt lượng, tích vào thổ nhưỡng, biến mất.

Cũng chính lúc này, Pháp Nhĩ Tư mới nhớ tới ước định chính mình hầu như nhanh quên —— bảo thạch của Da Khắc mà Cách Nhĩ muốn!

Ghe tởm! Điều bởi trận chạy bộ khiến y uể oải đến cái gì đều quên, bất quá hoàn hảo lúc này nhớ, hiện chỉ cần đem lời hứa vốn không cho là đúng đối Da Khắc thực hiện là được.

Chỉ là... nên đi nơi nào tìm mũ?

8. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 6

Pháp Nhĩ Tư đi qua rất nhiều quốc gia, nhưng chưa bao giờ tới vương đô của Tư Đặc Mỹ Tư liên hợp vương quốc, Lạc Á.

Trong lịch sử Tư Đặc Mỹ Tư liên hợp vương quốc, Lạc Á nhiều lần bị địch quốc chiếm lĩnh, trở thành thành thị phụ thuộc biệt quốc, bất quá toà thành thị này kinh lịch vô số chiến hoả, hiện vẫn như cũ thuộc về Tư Đặc Mỹ Tư liên hợp vương quốc, đồng thời kiêu ngạo trở thành trái tim của nó, là một trong những thành thị phồn vinh nhất Á Cách đại lục.

Nơi phồn vinh như vậy, Pháp Nhĩ Tư không thích tới, mặc dù nơi này có hằng hà trân bảo, thế nhưng tương đối, cũng có tin đồn Quang Minh giáo hội khiến người chán ghét.

Thành thị càng lớn, những tin đồn khiến người chán ghét này càng nhiều.

Vừa vào cửa thành, Pháp Nhĩ Tư đã thấy tiêm tháp [1] màu trắng, y chán ghét nhú mày, phát giác không khí tràn ngập vị đạo quang minh kết giới, y mất tự nhiên ho khan một tiếng.

Thời điểm bọn họ vào thành đã khuya, thủ thành sĩ binh thấy vương tử trở về, lập tức thả cầu treo, tuần tra sĩ binh cũng vội hộ tống bọn họ quay về hoàng cung.

Mặc dù trên đường vắng vẻ không người, thế nhưng từ hoàn cảnh đến xem, có thể tưởng tượng ban ngày có bao nhiêu phần vinh.

Hai bên đường là những cửa hàng san sát, thỉnh thoảng có thể thấy ngọn đèn yếu ớt từ cửa sổ lầu hai loé ra, bể phun nước giữa quảng trường hãy còn phun những bọt nước, phản chiếu ánh trăng nhu hoà cùng kim chúc băng lãnh trên trường mâu binh sĩ.

Pháp Nhĩ Tư yên lặng đi qua, còn hơn một số thành thị nhỏ, Lạc Á đích xác rất mỹ lệ.

Trung tâm Lạc Á là hoàng cung kim bích huy hoàng, đây là số ít những nơi có ánh sáng giữa Lạc Á hiện vầy trong ngủ say.

Trên bậc thang lát đá cẩm thạch trải thảm tiên hồng sắc, một bên là vòng bảo hộ bằng đá điêu khắc tinh xảo, cách mỗi bước lại có một sĩ binh đầy đủ vũ trang.

Pháp Nhĩ Tư bị Y Lai Ân ôm lên bậc thang, đứng trước bậc cuối cùng, không khỏi ngừng lại.

Y cần cần môi, đối với nhân loại bình thường bất quá là bậc thang, thế nhưng đối với y, mỗi một bước là một trọng cường lực quang minh kết giới.

“Làm sao vậy?” Y Lai Ân bên cạnh lo lắng nhìn y.

Làn da vốn bạch tích dưới ngọn đèn tăng phần tái nhợt, đôi mắt đen có chút thấp nhuận, có lẽ vì bóng đêm, hoặc vì vụ khí, khiến y thoát nhìn càng thêm nhu nhược. Y Lai Ân không khỏi ôm sát y.

Bọn họ ngừng lại, toàn bộ đội ngũ cũng ngừng theo.

Lạp Đức quay người, nhúu mày, dùng nhãn thần hoài nghi nhìn Pháp Nhĩ Tư, “Úc. Ta nghe nói xung quanh cung điện bố trí cường lực quang minh kết giới, thoát nhìn người không thích chúng.”

“Ta chỉ tương đối mệt.” Pháp Nhĩ Tư phản kích.

Y Lai Ân cúi đầu đối người trong lòng nói: “Ta ôm người?”

Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng lắc đầu, bước ra một bước, đi lên bậc thang.

Lạp Đức thấy thế chỉ nhúu mày, không nói gì, xoay người vào hoàng cung.

Pháp Nhĩ Tư chỉ có thể cẩn thận chú ý tần suất cùng thanh lượng thở dốc. Không bỏ là cường lực kết giới

do Quang Minh giáo hội thiết lập, quả nhiên thập phần lợi hại.

Với y mà nói, xé rách loại kết giới này dễ hơn xuyên qua, thế nhưng làm vậy lập tức bị pháp sư của Quang Minh giáo hội pháp hiện, như vậy y sẽ chịu hoài nghi, vô pháp tiếp cận Y Lai Ân.

Lập Đức đi phía trước, hỏi sĩ binh bên cạnh, “Đại tể ti đâu?”

“Lan Lạc Đức đại nhân có việc ly khai Lạc Á, hôm nay vừa đi.” Sĩ bên bên cạnh lập tức trả lời.

Lập Đức nhăn mi, hướng Pháp Nhĩ Tư nhìn thoáng lại dời đi đường nhìn.

“Ô Lập Nhĩ.” Y Lai Ân bỗng nhiên kêu tên một người.

Một khắc sau, phía sau hắn xuất hiện một người làn da ám hắc sắc.

Người này mặc trường bào màu thâm lam, có một đôi mắt màu tím hiếm thấy, mái tóc bạc dài chỉnh tề buộc sau đầu, ôm tay áo hướng Y Lai Ân cúi người, “Dạ, điện hạ.”

“Ô Lập Nhĩ, thỉnh giúp ta vì vị... khách nhân này, an bài nơi ở.” Y Lai Ân nhìn Pháp Nhĩ Tư, dừng một chút nói, “Được rồi, đem gian phòng của Lai Cách cho y.”

“Tốt, điện hạ.” Thanh âm Ô Lập Nhĩ rất khinh nhu, khiến người không khỏi sinh hảo cảm, hắn xoay người đối Pháp Nhĩ Tư nói: “Xin đi theo ta.”

Pháp Nhĩ Tư không dịch chuyển, trái lại kéo tay áo Y Lai Ân, “Người đâu?” Y cũng không muốn tùy tiện để đối tượng thực nghiệm mất đi tung tích.

Y Lai Ân thấy Pháp Nhĩ Tư lộ biểu tình khiếp đảm, lập tức ôn nhu an ủi, “Ta muốn đến chỗ hộ vệ đội, để bọn họ ra thành tìm tung tích con rồng, người trước nghỉ ngơi.”

Pháp Nhĩ Tư gật đầu, nhưng không buông hắn.

Y Lai Ân cho Pháp Nhĩ Tư như cũ bất an, nhanh hứa hẹn, “Ta sau khi xong việc, sẽ tìm người.”

Được đến trả lời thoả mãn, Pháp Nhĩ Tư lúc này buông tay, lần thứ hai gật đầu.

Vì vậy, Y Lai Ân xoay người cùng Lập Đức thảo luận chuyện con rồng, Ô Lập Nhĩ mang theo Pháp Nhĩ Tư hướng bên trong cung điện.

Đây là một cung điện phi thường hoa lệ, nhìn ra lịch đại quốc vương hết sức xa hoa, đồng thời đối hoàn cảnh nơi ở cực kỳ chú ý.

Những cây trụ La Mã điêu khắc hoa cảnh tinh xảo, vách tường vẽ sử thi cổ sự, trên cao treo ngọn đèn ma pháp cùng các loại tranh hoạ.

Đá cẩm thạch ở hành lang sáng đến có thể phản xạ ảnh ngược, cho dù trong đêm khuya, vẫn như cũ có vài người hầu đi lại không ngừng.

Trên mấy chiếc bàn nhỏ đặt một bên để giá cầm nến bằng bạc cùng những đoá hoa, khi bọn họ đi ngang, ánh nến không một tia rung động.

Đi chừng nửa giờ, Ô Lạp Nhĩ mới đẩy ra một cánh cửa, đồng thời bước vào chẩm nến, toàn bộ gian phòng lập tức sáng.

Pháp Nhĩ Tư quan sát một chút, tuy dựa theo tiêu chuẩn người hầu, gian phòng này đích xác không sai, thế nhưng dựa theo tiêu chuẩn của y, quả thực quá phận đơn sơ.

Y cau mày, không che giấu biểu tình thất vọng trên mặt.

Ô Lạp Nhĩ nở nụ cười, “Đối ngài mà nói, nơi đây đích xác vô cùng đơn sơ, vĩ đại pháp sư.”

Pháp Nhĩ Tư ngây người, quay đầu nhìn chằm chằm Ô Lạp Nhĩ, đôi mắt màu tím dưới ánh nến loé ra quang mang quỷ dị.

Y tại chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, áo choàng màu đỏ hoạ xuất một đường cong ưu nhã, “Ta đã thật lâu không nhìn thấy tộc nhân của ngươi.”

“Bọn họ không phải tộc nhân của ta.” Ô Lạp Nhĩ ôn nhu nói, vươn tay đem mấy sợi tóc màu bạc kéo kéo, thanh âm thông thả mà ưu nhã, “Ngài hẳn biết, bọn họ không tiếp thu tộc nhân huyết thống không tinh khiết.”

Pháp Nhĩ Tư cười cười, “Đương nhiên, đối ám tinh linh mà nói, huyết thống ý nghĩa tất cả, huyết thống cao quý vĩnh viễn không cho phép bị làm bẩn.”

“Nhưng ở ta xem, những thứ này không hề giá trị.” Ô Lạp Nhĩ nhẹ giọng trả lời.

“Ta rất kinh ngạc, người nơi đây tiếp thu bán tinh linh? Nhất là người, hồn huyết nhi giữa ám tinh linh cùng nhân loại.”

“Phụ thân ta là đệ đệ của quốc vương, cho nên nhân loại thu lưu ta.” Ô Lạp Nhĩ cười cười, “Bất quá chuyện này không ai biết, cho dù là Y Lai Ân điện hạ cũng không rõ, chỉ biết ta là cung đình tổng quản.”

“Úc.” Pháp Nhĩ Tư thân một cái thất lưng, đôi mắt đen hơi nheo lại, “Gian phòng của Y Lai Ân ở đâu?”

“Ngay sát vách ngài.” Ô Lạp Nhĩ hữu lễ trả lời, “Đây nguyên bản là gian phòng của tùy tùng vương tử điện hạ Lai Cách, hẳn đã ly khai, nghe nói là trong hành trình lần trước đi theo tình nhân.”

“Thoạt nhìn, ta chỉ có thể làm tùy tùng.” Chống cằm, Pháp Nhĩ Tư dùng thanh âm trào phúng nói, “Thật đúng không đơn giản.” Nghe ra, Lai Cách này đại khái chính là tùy tùng Cách Nhĩ nhìn trúng, nếu không phải bọn họ, chính mình có thể nhận đãi ngộ bị cưỡng bạo. Tuy kỳ thực là bởi chính mình tham tiểu tiện nghi...

“Ngài vì sao đến đây? Pháp sư có thân phận như ngài...” Ô Lạp Nhĩ nhẹ nhàng nói, “Sẽ mang đến vận rủi cho quốc gia ngài đi qua.”

Pháp Nhĩ Tư nở nụ cười, ngũ quan tinh trí lộ điểm đơn thuần trẻ con, “Ta thoạt nhìn khiến người chán ghét như vậy sao?”

“Truyền thuyết nơi ngài đi qua chính là một mảnh tinh mạch, vật sống sẽ biến thành vật chết, Hắc Bào Giáo Phụ.” Ô Lạp Nhĩ cúi người, sợi tóc màu bạc chặn đi đôi mắt tím.

“Người gặp qua ta?” Pháp Nhĩ Tư hiểu kỳ, nhưng không phủ nhận truyền thuyết kia.

“Đúng vậy, trong một lần yến hội của ám tinh linh —— ngài không chú ý tới ta.”

Pháp Nhĩ Tư oai đầu suy nghĩ một chút, đích xác không nhớ nổi tướng mạo của Ô Lạp Nhĩ, “Khi đó người bao nhiêu tuổi? Hơn nữa theo ta được biết, người như người vô pháp tham gia tụ hội của ám tinh linh?”

“Là ở hai mươi năm trước, pháp sư đại nhân.” Ô Lạp Nhĩ nói, “Mẫu thân ta là hoàng tộc ám tinh linh, cho nên dù ta là bán tinh linh, vẫn được phép tham gia.”

Cười cười, Pháp Nhĩ Tư không nói thêm. Trong ám tinh linh, địa vị nữ tính so nam tính cao rất nhiều, ở gia tộc địa vị tối cao chính là tổ mẫu. Nếu mẫu thân Ô Lạp Nhĩ là hoàng tộc ám tinh linh, như vậy địa vị Ô Lạp Nhĩ trong ám tinh linh cũng phi thường cao.

“Thỉnh tha thứ sự mạo phạm của ta, ngài đến Lạc Á là vì chuyện gì?” Ô Lạp Nhĩ cuối cùng tiến nhập chính đề.

Nhưng Pháp Nhĩ Tư cảm thấy không cần hướng một hồn huyết nhi giải thích, liền khoát tay áo, ý bảo Ô Lạp Nhĩ ly khai.

Ô Lạp Nhĩ bất động, chỉ là nhất quán nhu hoà cùng kiên định nói: “Ta sẽ thủ vệ quốc gia này, mãi cho đến lúc sinh mệnh ta chung kết.”

“... Có lẽ thọ mệnh quốc gia này không dài như ngươi.”

“Sinh thời, ta sẽ thủ vững lời hứa này, không để người khác thương tổn nó.” Ô Lạp Nhĩ nói, ngữ điệu như vậy ôn hoà, nhưng không khó nghe ra nghiêm túc trong lời hứa.

Pháp Nhĩ Tư lắc đầu, “Ngươi ra ngoài đi, ta tạm thời không làm gì.”

“Như vậy ta xin cáo lui.” Ô Lạp Nhĩ nhìn y một cái, nhẹ nhàng nói.

Pháp Nhĩ Tư chống cằm, nhìn ánh nến trên bàn, thời điểm Ô Lạp Nhĩ ly khai, y mí mắt không nâng.

Hiện y đã vào quốc gia này, đồng thời tiếp cận nam nhân kia.

Tuy xuân được tối hôm đó là chính mình hạ, người đánh không lại đối phương cũng là mình... thế nhưng hắc bào pháp sư luôn không nói đạo lý, cho nên, y không cảm thấy mình làm sai.

Chỉ là hắc ma pháp đối vị vương tử này không có hiệu quả, tốt cùng là vì sao? Theo y biết, hắc ma pháp cùng bạch ma pháp có lực sát thương ngang nhau, dù là trên người Y Lai Ân có quang minh kết giới, thế nhưng loại kết giới cường đại có thể di động như vậy là thế nào xuất hiện? Loại lực lượng này đúng hay không có thể giúp chính mình...

Nghĩ tới đây, trái tim y nắm chặt, phảng phất không khí thoáng cái loảng đi. Trên thế giới này, đúng hay không thực sự có lực lượng vĩ đại có thể khiến tất cả ma pháp tiêu thất?

Đúng hay không thực sự có, kết giới vô ma pháp khiến linh hồn bình tĩnh?

Y đột nhiên nhớ tới đôi mắt màu lam của Y Lai Ân. Hắn là một người ôn hoà thiện lương, mặc dù dưới tác dụng của xuân được trở nên thô lỗ như dã man nhân...

Phiền muộn thở dài một hơi, Pháp Nhĩ Tư nhớ kỹ đôi mắt tràn ngập ***, tuy chính mình cũng như hắn trầm luân... Y có chút mất mặt nghĩ.

Bất quá hiện tại, y thậm chí tìm ra lực lượng của kết giới hoàn mỹ rớt cuộc từ đâu đến.

Hắn phi thường tự nhiên đồng thời không hề hồ thẹn quên đi sự kiện kia... Thật tốt, như vậy tiếp cận hắn càng dễ, tuy rằng... Tay bưng ngực, Pháp Nhĩ Tư cảm giác một loại tâm tình thất vọng không hiểu, chưa bao giờ có.

Hắn quên ta. Pháp Nhĩ Tư có chút thất lạc cùng không cam lòng nghĩ. Buổi tối điên cuồng kia, sỉ nhục hắn lưu cho y khiến y cả đời khắc sâu, mà hắn nhưng đơn giản quên...

...

Y Lai Ân bận đến phá hủy, suốt đêm mang theo cung đình pháp sư cùng một số tế ti của giáo hội đến ngoài thành tìm kiếm dấu vết con rồng.

May mà, tất cả pháp sư đều cho con rồng đã ly khai, đồng thời thập phần khẳng định con rồng hắn cùng Lạp Đức miêu tả không phải do pháp sư triệu hồi, bởi tại Á Cách đại lục không có pháp sư lợi hại như vậy. Huống chi, nếu thực sự có, vị pháp sư kia có thể khiến một thành thị nháy mắt tiêu thất, vì sao còn muốn triệu hồi một đầu hắc long?

Y Lai Ân nghe vậy lập tức buông tâm, đồng thời thỉnh bọn họ thăm dò sơn động lúc trước vây khốn ba người, bởi hắn thấy Pháp Nhĩ Tư đối Da Khắc hứa hẹn, cho nên phi thường lo lắng, thế nhưng mấy pháp sư sau khi xem xét, không phát hiện Da Khắc, cuối cùng không thể làm gì khác hơn vâng theo mệnh lệnh của Y Lai Ân, xung quanh sơn động làm một kết giới vây khốn Da Khắc.

Thời điểm kết thúc việc này, đã là bình minh, dương quang vừa mọc rơi vào những bậc thang hoàng cung, Y Lai Ân uể oải thở dài.

Hắn vỗ vỗ vai hảo hữu Lạp Đức, để Lạp Đức đi nghỉ ngơi, chính mình sau khi xác thủ vệ trật tự thay ca, mới trở về tẩm cung.

Lúc ngang qua gian phòng tùy tùng, hắn nghĩ đến Pháp Nhĩ Tư.

Nhìn cửa phòng không đóng, suy nghĩ một chút xoay người bước vào.

Kết quả, hắn thấy áo choàng màu đỏ của mình bị ném xuống đất, trên giường ngủ một thanh niên tóc đen.

Dương quang nghịch ngợm rơi trên mi mắt, vì làn da bạch tích độ một tầng nga hoàng sắc mềm mại.

Lông mi y rất dài, dưới hốc mắt phủ một vòng âm ảnh khả ái, còn có chiếc mũi thẳng cùng đôi môi đường cong duyên dáng.

Từ góc độ nam nhân đến xem, thân thể người này vô cùng tinh tế, y nằm nghiêng, chân bông buộc quanh thân hình đơn bạc, sợi tóc màu đen trên lớp chân trắng nõn phi tán những đường cong quyến rũ.

Y Lai Ân mê muội bên giường ngồi xuống, nhìn gương mặt ngủ say của y. Chính mình tựa hồ ở đâu gặp y, dung mạo cùng khí tức y là như vậy quen thuộc...

Đầu ngón tay thon dài xoa gương mặt Pháp Nhĩ Tư, xúc cảm tế trí khiến Y Lai Ân phảng phất bị một thứ không thấy mê hoặc, theo gương mặt dời xuống chiếc cổ ưu nhã.

Hắn kim lòng không được cúi đầu hôn gương mặt Pháp Nhĩ Tư, trong nháy mắt đôi môi chạm làn da, mới phảng phất từ ngủ mơ giật tỉnh, bỗng nhiên đứng dậy, đồng thời chặt vật đá ngã một chiếc ghế.

May là, người trên giường chỉ nhú nhẹ vùng lông mày, không có mở mắt.

Y Lai Ân vẫn hoàn toàn chìm trong khiếp sợ. Thật không thể tin, chính mình dĩ nhiên đối một người mới quen biết một ngày...

Một bộ phận nào đó của thân thể xảy ra biến hoá —— chỉ là bởi một nụ hôn? Hắn không khỏi có chút khinh thị tự chủ của mình.

Làm một quý tộc, này thật đúng là chuyện tình không được, nhưng dù là vậy, hô hấp của hắn như trước trầm trọng, đầu nghĩ hoàn toàn là đem thanh niên tóc đen mỹ lệ này đặt dưới thân...

Quang Minh kỳ sĩ hắn nên vì ý nghĩ như vậy cảm thấy thẹn!

Mất một phen khí lực, Y Lai Ân mới tìm về lãnh tĩnh của mình, đem chiếc ghế ngã trên đất dựng dậy.

Chỉ là quá mệt mỏi. Hắn đối chính mình nói, sau đó rất khắc chế đem đường nhìn từ thân thể mê người kia di dời, ra khỏi phòng.

Quang Minh Chi Thần tại thượng, dục vọng thật dễ khiến người đoạ lạc.

Kéo thân thể uể oải trở lại gian phòng, Y Lai Ân tắm rửa sạch sẽ, giao thân xác cho chiếc giường mềm mại.

Rõ ràng mệt chết, thế nhưng nhắm mắt liền hiện ra gương mặt của Pháp Nhĩ Tư.

Rõ ràng là lần đầu nhìn thấy người này, vì sao nghĩ quen thuộc?

Càng khiến kẻ khác không giải thích được chính là, hắn quen thuộc y, thậm chí quen thuộc thân thể y, quen thuộc không gian thân thể này cần khi ôm vào lòng, quen thuộc làn da lạnh lẽo mà mềm mại...

Y Lai Ân chậm rãi nhắm mắt, chỉ cảm thấy phảng phất có chuyện gì trọng yếu bị mình quên đi.

...

Buổi trưa, Y Lai Ân tỉnh.

Thân là một vị vương tử, cho dù mệt nhọc cũng không thể theo đuổi thân thể sa vào mềm mại của chiếc giường.

Hắn vừa định mở miệng gọi người hầu, suy nghĩ một chút, vẫn tự mình mặc y phục.

Nhìn chính mình sinh khí bừng bừng trong gương, buộc tốt bội kiếm, hắn ra khỏi phòng.

Buổi sáng đã bỏ lỡ điểm tâm, cho nên trên lễ phép, vô luận thế nào cũng không thể bỏ lỡ bữa trưa cùng phụ vương cộng tiến.

Y Lai Ân khi ngang qua phòng Pháp Nhĩ Tư dừng cước bộ, nhẹ nhàng đẩy ra khe cửa.

Thanh niên tóc đen còn đang ngủ say, đối một tùy tùng y tựa hồ không quá hợp cách, bất quá... nhìn gương mặt sâu giấc của Pháp Nhĩ Tư, hắn không khỏi toát ra tiểu dung sủng nịch, nhẹ nhàng đóng cửa.

...

Phòng ăn cung điện phi thường lớn, một bên là một loạt những chiếc cửa hình vòm, có thể thấy hoa viên cùng bể phun nước bên ngoài, trên bàn cơm thật dài, Y Lai Ân là người cuối cùng đến.

Hắn đem tay phải nắm thành quyền dán ở ngực trái, hướng nam nhân ngồi ở chủ vị cúi người, “Rất xin lỗi, bệ hạ, ta đến muộn.”

Nam nhân tóc vàng ở chủ vị cười cười, để hắn ngồi phía tay phải của mình.

Y Lai Ân vừa ngồi xuống, chợt nghe một trận bước chân hỗn độn, quay đầu, dĩ nhiên thấy Pháp Nhĩ Tư chật vật chạy tới, phía sau là Ô Lạp Nhĩ.

Pháp Nhĩ Tư đang trong lúc mộng đẹp, bị Ô Lạp Nhĩ mạnh mẽ xông vào đánh thức, còn không rõ trạng huống đã bị mắc vào y phục tùy tùng.

“Nếu như vai diễn hiện tại của ngài là một tùy tùng, như vậy thỉnh làm ra bộ dáng một tùy tùng!” Âm thanh linh nhất quán ưu nhã hướng y kêu to, sau đó lôi kéo y chạy đến phòng ăn.

Thấy mọi người trên bàn ăn nhìn chằm chằm mình, Pháp Nhĩ Tư lần đầu tiên không ý tứ gãi đầu.

“Thỉnh đứng sau vương tử điện hạ.” Ô Lạp Nhĩ nhắc nhở, Pháp Nhĩ Tư lập tức tới phía sau Y Lai Ân.

Y Lai Ân không quay đầu, nhưng đối Ô Lạp Nhĩ nhíu, “Pháp Nhĩ Tư hôm qua bị thương, lại mệt không chịu được, người hẳn để y nghỉ ngơi.”

Ô Lạp Nhĩ còn chưa kịp nói, quốc vương đã mở miệng, “Y Lai Ân, đây là tùy tùng mới của người?”

Y Lai Ân nửa đứng dậy hướng quốc vương cúi người, “Dạ, bệ hạ.”

Pháp Nhĩ Tư chưa từng gặp qua vị quốc vương của Tư Đặc Mỹ Tư liên hợp vương quốc, bất quá đó là bởi y sống thật lâu, cho nên quốc vương cũng đối qua vài lần.

Chỉ là y trong một số lời đồn nghe qua chuyện về vị quốc vương này.

Một nam nhân nghiêm khắc, đồng thời cẩn thận tỉ mỉ, này tựa hồ từ tướng mạo của hắn có thể nhìn ra.

Đường viên phi thường lập thể, có góc có cạnh, quy củ như tảng đá thành tường.

Y Lai Ân lớn lên rất giống phụ thân, bất quá hắn ôn hoà hơn chút, có lẽ bởi mẫu thân di truyền, đôi mắt màu lam khiến toàn bộ đường cong nhu hoà.

Đương khi đôi mắt màu băng lam của quốc vương nhìn về phía mình, Pháp Nhĩ Tư rất nhanh cúi đầu, tin tưởng đối phương sẽ không thích thấy khinh miệt cùng buồn chán trong mắt y.

Đường nhìn của quốc vương trên người y dừng một chút lại dời đi, chưa bao giờ lưu ý sự thay đổi một tùy tùng.

Sau khi quốc vương tuyên bố có thể dùng cơm, bữa trưa chính thức bắt đầu.

Bàn ăn phủ khăn trải bàn trắng noãn, bên trên đặt chén bát bằng bạc cùng hoa tươi buổi sáng hái trong vườn. Người dùng cơm không nhiều, có người nói đại vương tử bởi một ít chính sự đã đi nước láng giềng. Y Lai Ân là thứ tử, cho nên công việc ngoại giao cùng hắn không có gì quan hệ.

Ngoại trừ quốc vương cùng Y Lai Ân, trên bàn ăn còn hai vị thiếu nữ.

Ngồi cạnh Y Lai Ân là một thiếu nữ mái tóc xoăn đen, đối diện Y Lai Ân lại là mái tóc xoăn vàng, ngoại trừ màu tóc, các nàng lớn lên cực kỳ giống nhau, nếu như bỏ đi màu tóc, chỉ sợ cả phụ mẫu đều không nhận ra.

Trước khi tới đây, Ô Lạp Nhĩ trên đường chạy đã nói cho Pháp Nhĩ Tư, đôi song bào thai công chúa này là muội muội của Y Lai Ân.

Chỉ vài người dùng cơm, món ăn nhưng đặt đầy trước mặt, hồng tửu tản mát hương vị mê người, toàn bộ phòng ăn an tĩnh đến hầu như không nghe được thanh âm.

Pháp Nhĩ Tư nhìn Y Lai Ân dùng cơm, nghĩ không ra dã man nhân này dùng cơm có thể an tĩnh như vậy, y nhưng kiến thức không ít người dùng dao nĩa thanh âm cực vang.

Bất quá chính mình từ sau khi đến đây chưa từng ăn gì, thấy bọn họ dùng cơm, y không khỏi nhú mày.

Thế nhưng Pháp Nhĩ Tư là một hắc bào pháp sư —— mặc kệ bạch bào hay hắc bào, luôn phải bảo trì hoàn mỹ phong độ cùng lễ nghi, cho nên bất luận y cỡ nào phẫn nộ, cũng không ở trên mặt biểu hiện chuyện thực chính mình đói đến điên.

Ngay khi y tính toán lát nữa ăn gì, lại nghĩ làm sao chuồn ra cung đi tìm chiếc mũ của Da Khắc, xa xa lại truyền đến một trận tiếng bước chân.

Ô Lạp Nhĩ đi phía trước, phía sau theo một nam nhân anh tuấn, nam nhân này xuất hiện khiến Pháp Nhĩ Tư nhú mày, bởi y nghe được một cổ huyết tinh nồng đậm.

“Xin lỗi, quý rầy ngài dùng cơm.” Nam nhân anh tuấn hướng quốc vương cúi người, kẻ ngẩng đầu, đó là một gương mặt khiến nữ nhân động lòng.

“Là Ái Đức Hoa bá tước, thỉnh ngồi xuống cùng nhau dùng cơm.” Quốc vương mỉm cười bắt chuyện.

“Cảm tạ sự hào phóng của ngài.” Ái Đức Hoa bá tước lại cúi người, cung kính ngồi cạnh công chúa tóc xoắn vàng, người hầu lập tức vì hắn mang lên một bộ đồ ăn.

9. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 7

Ái Đức Hoa bá tước là linh chủ thể tập [1], mấy đời linh chủ trước đều thích ở lại lãnh địa của mình, bất quá Ái Đức Hoa nhưng cùng các trưởng bối tương phản.

Hắn đến vương đô hơn một năm, bề ngoài anh tuấn cùng cách ăn nói ưu nhã khôi hài khiến rất nhiều thực nữ xã hội thượng lưu khuynh đảo, cũng thành khách quen của hoàng cung.

Chính như hiện tại, nam nhân chỉ gần là bá tước này có thể cùng quốc vương chung một chiếc bàn dùng cơm, có thể thấy được quốc vương đối hắn ấn tượng không sai.

Sau khi mang lên điểm tâm ngọt, quốc vương bỗng nhiên đối công chúa tóc xoắn vàng nói: “Ngã Vi, ngươi nghĩ Ái Đức Hoa bá tước thể nào?”

Nữ hài tóc vàng ngây người, ngẩng đầu nhìn phụ thân nói: “Không thể nghi ngờ, bá tước là một vị thân sĩ thoả đáng, bệ hạ.”

“Phải không?” Quốc vương thanh âm không một tia pháp phùng, “Như vậy, có lẽ hần có thể trở thành chồng của người.”

Bàn ăn nguyên bản thập phần an tĩnh thoáng trở nên càng an tĩnh, ba người còn lại đang dùng cơm kinh ngạc ngẩng đầu.

Pháp Nhĩ Tư nhìn vị công chúa xinh đẹp, mặt nàng một trận xanh một trận trắng, cùng nói là xấu hổ, không bằng nói là khiếp sợ.

Bất quá sau một khắc nàng lập tức chớp mắt, biểu tình bất mãn cùng phẫn nộ loé lên rồi mất, nhìn Ngã Na tóc đen liếc mắt, liền đối phụ vương nói: “Vô cùng hài lòng, bệ hạ của ta.”

Gương mặt như điêu khắc của quốc vương lộ một tia tiểu dung khó được. Đối Ngã Vi nói: “Chúc người hạnh phúc, con gái của ta, ta sẽ cho người chuẩn bị một hôn lễ long trọng.”

“Cảm tạ bệ hạ.”

Những lời này là Ngã Vi cùng Ái Đức Hoa bá tước nói.

...

Sau khi bữa trưa kết thúc, Y Lai Ân an bài người đi tuần, chính mình dự định trở về phòng bổ giấc.

“Ta nên hướng người chúc mừng, muội muội của người muốn kết hôn.” Pháp Nhĩ Tư theo sau hần nói.

“Úc, người muện hơn hãy nói những lời này.” Y Lai Ân trả lời trêu tức, “Ta nghĩ, nếu như Ngã Vi thành công ngăn cản loại chuyện này không dưới hai mươi lần, vậy lần này nàng cũng không thất bại.”

Pháp Nhĩ Tư cảm thấy có chút mặt danh kỳ diệu, nhưng vẫn như cũ biểu hiện cực đại hiếu kỳ, “Quốc vương bệ hạ vì nàng đề cập qua hai mươi lần hôn nhân?”

“Hơn hai mươi lần, theo ta biết.” Y Lai Ân đem y đẩy vào phòng mình, Pháp Nhĩ Tư như cũ hiếu kỳ nhìn hần.

Tuy Y Lai Ân không phải người thích rải tin đầu đường, hoặc sau lưng người khác thuyết tam đạo tứ, thế nhưng lúc này hần thật cao hứng Pháp Nhĩ Tư đối việc này biểu hiện hứng thú, bởi vì như vậy, hần có cơ hội cùng thanh niên tóc đen càng thêm thân cận, “Ngã Vi đã tới tuổi thành hôn, phụ thân vì nàng chọn

một số nam nhân dù là ta cũng vô pháp bắt bẻ, bắt quá nàng tựa hồ không thích.”

“Thế nhưng nàng trên bàn ăn rất nhanh đồng ý.” Pháp Nhĩ Tư hoang mang nói, ngồi xuống nhuễn tháp bên cạnh, Y Lai Ân tiếp nhận điểm tâm cùng hoa quả Ô Lạp Nhĩ đưa, đặt trên chiếc bàn trước nhuễn tháp.

“Đúng vậy, ai cũng biết phụ vương không thích có người vi phạm chính mình.” Y Lai Ân nhún nhún vai, đồng thời phân phó Ô Lạp Nhĩ lúc ra ngoài đóng cửa, “Trước mặt phụ thân, nàng luôn dịu ngoan, bởi phụ thân chúng ta thích như vậy.”

“Thế nhưng nàng dù sao cũng đã đồng ý.” Pháp Nhĩ Tư thuận tay cầm một chuỗi nho ăn, so Y Lai Ân càng giống chủ tử, “Hôn nhân của bọn họ do quốc vương chính miệng định ra.”

Ngồi trên bàn, Y Lai Ân ngây ngốc nhìn y, “Úc, đừng lo, nàng tổng sẽ có biện pháp.”

Pháp Nhĩ Tư không nói gì gạt đầu, lại bắt đầu ăn sữa đặc, sữa đặc màu trắng dính ở khoé miệng, ăn đến ngón tay đều dính.

“Ý của ngươi là, muối muối của ngươi kỳ thực không thuận theo?”

“Hai cái muối muối đều vậy.” Y Lai Ân theo dõi khoé miệng y, nuốt nước miệng một cái.

Pháp Nhĩ Tư phát hiện đường nhìn quá mức chuyên chú của hắn, lúc này có chút không ý tứ, đang muốn tìm khăn tay lau, Y Lai Ân nhưng ghé qua, đem ngón tay thon dài xoa đi khoé miệng y, giúp y lau phần sữa đặc dính thừa.

Động tác thân mật bất thành linh khiến cả hai ngây ra một lúc, một lát sau Pháp Nhĩ Tư mới mất tự nhiên dời đi đường nhìn, “Ách... cảm tạ.”

Một hắc bào pháp sư không thói quen có người như thế thân cận, mà Pháp Nhĩ Tư cũng chưa từng có đãi ngộ như vậy.

Bầu không khí trong phòng nháy mắt trở nên có chút xấu hổ, giữa lúc Y Lai Ân muốn kể tục chủ đề, cửa gỗ.

Hắn phút chốc có loại cảm giác như trút gánh nặng, lập tức đi qua mở cửa.

Ô Lạp Nhĩ đứng ở cửa, đôi mắt tím có chút kinh ngạc nhìn chủ nhân, dù sao thời điểm chủ nhân cùng tùy tùng trong phòng, loại chuyện như mở cửa không nên do chủ nhân đến làm —— hắn nhìn vào, người hầu cũng không nên ngồi trên nhuễn tháp hưởng dụng mỹ thực của chủ nhân.

“Ách, có việc gì sao? Ô Lạp Nhĩ.” Y Lai Ân vội hỏi, biểu tình trên mặt tổng quản khiến hắn có chút không được tự nhiên.

“Đương nhiên...” Ô Lạp Nhĩ cau mày, hai tay truyền đạt một tấm thiệp mời, “Đây là thiệp mời Ái Đức Hoa bá tước gửi tới——”

“Phi thường cảm tạ.” Y Lai Ân nhanh cắt đứt lời hắn định nói, rất sợ bị thuyết giáo, “Ta sẽ đúng giờ tham gia.”

Ô Lạp Nhĩ cúi đầu khom người, “Như vậy ta xin ly khai.”

“Cảm tạ.” Y Lai Ân đóng cửa, quay đầu chống lại đường nhìn của Pháp Nhĩ Tư.

“Đó là gì?” Pháp Nhĩ Tư hiếu kỳ nhìn thiệp mời trong tay hắn.

Y Lai Ân đem thiệp mời giơ lên, nhún nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Thiệp mời của muội phu tương lai, đại khái tổ chức vũ hội gì đi.”

Y Lai Ân ngồi cạnh Pháp Nhĩ Tư, đồng thời từ trong phong thư rút ra thiệp mời, “Động tác của hắn thật nhanh.”

“Có lẽ hắn sớm cùng quốc vương đề cập chuyện này.” Pháp Nhĩ Tư nói, hiếu kỳ ghé qua nhìn tấm thiệp mời, “Buổi tối hôm nay... phải đi sao?”

Y Lai Ân thở dài, “Ca ca không ở, ta tự nhiên phải đi... người đâu?”

Nhìn một chút tấm thiệp mời, Pháp Nhĩ Tư lập tức gạt đầu, “Ta phải đi, đương nhiên.” Trực giác của y nói cho y biết, tựa hồ sẽ rất thú vị.

Y Lai Ân nhú nhú mày, nhìn gương mặt mỹ lệ của y, mái tóc đen bị vén đến sau vai, giữa không trung hình thành một đường cong ưu nhã, còn có vài sợi rơi xuống, nổi bật làn da bạch tích, đen có vẻ phá lệ —— tựa như đôi mắt y.

Y ngay bên cạnh hắn, có thể cảm giác được hô hấp thông thả nhưng rất nhỏ của y, thấy lông mi thật dài của y nhẹ nhàng rung động...

Kìm lòng không được, Y Lai Ân ghé qua hôn, hôn lên đôi môi y —— bất quá Pháp Nhĩ Tư vừa vặn chuyển đầu, cho nên đôi môi Y Lai Ân chỉ rơi vào khoé môi đối phương.

Ba giây đồng hồ an tĩnh trôi qua, Pháp Nhĩ Tư lập tức như mèo chấn kinh, thoáng cái đem Y Lai Ân đẩy

ra.

Y Lai Ân đối cử động của mình cũng vẽ mặt kinh ngạc, hắn thấy làn da bạch tích của Pháp Nhĩ Tư bởi phần nộ mà nhiễm một tầng hồng nhạt mê người, trong đôi mắt đen toát ra tình tự phức tạp, thế nhưng lập tức tiêu thất.

Sau đó hắn thấy Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng cắn môi, tựa hồ nói một câu gì —— Y Lai Ân không nghe rõ, chỉ nhìn y lý khai gian phòng mình.

Hắn có chút kinh ngạc ngồi trên nhuyễn tháp, đầu lưỡi còn một tia hương khí sữa đặc, tràn ngập trong khoang miệng, tựa hồ cả thần kinh não bộ đều bị vị đạo này chiếm lĩnh.

Nhớ tới bộ dáng vừa nãy của Pháp Nhĩ Tư, ngực tựa hồ có vuốt mèo đang gãi, thế nên hắn hoàn toàn không nghe được Pháp Nhĩ Tư nói gì.

Có chút ảo não thở dài một hơi, hắn đem thiệp mời vứt sang bên.

...

“Hắn dựa vào cái gì đối ta như vậy?!” Pháp Nhĩ Tư trong gian phòng mình phần nộ ồn ào, tuyệt không lo bị vương tử sát vách nghe được.

Tới trước gương, nhìn chính mình dữ tợn trong gương, một hồi lâu, y thở dài một hơi.

Làn da tựa hồ có chút phiểm hồng, tim đập rất nhanh, đây là một loại cảm giác chân thực, khiến y không biết làm sao.

Y dùng mu bàn tay lau qua khoé miệng, không biết giải thích thế nào chuyện khi nãy.

Này tính như... tình yêu sao? Tình yêu bị cường bạo mà ra... Ngã vào giường, trước mắt không ngừng hiện lên một màn vừa rồi.

Nụ hôn mềm nhẹ mà sạch sẽ, y có thể cảm giác được nhiệt độ đầu lưỡi Y Lai Ân...

Thân thể phẳng phất khô nóng, y phiền táo nhắm mắt, khiến chính mình bình tĩnh. Đối một pháp sư, loại hỗn loạn này vĩnh viễn không được —— nhất là một hắc bào pháp sư.

...

Pháp Nhĩ Tư luôn rất ít tiêu hao nhiều thể lực như vậy, tỷ như trong sơn động đi một buổi tối, lại đi bộ về thành, chỉ ngủ trong chốc lát, tiếp tục đói bụng đứng nhìn người khác ăn vân vân, cho nên y một lần nằm này, dĩ nhiên ngủ thẳng đến tối.

Thời điểm y mở mắt, phòng đã điểm nến, đường nhìn của y lập tức chống lại một đôi mắt màu lam thần sắc phức tạp.

Hô hấp đình trệ một chút, y bỗng nhiên ngồi dậy.

“Làm, làm sao vậy?” Pháp Nhĩ Tư có chút cảnh giác nhìn nam nhân tóc vàng ngồi trên giường y.

“Ta đang nghĩ muốn hay không đánh thức ngươi.” Y Lai Ân ôm cánh tay nói, “Bởi vì Ái Đức Hoa bá tước đã phái người đến giục ba lần.”

“Ách...” Gãi gãi mái tóc đen có chút mất trật tự, y liếc nhìn Y Lai Ân, “Xin lỗi, ta ngủ quên... Chúng ta hiện đi còn gì ăn sao?”

Vương tử tóc vàng cười gật đầu, đồng thời xoay người chờ y đem y phục mặc —— tuy hắn rất muốn nhìn y mặc y phục, thế nhưng lúc này tựa hồ không nên tăng khẩn trương cho y.

Nghe được thanh âm mập mờ y phục lướt qua da, hắn chỉ có thể nỗ lực phát huy tự chủ một kỹ sĩ, cau mày chờ Pháp Nhĩ Tư đem y phục mặc xong.

“Từ khi tới Lạc Á, ta hầu như không hảo hảo ăn uống.” Pháp Nhĩ Tư vừa mặc y phục vừa oán giận.

“Ta cùng ngươi bảo chứng, tại yến hội của bá tước, nhất định có thức ăn phong phú.” Vương tử an ủi tùy tùng của mình.

Y nhún nhún vai, “Hy vọng chữa một chút.”

...

Bởi Lạc Á thi hành cấm đi lại ban đêm, lúc này trên đường hầu như không có người, chỉ có tuần tra sĩ binh, thấy đội ngũ của vương tử vội vàng hành lễ.

Phủ đệ của Ái Đức Hoa bá tước cách hoàng cung không xa, cho nên Y Lai Ân cùng Pháp Nhĩ Tư mang theo mấy tùy tùng, đi bộ qua.

Tới phủ đệ của bá tước, Pháp Nhĩ Tư không khỏi muốn ca ngợi Quang Minh Chi Thần.

Người tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần yêu thích thức ăn sạch sẽ, mà tín đồ của hắc ám —— vào lúc này thật không thích hợp đề cập bọn họ, vị đạo hư thối là bọn họ yêu thích nhất, đây cũng là vì sao Hắc Ám Giới luôn thích truyền Hắc Bào Giáo Phụ Pháp Nhĩ Tư có bao nhiêu không hoà hợp.

Cùng những tên đó không có biện pháp hoà hợp, Pháp Nhĩ Tư nghĩ, ánh mắt làm càn xung quanh quan sát vũ hội tổ chức lộ thiên trong hoa viên.

Hoa viên dưới bóng đêm xinh đẹp cực kỳ, hạt sương trên lá phản xạ quang mang mỹ lệ của ma pháp quang cầu treo trên bầu trời, thanh âm động lòng người của thụ cầm khiến người tâm tình sung sướng, bàn ăn phủ khăn trải bàn trắng nõn, trong chiếc mâm bằng bạc để đầy các loại thức ăn cùng hoa quả, ngọn nến trải qua thi pháp tản quang mang ấm áp, không bị gió thổi tắt.

Khách mời vũ hội tụ tập, Pháp Nhĩ Tư cũng thấy được đôi song bào thai công chúa mỹ lệ.

Các nàng mặc lễ phục ám tử sắc, chất liệu tơ tằm buông tuồng vòng quanh đường cong ưu mỹ động nhân, hai người phối hợp với châu bảo sang quý trên người, càng phát ra khí chất tao nhã.

Các nàng đang cùng Ái Đức Hoa nói chuyện, có người nói, Ái Đức Hoa đã mời Ngã Vi nhảy ba điệu.

Từ biểu tình của Ngã Vi, tựa hồ không giống Y Lai Ân nói tâm không cam tình không nguyện.

Y Lai Ân thân là vương tử, tự nhiên có người nịnh bợ, Pháp Nhĩ Tư nhân cơ hội chạy đến cạnh bàn ăn, rót một chén rượu nho, bắt đầu hưởng dụng mỹ thực.

Có lẽ làm tùy tùng cũng không sai, y đối chính mình nói. Không cần ngày mưa ngủ ở nơi ẩm ướt, cũng không cần dùng thức ăn có mùi lạ, càng không cần đi những vũ hội của hắc ám sinh vật —— bầu không khí nơi đó quả thực khiến người hít thở không thông.

Y một bên nhìn mọi người trong hoa viên khởi vũ, một bên hưởng dụng mỹ thực.

Huỳnh hoả ma pháp quang cầu khinh phiêu phập phình giữa không trung, chỉ cần ống tay áo mọi người vung lên, chúng sẽ theo gió chấp chờn, nhưng không rơi xuống.

Tiếng đàn động lòng người cộng thêm tiếng cười, vũ hội có vẻ hoà hợp cùng hoàn mỹ.

Pháp Nhĩ Tư uống một ngụm rượu nho, vị rượu mang theo cảm giác điềm nị khiến thân thể thư sướng, y híp mắt, nhìn những nhân loại lui tới.

Từ lần đầu nhìn thấy Ái Đức Hoa, y đã cảm giác bên người nam nhân kia tràn ngập một loại khí tức dị dạng, trừ thứ đó ra, vũ hội còn tràn ngập một loại khí vị quen thuộc.

Khí tức của Da Khắc.

Đang suy tư liên quan trong đó, chân đột nhiên bị vật gì đụng phải, y cau mày cúi đầu, thấy một con chuột.

Đó là một con chuột cực nhỏ, chỉ có nửa nắm tay, hiện không ngừng đánh lên chân y.

Pháp Nhĩ Tư có chút không nhịn được tránh chân, con chuột nhưng không từ bỏ.

Kể, con chuột bỗng nghiêng đầu, đó là một con chuột có đôi mắt màu đỏ.

Một con chuột như vậy không nên xuất hiện ở đây, Pháp Nhĩ Tư nghĩ, nếu như đem nó ném vào sân nhảy, có lẽ có thể thấy một trò hề miễn phí —— bất quá y bây giờ còn không nghĩ như vậy.

Cau mày, y dùng giày đem nó đá sang bên, chuẩn bị hưởng dụng thức ăn mê người, nhưng con chuột rất nhanh bò lại, tiếp tục đánh lên chân y.

Lúc này, Y Lai Ân đi tới, hẩn nhìn một chút bàn ăn trống rỗng, mỉm cười nhìn Pháp Nhĩ Tư, “Ta cũng không lo số lượng thức ăn, bất quá, ngươi còn tiếp tục ăn...”

Pháp Nhĩ Tư thật sâu hít một ngụm không khí buổi tối, mới lộ một tiểu dung ưu nhã, “Ta đã ăn no.” Đồng thời từ trên ghế đứng lên.

Con chuột tựa hồ biết y muốn đi, vội nhào tới giày y.

“Chân ngươi hình như có vật gì...” Y Lai Ân cao gầy vẫn cúi đầu nhìn Pháp Nhĩ Tư, vừa lúc thấy một bóng đen nho nhỏ nhào tới chân y.

“Cái gì?” Pháp Nhĩ Tư giả vờ kinh ngạc vội nhấc chân, vừa lúc đem con chuột đá ra ngoài, về phần đá đi đâu không phải vấn đề y quan tâm.

“Làm sao vậy?” Y Lai Ân vội đỡ lấy y.

“Ta cũng không biết... hình như có thứ gì cản chân ta... có lẽ là động vật nào đó.” Pháp Nhĩ Tư nắm cánh tay Y Lai Ân, không để hẩn đi tìm con chuột.

Y Lai Ân khần trương, đôi mắt màu lam tràn đầy thân thiết, “Có lẽ là tiểu động vật gì, ta phái binh sĩ đi tìm.”

Pháp Nhĩ Tư vội vàng kéo hẩn, “Không sao, hẩn không phải thứ đáng sợ, có thể đỡ ta đến phòng nghỉ?” Y

không dự định cùng một con Da Khắc khó dễ, thế nhưng bị Da Khắc như vậy nhìn chăm chăm cũng không thoải mái. Tuy lực lượng của Da Khắc không đáng nhắc tới, nhưng chấp niệm bọn chúng nổi danh cường liệt.

“Đương nhiên.” Y Lai Ân lập tức nói, phi thường sẵn sóc đỡ tùy tùng của mình vào gian phòng cạnh hoa viên.

Dinh thự Ái Đức Hoa bá tước không lớn, cho nên vũ hội mới có thể cử hành trong hoa viên.

Vì vũ hội này, Ái Đức Hoa bá tước đã đem phòng khách bố trí thành phòng nghỉ, một số thực nữ cùng thân sĩ đang ở đây trò chuyện.

Y Lai Ân nghĩ người ở đây nhiều lắm, vì vậy để người hầu đem bọn họ đưa đến khách phòng.

Lãnh địa Ái Đức Hoa kỳ thực không giàu có, cho nên còn hơn phòng khách, khách phòng mộc mạc rất nhiều.

Thoạt nhìn lần vũ hội này Ái Đức Hoa thế nhưng hạ tiền vốn —— đương nhiên, chờ hắc thành phò mã, hắc có thể phân một khối lãnh địa càng màu mỡ cùng phồn hoa.

Đỡ Pháp Nhĩ Tư ngồi vào giường, Y Lai Ân nửa quỳ bên chân y, chuẩn bị kiểm tra.

“Chân ta không việc gì...” Pháp Nhĩ Tư lập tức muốn đem chân hướng bên kia, thế nhưng động tác chậm một bước, mắt cá chân đã bị Y Lai Ân niết trong tay.

“A... giày rách.” Y Lai Ân nhíu nhíu mày.

Pháp Nhĩ Tư không thể làm gì khác hơn cúi đầu nhìn, dưới ánh nến sáng tỏ, y thấy mấy vết trảo trên đôi giày da, da đã bị cào một tầng, bất quá không hoàn toàn cào rách.

“Đôi giày đáng thương, Ô Lạp Nhĩ vừa đưa cho ta.” Y mặt nhăn nhíu.

“Chân của ngươi không việc gì?” Y Lai Ân lo lắng hỏi, bỏ đi đôi giày của y, “Thoạt nhìn không giống tiểu động vật, vừa nãy hắc phải đi tìm.”

“Ta thực sự không việc gì——” Pháp Nhĩ Tư lập tức nói, thế nhưng thấy đôi mắt màu lam thoát ra thân thiết, không khỏi phóng như thanh âm, “Ách... nhìn một chút cũng được...”

Y Lai Ân vì vậy đem giày Pháp Nhĩ Tư cởi, lộ ra đôi chân bạch tích.

Chân Pháp Nhĩ Tư rất tinh tế, bất quá lúc này có vẻ sưng.

“Ách... ta nghĩ, hẳn là hôm qua đi nhiều... ta không thường đi lại, hy vọng không có vị đạo nào đó huân đến vương tử điện hạ...” Pháp Nhĩ Tư hướng vương tử đang nhíu mày giải thích.

“Chân của người sưng.” Y Lai Ân vẻ mặt nghiêm túc.

“Đó là đi lại...” Pháp Nhĩ Tư không thể làm gì khác hơn lần thứ hai giải thích.

“Có lẽ là thứ kia đụng trúng.” Y Lai Ân buông chân y, bộ dáng có chút tức giận, “Ái Đức Hoa quá thất lễ, hẳn không nên trong hoa viên loạn đường tiểu động vật có tính công kích... hoặc là thứ gì khác.” Nói đứng lên, hướng Pháp Nhĩ Tư ngồi trên giường ôn nhu nói: “Ta phái thổ binh đi kiểm tra một chút.”

“Thế nhưng——” Pháp Nhĩ Tư nói còn chưa kịp đã bị Y Lai Ân cắt đứt.

“Người ở đây hảo hảo nghỉ ngơi, ta một lát quay lại nhìn người. Còn muốn ăn gì không?”

“Không cần.” Thấy hẳn thái độ kiên quyết, Pháp Nhĩ Tư cũng không khuyên tiếp, không thể làm gì khác hơn đem giày mang vào.

“Vậy người nghỉ ngơi.” Y Lai Ân xoay người ra ngoài.

Pháp Nhĩ Tư có chút không giải thích nhìn Y Lai Ân nổi giận dùm dùm lý khai, không biết hẳn đâu ra cơn tức lớn như vậy.

Bất quá, còn hơn điểm này, Pháp Nhĩ Tư thấy được thứ khiến y hứng thú.

Y biết khí tức của Da Khắc vừa nãy từ đâu toả ra, không phải từ con chuột, mà là gian phòng này.

Trên giá áo khách phòng, lộ một đám lông chim màu đỏ.

Y đứng lên, tới trước giá áo.

Lông chim màu đỏ bị một kiện y phục ngăn trở, chỉ lộ phần đuôi, thoát nhìn như một đám hoả diễm, hãy còn thiêu đốt.

Thân là hắc bào pháp sư, Pháp Nhĩ Tư có thể nghe thấy vị đạo người thường không thể nghe —— khứu giác của đại đa số hắc ám sinh vật đều rất linh mẫn.

Trong gian phòng tràn ngập huyết tinh khí khiến người sung sướng, mà đầu nguồn chính là ở đây.

Pháp Nhĩ Tư đem y phục trên giá áo lấy ra, dưới y phục là một chiếc mũ đỉnh đầu màu đỏ rất đẹp.

Đây là một phong cách hiện tại rất lưu hành, dùng tơ tằm cao cấp làm thành, đoạn gấm màu đỏ buộc quanh, đồng thời đính lông chim cùng màu ở vị trí hơi nghiêng, thời điểm nữ sĩ đội mũ bước đi, lông chim nhẹ nhàng hoảng động, thập phần ưu nhã, có người nói linh cảm là đến từ mái tóc tinh linh.

Chiếc mũ này tựa hồ là thứ Da Khắc muốn, về phần con chuột có đôi mắt màu đỏ, chính là sứ giả của Da Khắc.

Nó đang nhắc nhở hần tuân thủ lời hứa —— hỗ trợ tìm được chiếc mũ.

Hừ một tiếng, Pháp Nhĩ Tư đem mũ cầm trong tay, ngồi trở lại giường. Y nghĩ, chủ nhân nơi này hẳn không thích cùng pháp sư giao tiếp, bởi vì vô luận là bạch bào hay hắc bào, đều có thể từ gian phòng này, hoặc trên người Ái Đức Hoa phát hiện huyết tinh khí quanh quẩn.

Đó không phải vị đạo bình thường, mà là khí tức do oán hận người chết sản sinh, không cam lòng cùng thống khổ là thành phần cấu thành nên nó, oán hận cùng nguyên rửa luôn tản ra huyết tinh khí khiến người sợ hãi.

Mùi trên người Ái Đức Hoa đại khái đã rất đậm, cho nên mới có thể đơn giản tiến nhập kết giới của Quang Minh giáo hội.

Da Khắc chỉ nhớ rõ thứ nhớ nhất trước khi chết, cho nên quên đi những sự vật khác, bao quát tướng mạo, tên tuổi, giới tính, nguyên bản của bọn chúng, vì thế, liên quan giữa Ái Đức Hoa, Da Khắc cùng chiếc mũ là gì?

Pháp Nhĩ Tư đang cân nhắc, cửa bỗng nhiên thình lình mở, khiến y càng hoảng sợ, chiếc mũ cũng rơi xuống.

“Nhìn ta bắt được thứ gì!” Y Lai Ân hưng phấn chạy vào, “Một đầu ngũ trảo quái! Ta dám khẳng định, chính nó đem người đụng thương!”

Pháp Nhĩ Tư quay đầu, thấy vương tử anh tuấn tựa tranh công, trong tay nắm một đầu ngũ trảo quái đáng thương, nó không biết bị bọn họ từ hầm ngầm nào đào được, đang bị Y Lai Ân tóm cổ, tay chân bất lực giữa không trung huy vũ.

“Người ở đâu bắt được?” Trên người đầu ngũ trảo quái đều là bùn đất.

“Trong huyết động phía dưới sân nhảy.” Y Lai Ân rất đắc ý, “Ta nghĩ chính là nó đụng phải chân người.”

Nhìn đầu đại tội sơn dương đáng thương, gật đầu, “Ta cũng nghĩ là nó.”

Ngũ trảo quái tại Á Cách đại lục giống như giun, hơn nữa chúng làm cũng là loại chuyện như giun. Sân nhà ai đều có loại ngũ trảo quái này, hơn nữa chúng tuyệt không thích đến trên mặt đất, xung quanh không có bùn đất khiến chúng không có cảm giác an toàn.

“Người nhiều loạn vũ hội của Ngã Vi công chúa cùng Ái Đức Hoa bá tước.” Pháp Nhĩ Tư dùng ngữ khí đồng tình nói.

“Úc, không.” Y Lai Ân nghiêm túc nói, “Ngã Vi vừa nãy còn cảm tạ ta, tuy rằng Ái Đức Hoa bá tước sắc mặt không tốt lắm, nhưng tùy tùng của ta ở đây bị thương nha.”

Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó nhặt lên chiếc mũ màu đỏ.

Y Lai Ân còn chưa phản ứng kịp, hiếu kỳ hỏi: “Chiếc mũ đâu ra?”

“Đây là chiếc mũ Da Khắc trong sơn động muốn tìm.”

...

[1] Thế tập: loại hình cha truyền con nối, đời sau có thể kế thừa đời trước

10. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 8

Đương khi yến hội kết thúc, Pháp Nhĩ Tư chuẩn bị ly khai, thấy vẻ mặt Ái Đức Hoa không quá dễ xem, y tự đáy lòng cảm thấy xin lỗi.

Y hầu như có thể tưởng tượng, trong một vũ hội nguyên bản bố trí thập phần hoàn mỹ, đồng thời tiêu hao số tiền lớn tổ chức, vương tử đột nhiên chỉ huy một đoàn binh sĩ, công bố muốn bắt một con ngũ trảo quái độn thương tùy tùng của mình là tình cảnh thế nào.

Không thể nghi ngờ, nhất định cực kỳ hỗn loạn.

Cùng bọn họ ly khai còn có hai vị song bào thai công chúa mỹ lệ, trên mặt các nàng lộ biểu tình tiếc hận — nếu như không phải Y Lai Ân trước nói cho y chân tâm thực tình của các nàng, Pháp Nhĩ Tư sợ sẽ bởi các nàng càng thêm áy náy.

Ái Đức Hoa như cũ duy trì phong độ hoàn mỹ, tuy chuyện này sáng mai khả năng sẽ trong thượng lưu xã

hội truyền đến sôi sục, bất quá lúc này hấn vẫn có vẻ ưu nhã mà phong độ, đồng thời nói cho hai vị công chúa, hấn hôm nay cỡ nào khoái trá.

Gần nửa tiếng đồng hồ cáo biệt, Pháp Nhĩ Tư cùng Y Lai Ân rốt cuộc mang theo đại đội binh sĩ trở về hoàng cung.

“Ta thật cảm tạ ngươi, Y Lai Ân.” Mãi đến góc đường, Ngã Vi mới đổi ca ca của mình phát sinh tán thán, “Ngươi là thế nào nghĩ ra biện pháp này? Thực sự quá tuyệt vời!”

Gãi gãi đầu, Y Lai Ân không nói gì tiếp nhận muội muội tán dương.

“Ngươi thấy biểu tình của Ái Đức Hoa không? Thật thú vị!” Ngã Vi cười rộ.

Tuy nàng duy trì nhất quán ưu nhã, bất quá Pháp Nhĩ Tư tin tưởng, nàng trong lòng nhất định cười càn lớn.

“Ta cũng cho Ái Đức Hoa không tốt lắm.” Ngã Na tóc đen nhẹ nhàng nói. Nàng không thường nói chuyện, sợi tóc đen khiến gương mặt tinh xảo của nàng thoát nhìn có chút tối tăm.

“Phải nha phải nha?” Ngã Vi hướng muội muội lộ tiểu dung xán lạn, “Ta chính là không thích loại hình này.”

“Thế nhưng bộ hạ rất thoả mãn.” Ngã Na ôn nhu nói.

Ngã Vi vô tình đem mái tóc vàng thuận thuận, “Đúng vậy, bất quá ta không thích... Ngã Na, chúng ta về phòng bàn lại.”

Hai nữ hài dung mạo như nhau lộ một tiểu dung tương đồng, tựa một mặt gương, thoát nhìn cùng song bào thai bình thường không có gì bất đồng, chia xẻ bí mật của nhau.

...

Pháp Nhĩ Tư theo Y Lai Ân trở về gian phòng, Ô Lạp Nhĩ tiếp đón Y Lai Ân bởi vậy cau mày, trước khi đi còn cố ý nói một câu, “Thỉnh vương tử điện hạ sớm chút nghỉ ngơi.”

Đáng tiếc Y Lai Ân hoàn toàn không nghe, trực tiếp đóng cửa.

Pháp Nhĩ Tư đem tất cả xem trong mắt hầu như có chút đồng tình Ô Lạp Nhĩ. Ô Lạp Nhĩ không chỉ có huyết thống trần quý ám tinh linh, còn có huyết thống hoàng thất, nói như vậy, Ô Lạp Nhĩ cùng Y Lai Ân hẳn là đường huynh đệ, bất quá thoát nhìn địa vị hai người bọn họ, thật sự khiến một kẻ biết rõ mọi việc

như y vì Ô Lạp Nhĩ cảm thấy không đáng.

Y Lai Ân quay đầu, chống lại nhân thần phức tạp của y, lộ biểu tình nghi hoặc, “Làm sao vậy?”

Pháp Nhĩ Tư nghiêng đi gương mặt, “Không có gì.” Nói, đem chiếc mũ đỉnh đầu màu đỏ đặt trên bàn.

Y Lai Ân hiếu kỳ ngồi cạnh.

“Dựa theo miêu tả của Da Khắc, hẳn là chiếc mũ này.” Hắn vươn tay đem chiếc mũ cầm lấy, tỉ mỉ nhìn một chút, sau đó nhăn mi, “Bất quá Pháp Nhĩ Tư, ở Lạc Á, chiếc mũ như vậy nơi nào cũng có —— có lẽ Ái Đức Hoa bá tước hiện đang tìm chiếc mũ này.”

Pháp Nhĩ Tư chống cằm nhìn vị vương tử thần kinh thô.

Trong toà nhà quý tộc cổ xưa của Cách Nhĩ, y chỉ kiến thức lực lượng kết giới hoàn mỹ trên người hắn, bất luận hắc ma pháp nào đều không thể đối vị vương tử có chút ngu ngốc này sản sinh thương tổn, thế nhưng, y cũng nhớ trong sơn động, Da Khắc chỉ sử dụng một thủ đoạn nhỏ, liền để bọn họ lạc đường, khi đó Y Lai Ân không biểu hiện năng lực gì không giống người thường.

Hiện tại cũng như vậy, người bản thân có lực lượng hoàn mỹ kết giới hẳn có thể nhìn ra chỗ dị thường của chiếc mũ? Chiếc mũ đỉnh đầu hồng sắc này rõ ràng mang theo oán hận không may cùng khó có thể nói rõ, nhưng Y Lai Ân không biểu hiện bất luận nghi vấn?

Bởi thứ này vô pháp đi qua quang minh kết giới, cho nên vừa nãy y đem mũ đặt trong áo choàng, làm một kết giới, mới khiến nó thuận lợi tiến nhập hoàng cung.

Y chống cằm, phiền muộn nhìn vương tử tóc vàng.

Mái tóc vàng của hắn dưới ánh nến có vẻ như vậy nhu hoà, như dương quang đầu tiên chiếu vào đại địa, không phải rất rực rỡ, nhưng hết lần này tới lần khác lại ấm áp, ấm áp đến khiến người an tâm.

Y Lai Ân thấy Pháp Nhĩ Tư tựa hồ suy nghĩ tâm sự, vì vậy nhẹ giọng hỏi: “Pháp Nhĩ Tư, làm sao vậy?”

Pháp Nhĩ Tư ngậy người, nhìn đôi mắt màu lam ngược một trận hỗn loạn.

Nếu như trên người nam nhân này không có cái gì kết giới hoàn mỹ? Như vậy y ở chỗ này không có ý nghĩa, tuy sinh mệnh y so người thường dài, thế nhưng không có nghĩa y có thể lãng phí ở đây.

Hơn nữa, y phát giác chính mình cũng không như vậy muốn trả thù người này, mặc dù biểu hiện hiện tại của y không quá giống tác phong hắc bào pháp sư, thế nhưng vừa nghĩ đến thương tổn thanh niên tóc vàng,

ngực y dĩ nhiên có một tia chống cự.

Có lẽ y nên ly khai...

“Pháp Nhĩ Tư?” Y Lai Ân buông chiếc mũ đỉnh đầu màu đỏ, thân thiết nhìn y.

Trong đôi mắt đen rõ ràng có thứ gì, thế nhưng hắc một điểm cũng nhìn không rõ, càng không hay nó có ý nghĩa thế nào.

Màu đen thâm trầm, tựa một thế giới tịch tĩnh, hắc chưa từng thấy hắc ám sâu như vậy, phảng phất muốn đem linh hồn người hút vào, là màu sắc hiếm thấy trên đại lục.

Hắn thấy Pháp Nhĩ Tư mở miệng, nhưng một điểm đều nghe không hiểu ý câu nói kia, chỉ có thể nghi hoặc nhìn đối phương.

Pháp Nhĩ Tư hơi nhíu mày, đem chú ngữ lần thứ hai ngâm tụng.

Phòng như trước im ắng, cái gì cũng không phát sinh.

Pháp Nhĩ Tư vùng lông mày càng nhăn chặt. Đây thật đúng là chuyện kỳ quái, hắc ma pháp chú ngữ rõ ràng đối Y Lai Ân không có bất luận hiệu quả, thế nhưng Da Khắc thân là tồn tại màu xám lại có thể đem Y Lai Ân đùa giỡn xoay quanh, chỗ đặc thù của chiếc mũ màu đỏ càng vô pháp phát hiện —— đây rốt cuộc là vì sao?

“Pháp Nhĩ Tư, người đang nói gì?” Y Lai Ân bắt lấy bờ vai mảnh khảnh của y, nhẹ nhàng lay chuyển, “Người làm sao vậy? Pháp Nhĩ Tư... người không sao chứ?”

Pháp Nhĩ Tư đem tay hắn đẩy ra, “... Ta không sao. Người có nghĩ chiếc mũ này có điểm nào không đúng?”

Y Lai Ân nghi hoặc nhìn y một chút, sau đó đem chiếc mũ đặt trên tay tỉ mỉ quan sát, lắc đầu, “Ta nghĩ chiếc mũ này cùng những chiếc mũ khác không có gì khác nhau.”

Cho nên, hắc thực sự chỉ đối hắc ma pháp miễn dịch? Pháp Nhĩ Tư lộ tiểu dung ý vị thâm trường.

Y Lai Ân đối tiểu dung này cảm thấy có chút nghi hoặc, rồi lại không khỏi bị y như vậy hấp dẫn.

Dời đi đường nhìn, Pháp Nhĩ Tư dùng khẩu khí sung sướng nói: “Thoạt nhìn ta phải ở đây nghỉ ngơi một thời gian.”

“Người vẫn có thể ở đây.” Y Lai Ân lo lắng nhìn y. Bộ dáng vừa nãy của Pháp Nhĩ Tư tựa như muốn ly khai, nghe được y nói như vậy, hắn mới có chút yên tâm, “Thực sự.”

“Cảm tạ sự nhân từ của ngài.” Pháp Nhĩ Tư ôn nhu nói, lại đối hắn lộ một cái tiểu dung.

Thoạt nhìn, trên người vương tử này còn rất nhiều bí mật, đây thành một lý do hoàn mỹ để pháp sư như y ở lại thành thị này.

Có lẽ lúc nào đó nên viết một quyển bút ký quan sát vân vân. Pháp Nhĩ Tư một bên nghĩ, một bên dựa vào nhuyễn tháp, ngón tay bạch tích gầy mái tóc đen của mình.

Y Lai Ân nhìn y bộ dáng lười biếng, đường cong thân thể dán với nhuyễn tháp, càng có vẻ mê người áo choàng màu đen nổi bật chiếc cổ bạch tích, phá lệ mềm mại mà dẫn người suy tư, đôi mắt đen là như vậy trầm tĩnh tất hắc, nhưng mỹ lệ đến khiến người đi không ra đường nhìn.

Hắn nhìn đến choáng váng, không biết nên nói gì, trong đầu là thiên nhân giao chiến.

Quang Minh Chi Thần tại thượng, hắn là cỡ nào muốn... Chết tiệt! Lẽ nào chính mình muốn tìm bất mãn?! Y Lai Ân khổ não nghĩ, cuối cùng chỉ có thể mở miệng đánh vỡ bầu không khí quỷ dị này.

“Ách... kỳ thực ta đã phân phó pháp sư, bên ngoài sơn động Da Khắc bày ra kết giới, con Da Khắc kia ra không được.” Hắn trầm nghĩ nhanh nói sang chuyện khác, “Cho nên chiếc mũ tìm được hay không, căn bản không quan trọng.”

Pháp Nhĩ Tư không nói gì vươn tay lấy chiếc mũ đỉnh đầu màu đỏ, “Nếu đáp ứng người khác, luôn phải làm được.”

Y Lai Ân kinh ngạc nhìn vị tuỳ tùng lớn mật không giống người thường, “Người chuẩn bị làm sao?”

“Chúng ta ra khỏi thành.”

Trên thực tế, Y Lai Ân thậm chí còn không rõ y đang nói gì, chỉ là dùng biểu tình rất nghiêm túc, thẳng thắn gạt đầu, về phần ra khỏi thành làm gì, hắn hoàn toàn không nghĩ đến.

Bọn họ là đêm khuya ly khai Lạc Á.

...

Khí trời đêm nay rất không sai, ánh trăng lớn đến loá mắt, còn hơn chói lọi mặt trời, ánh trăng càng được hắc ám sinh vật yêu thích.

Pháp Nhĩ Tư rất thích tản bộ dưới ánh trăng, ánh trăng ôn nhu quả thực có thể đem tâm người hoà tan.

Dưới ánh trăng, góc tường u tĩnh càng có vẻ tăm tối, nơi có thể thấy rõ cũng như bịt kín một tầng lụa mỏng.

Lạc Á thành rất nhanh tiêu thất sau khu rừng, không khí có chút lạnh, có thể tưởng tượng, năm nay bao nhiêu lạnh, có lẽ có tuyết lớn.

Nguyên bản vào mùa như vậy, Pháp Nhĩ Tư sẽ đến Hắc Ám Chi Thành của ám tinh linh, bất quá năm nay, y hẳn tại Lạc Á vượt qua mùa đông.

Pháp Nhĩ Tư một bên nghĩ, một bên cầm chiếc đèn bước trên lớp cỏ mềm mại.

Bởi tới gần Tinh Linh Sâm Lâm Ngoã Bối Nại Lạp, bãi cỏ nơi đây vẫn như cũ xanh tươi không gì sánh được.

Y Lai Ân đi cạnh Pháp Nhĩ Tư, trầm mặc không lên tiếng.

Y rất thích hợp màu đen, Y Lai Ân trong đầu bỗng nhiên toát ra ý niệm này. Hắn tưởng tượng thấy người này làn da bạch tích nổi bật với mái tóc đen, đôi ngươi đen dấu không được *** bên trong lộ ra, khiến đôi mắt có vẻ thấp nhuần cùng quyến rũ...

Tâm hắn thoáng cái co rút, đôi ngươi màu lam theo đó thu hẹp, tựa như... loại tình cảnh này ngay trước mặt, như vậy chân thực, phẳng phất vươn tay có thể đem đối phương đặt dưới thân, có thể chạm đến làn da mềm mại mà se lạnh...

“A, tới rồi.” Thanh âm thành linh khiến Y Lai Ân thoáng cái tỉnh lại.

Pháp Nhĩ Tư đứng trước cửa động, quay đầu liền thấy Y Lai Ân vẻ mặt hoang mang cùng mờ mịt, dưới ánh trăng đôi mắt màu lam tựa hồ so bình thường thâm trầm rất nhiều, còn có một chút kinh hoàng thất thố.

“Điện hạ, phát sinh chuyện gì?” Pháp Nhĩ Tư nghi hoặc cầm chiếc đèn đến gần hắn.

“Không có, không có!” Y Lai Ân tựa như mèo dấm đuôi kêu lên, “Cái gì cũng không có! Quang Minh Chi Thần tại thượng, ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì...” Nhìn đôi mắt đen tàn ngập nghi hoặc, hắn lập tức nói sang chuyện khác, “A, sơn động tới rồi? Chúng ta hiện... làm sao bây giờ?”

Pháp Nhĩ Tư nhìn hắn một chút, xác định vương tử tóc vàng không bị thứ quái dị gì ảnh hưởng, mới phóng tâm xoay người.

Sơn động đã bị pháp sư của Quang Minh giáo hội phong bế, cửa động có phong ấn của Quang Minh giáo hội, trong bóng đêm hiển hiện quang mang nhàn nhạt.

Nếu như vị vương tử này có thể vì một con ngũ trảo quái mà phá hư một hồi vũ hội, như vậy vì một con Da Khắc mà đại phí khổ tâm đem Quang Minh pháp sư kêu đến bố trí kết giới, không phải chuyện gì kỳ quái.

Pháp Nhĩ Tư nhìn phong ấn ở cửa động, phong ấn bình thường dùng để phong bế hắc ám sinh vật, chỉ có thể hạn chế tự do, không thể lấy được mạng của bọn chúng, thế nhưng loại phong ấn này không giống, nó sẽ theo thời gian trôi qua tổn hao sinh mệnh hắc ám sinh vật.

Với các loại quang minh phong ấn thông sát hắc ám sinh vật như vậy, tựa như cái này, Da Khắc có thể phá ra sứ giả đã là cố gắng lớn nhất.

Da Khắc đáng thương, nhất định còn không biết chuyện gì xảy ra.

Pháp Nhĩ Tư bước lên, vượt qua hồng tuyến quỷ dị tượng trưng kết giới.

Xung quanh huyết động có ma pháp văn tự quang minh ma pháp lưu lại, đó là văn tự xa xưa mà thực dụng, trong niên đại chiến tranh được sử dụng đại lượng, đồng thời lưu truyền khắp nơi.

Tựa như vũ khí, ma pháp đồng dạng là kết quả chiến tranh làm ra, vô luận niên đại gì đều như vậy —— những lời này là phụ thân của Pháp Nhĩ Tư nói cho y.

Phụ thân của Pháp Nhĩ Tư là một bạch bào pháp sư, bất quá đã chết rất lâu, nhưng Pháp Nhĩ Tư tình nguyện tin tưởng hắn là trở về với ôm ấp của Quang Minh Chi Thần.

Nhẹ nhàng lắc đầu, y đem tư tự phiêu xa một lần nữa kéo về.

Ma pháp văn tự này không phải do bạch bào pháp sư khắc ra, mà là lực lượng ngôn ngữ, trong ma pháp, lực lượng ngôn ngữ là trực tiếp mà hữu hiệu nhất.

Chú ngữ chỉ cần được niệm tụng, là có thể ở lại nơi phong ấn.

Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng vươn tay, dưới ánh trăng, tay y có chút tái nhợt, đầu ngón tay mảnh khảnh, móng tay giấu diếm quang mang văn tự phản xạ.

“Pháp Nhĩ Tư?” Y Lai Ân ở phía sau nhú nhú mày, có chút khẩn trương y bị ma pháp gây thương tích.

Pháp Nhĩ Tư không quay đầu, Y Lai Ân thấy y dùng ngón tay nhẹ nhàng xóa đi văn tự phong ấn ở cửa động.

Động tác của y như vậy ưu nhã cùng tự nhiên, tựa như lau bát quá là một vết bẩn, mà không phải phong ấn bạch bào cho rằng ngạo.

Hắn nhớ rất kỹ, bạch bào pháp sư đã từng đối hắn hứa hẹn cái gì.

“Vương tử điện hạ kính yêu của ta, chúng ta có thể bảo chứng hiệu quả của phong ấn, lấy danh nghĩa Quang Minh Chi Thần thề. Thỉnh ngài tin tưởng ma pháp của chúng ta tựa như tin tưởng Quang Minh Chi Thần, không có bất luận phương pháp nào có thể đánh tan phong ấn, thẳng đến khi Da Khắc trong huyết động diệt vong, ngài thậm chí không cần ở cửa động lập tiêu chí cảnh báo...”

Bạch bào pháp sư là như vậy đối hắn hứa hẹn, hiển nhiên, hứa hẹn như vậy không có lực thuyết phục cùng tính chân thực.

Tuy rằng như vậy, nhưng hắn nghĩ hiện nên nói điều gì, bằng không sẽ có chút kỳ quái, “Ách... ta nghe nói, những chữ viết này xoá không được.”

Pháp Nhĩ Tư đã đem chữ viết xoá đến một gọn hai sạch, nghe được lời này đầu tiên là ngẩn người, sau đó mới quay đầu nhìn Y Lai Ân, “Phải không?” Quay lại nhìn cửa động bằng phẳng, y dùng ngữ điệu chột dạ nói: “Vương tử điện hạ, lẽ nào ngài không thừa nhận bạch bào pháp sư luôn thích khuếch đại sự thực? Bọn họ luôn giả bộ bí hiểm, tựa như bất luận hắc ám sinh vật nào tới tay bọn họ, sẽ giống trâu già trong tay đồ tể, phải chết không thể nghi ngờ.”

“Nhưng trên thực tế, vương tử điện hạ thân ái, theo ta được biết —— dù sao ta sống không ít ngày bên cạnh pháp sư, thỉnh tha thứ cho sự vô lễ của ta, ta nghĩ bọn họ đều tự cho là đúng, đồng thời quá khoe khoang.”

Y Lai Ân nhú mày nghe, trên thực tế, làm một kỵ sĩ, đối điều này hắn cũng tràn đầy đồng cảm. Dù sao loại chuyện đem địch nhân đánh bại vô căn cứ như vậy, với kỵ sĩ luôn làm đến nơi đến chốn, thật sự rất khó tiếp thu.

Pháp Nhĩ Tư vì chính mình hạ một cái kết luận, “Pháp sư luôn đem sự tình phức tạp hoá.”

Y Lai Ân khẳng định gật đầu. Người trước mắt như vậy trẻ con, hắn tuyệt không nghĩ y sẽ cùng chuyện tà ác gì nhắc lên quan hệ.

“Chúng ta vào thôi?” Pháp Nhĩ Tư đề nghị.

Y Lai Ân ứng tiếng, đem trường kiếm từ vỏ kiếm rút ra, quang mang lạnh lẽo khiến thanh niên nhu nhược đứng trước không khỏi co rúm. Y Lai Ân vươn tay đem Pháp Nhĩ Tư ôm, hai người dưới quang mang chiếc đèn dẫn dắt, chậm rãi đi vào huyết động.

Nói thật, Y Lai Ân rất ít buông tha đệm chăn mềm mại nửa đêm không ngủ, chạy đến một huyết động ẩm

ướt có hắc ám sinh vật, bất quá, bởi bên người có Pháp Nhĩ Tư, một chỗ thế này tựa hồ không đáng ghét.

Bên trong sơn động phẳng phất một thế giới khác, an tĩnh đến quá phận.

Y Lai Ân ôm thắt lưng mảnh khảnh của Pháp Nhĩ Tư, mũi trường kiếm trong không khí có chút ẩm đậm — dù sao nó không phải vật sáng, mà quang mang chiếc đèn tựa hồ cũng bị thu nhỏ phạm vi.

Bọn họ chậm rãi thâm nhập hắc ám, Y Lai Ân có chút bất an, dù sao hắc đến từ quang minh, mà Pháp Nhĩ Tư nhưng cảm thấy một loại cảm giác an toàn, đồng thời nguyên ý tiếp tục thâm nhập, bởi vì y đến từ hắc ám, linh hồn thuộc về hắc ám. Có lẽ từ bề ngoài y cùng một số người Quang Minh giáo hội như nhau, thế nhưng thuộc tính quyết định tất cả.

Bỗng nhiên, trong bóng tối cực kỳ an tĩnh truyền đến một trận tiếng khóc.

Đó là tiếng khóc rất tinh tế, tựa như tiểu hài tử bị cực đại ủy khuất, thương tâm lại không dám để người lớn phát hiện, chỉ có thể trong góc phát sinh tiếng khóc vỡ vụn khiến người yêu thương.

Kế, Pháp Nhĩ Tư cùng Y Lai Ân nghĩ hàn khí chậm rãi vây quanh.

Tiếng khóc vẫn tiếp tục, ôn độ xung quanh từ từ giảm xuống, huyết động sâu thẳm có vài thứ phản quang, Pháp Nhĩ Tư chưa kịp thấy rõ, đã bị Y Lai Ân đẩy ngã.

Thân thể rắn chắc của kỵ sĩ cùng toả tử giáp trên người đặt lên một pháp sư nhu nhược, thiếu chút để Pháp Nhĩ Tư trực tiếp đi gặp Hắc Ám Chi Thần.

Pháp Nhĩ Tư rất muốn hỏi Y Lai Ân nhìn thấy gì, thế nhưng hé miệng lại biến thành tiếng rên rĩ.

“... Thật nặng...” Hướng nam nhân trên người phát sinh kháng nghị, tay và chân cùng lúc sử dụng chuẩn bị đẩy ra Y Lai Ân, thế nhưng vừa tiếp xúc, phát hiện thân thể Y Lai Ân một mảnh lạnh lẽo.

Y ngây người, cho dù trong bóng đêm y vẫn có thể thấy rõ, chính là muốn nhờ tia sáng xác nhận một lần. Chính là khi Y Lai Ân đem y áp té, chiếc đèn không biết bị ném đi nơi nào.

Pháp Nhĩ Tư không chút do dự ngón tay khê động, không khí liền nhiều ra mấy cái ma pháp quang cầu.

Chúng khinh phiêu phập phênh trong không trung, vì sơn động mang đến một đạo quang mang thanh lãnh.

Pháp Nhĩ Tư kinh ngạc trên người Y Lai Ân sờ soạng. Y chạm đến một thứ không nên tồn tại trên người nhân loại — một lớp băng mỏng, đồng thời dưới đầu ngón tay của y chậm rãi biến dày biến lạnh.

Nương quang mang quang cầu, y thấy rõ, biểu tình đông cứng trên mặt Y Lai Ân, vương tử tóc vàng có chút kinh hoảng cùng lo lắng nhìn y, đôi mắt màu lam ôn hoà như thường ngày.

Có người nói, đây là nguyên nhân quốc vương thiên vị đại vương tử. Quốc vương là một người rất nghiêm khắc, mà Y Lai Ân tổng khiến người có loại cảm giác ôn hoà, đại vương tử càng tiếp cận khí chất quốc vương.

Hiện tại đôi mắt màu lam như trước ôn nhu, thế nhưng chớp cũng không chớp, làn da bạch tích đang bị lớp băng mỏng chậm rãi bao trùm, cả mái tóc màu vàng đều tản quang mang băng tinh.

Trời ạ, Hắc Âm Chi Thần tại thượng, Y Lai Ân bị băng đông ma pháp đông lạnh!

Hơn nữa là vì cứu y.

Pháp Nhĩ Tư nghe tiếng thở dốc của mình. Đã thật lâu không ai có thể thương tổn y, thậm chí, có thể thương tổn y chỉ có chính y, thế nhưng người nam nhân gọi Y Lai Ân này vừa xuất hiện, phi thường hích cường bạo y.

Những người trên thế gian y vốn cho có thể vì y chết đã toàn bộ ly khai, dù sao y sống lâu như vậy, lâu đến so một đời người còn lâu hơn, thế nhưng hiện tại, nam nhân này lại cứu y, thật như y nhất định cùng hắn dây dưa một chỗ.

Ngay người hồi lâu, Pháp Nhĩ Tư mới ý thức lúc này không phải thời điểm có thể dờ ra.

Y gian nan từ trong lòng Y Lai Ân tránh thoát —— nơi đó như trước ấm áp.

Dần dần, y phần nộ, không phải vì chính mình, mà là vì Y Lai Ân —— y hầu như không nhớ rõ cái loại cường liệt cảm tình người khác vì bảo hộ chính mình mà thụ thương là thể nào sản sinh, cho nên mới thoáng cái không biết phản ứng ra sao.

Lấy lại tinh thần, y cấp tốc niệm chú ngữ, huyết động nguyên bản không gió, phút chốc nổi trận gió to quỷ dị.

Ma pháp quang cầu bị thổi cao thấp loạn hoảng, Pháp Nhĩ Tư nhưng vững vàng đứng yên, mặc cho áo choàng bị thổi phân phật, mặc cho vật áo trên dưới tung bay.

Tóc đen vén lên, lộ ra gương mặt bạch tích mà tinh xảo, đôi mắt đen như thông đạo thông đến Hắc Âm Giới.

Y nhẹ nhàng niệm chú văn, thanh âm ưu nhã tựa tiếng ca tinh linh, sơn động trống trải phát sinh tiếng vọng khiến người sợ hãi.

Lông mi thật dài của y rủ xuống, thân thể trong áo choàng màu đen có vẻ càng tiêm nhược, tựa tùy thời bị gió cuốn đi.

Ma pháp quang cầu bởi khí lưu thay đổi, khiến toàn bộ sơn động lúc sáng lúc tối, hiển hiện một bầu không khí quỷ dị cực điểm.

“A... không cần...” Một trận thanh âm yếu ớt xuyên phá tiếng gió, trên một khối đại thạch trong bóng tối, bò ra một tiểu yêu quái.

Da nó màu nâu, tựa con chuột bị cạo lông, tứ chi quá ngắn, hai chân nguyên bản để hành tẩu, lúc này là bò.

Nó có đôi mắt màu đỏ, đang chảy dòng máu huyết hạt sắc, cả lỗ tai, cùng lỗ mũi giấu trong nếp nhăn đều chảy.

Yếu hầu nó phát sinh tiếng cô lỗ quỷ dị, tựa muốn nói gì, nhưng nó căn bản không thể phát bất luận thanh âm.

Nó cố sức bò về phía Pháp Nhĩ Tư, đôi chân gầy đẽng sau kéo ra một đạo vết máu.

Pháp Nhĩ Tư nhìn chăm chú con Da Khắc, đôi mắt đen không một tia ba động, tựa nhìn một con bò sát ác tâm.

Y đình chỉ niệm chú ngữ, thể nhưng ma pháp quang cầu như cũ lơ lửng giữa không trung, áo choàng trên dưới tung bay.

“Một con Da Khắc cũng muốn giết ta?” Thanh âm y rất mềm nhẹ, nhưng khiến kẻ khác mao cốt tung nhien.

Đôi mắt màu đỏ chảy máu của Da Khắc trừng y, tướng mạo càng thêm dữ tợn, hé miệng muốn nói, thể nhưng liên tiếp ho khan mấy ngụm máu.

Pháp Nhĩ Tư đứng đó, mắt lạnh nhìn bộ dáng chật vật của nó.

Da Khắc mạnh mẽ ngẩng đầu, cả gương mặt bị thống khổ vặn vẹo càng thêm quỷ dị, bàn tay gắt gao đè lại yết hầu, nhưng không ngừng ho.

Cuối cùng nó rốt cuộc phát ra thanh âm, “Là, là các người trước phong ấn ta!” Thanh âm nó rất khàn khàn, tràn ngập oán hận cùng không cam lòng.

Pháp Nhĩ Tư nhìn nó một lát, cười lạnh một tiếng, “Quên đi, một thứ như người căn bản không đáng cho ta động thủ, người muốn làm gì thì làm.” Nói xong, lấy chiếc mũ đỉnh đầu màu đỏ, tựa rác rưởi ném trước mặt Da Khắc, đôi mắt sung huyết của nó hầu như muốn rớt, thẳng tắp nhìn chiếc mũ xinh đẹp.

“Mũ... mũ của ta...” Nó dùng thanh âm khàn khàn nói ra ngữ khí ôn nhu nhất, có vẻ quý dị lại đáng sợ.

Pháp Nhĩ Tư lạnh lùng nhìn nó, “Chỉ cầu sau khi người hoàn thành tâm nguyện, đem bảo thạch cho ta là được.” Kế không đợi nó trả lời, liền vươn tay, giải trừ ma pháp của Da Khắc.

Chỉ thấy băng trên người Y Lai Ân chậm rãi hoà tan. Băng sau khi tan biến thành nước, tích tấp từ người Y Lai Ân chảy xuống.

Trọng lượng giọt nước đem sợi tóc của Y Lai Ân rũ thành đường cong ưu nhã, cuối cùng sợi tóc màu vàng thừa thụ không nổi trọng lượng, giọt nước nhẹ nhàng rơi xuống.

Pháp Nhĩ Tư đứng đó, đôi mắt đen nhìn Y Lai Ân chật vật, ngực có loại cảm giác nặng nề cữu viễn.

Y đối Da Khắc quỳ rạp trên đất, ôm chiếc mũ màu đỏ nhẹ nhàng huy tay áo.

Ngay trong nháy mắt, Da Khắc thoáng tiêu thất, cả chiếc mũ lông chim màu đỏ cũng không còn.

Trong sơn động vắng vẻ, khí lưu hỗn loạn bên người đã dẹp, áo choàng ưu nhã buông xuống.

“A... chuyện gì xảy ra?” Y Lai Ân cả người ướt sũng bỗng nhiên thanh tỉnh, chỉ cảm thấy trên người có loại hàn ý thấu xương, bất quá làn da đang khôi phục ấm áp.

Y ngẩng đầu, thấy Pháp Nhĩ Tư đứng đó, áo choàng màu đen phẳng phất hắc ám kéo dài, rõ ràng cách hần rất gần, lại có cảm giác sắp sửa bị hắc ám thôn phệ, làn da dưới ma pháp quang cầu thoát nhìn có chút tái nhợt——

“Ma pháp quang cầu từ đâu ra?” Y Lai Ân trừng mắt nhìn ma pháp sản phẩm khinh phiêu.

Pháp Nhĩ Tư gãi gãi mái tóc đen, ám não chính mình đại ý, “Ách... ta cũng không rõ, hình như Da Khắc làm.”

“Trên người ta thế nào ướt?” Y Lai Ân kể tục hỏi.

Pháp Nhĩ Tư đem đường nhìn từ trên người hần dời đi, “Ta nghĩ... có thể trong sơn động rất ẩm ướt...”

Y Lai Ân cau mày nhìn y, một lát mới hỏi: “Có lẽ ta lần sau cần mặc một chiếc áo choàng, người cho đâu?”

“Ta nghĩ phi thường tốt.” Pháp Nhĩ Tư lập tức trả lời, “Tốt nhất là trên áo choàng có ma pháp chúc phúc của Quang Minh giáo hội, dù sao ngài vừa vì bảo hộ ta mà bị Da Khắc công kích.”

“Da Khắc công kích?!” Y Lai Ân kinh hô, lắc lắc mái tóc vàng, trong tay nắm trường kiếm, mắt lộ hung quang, chung quanh tìm kiếm thân ảnh Da Khắc.

Pháp Nhĩ Tư buồn cười đi tới kéo ống tay áo của hắn, “Da Khắc đã đi.”

“Đi?”

“Nó lấy được chiếc mũ mình muốn, vừa nãy sử dụng ma pháp chỉ là bởi người phong ấn sơn động của nó.”

“... Không phải ta phong ấn.” Y Lai Ân nhỏ giọng phản bác.

Y nhún nhún vai, “Người hạ mệnh lệnh.”

“Người xác định nó đã ly khai?” Thấy Pháp Nhĩ Tư gật đầu, Y Lai Ân mới đem trường kiếm thu vào vỏ, đồng thời giật giật thân thể, chấn rút những bọt nước, “Chúng ta có thể đi?”

“Đương nhiên.” Lấy lại tinh thần, Pháp Nhĩ Tư từ mặt đất tìm được chiếc đèn đã tắt.

“Vậy đi thôi.” Y Lai Ân kéo y, “Thực sự là một đêm không xong, cảm giác bị ma pháp tập kích thật không tốt.”

Pháp Nhĩ Tư khoé môi nhẹ nhàng câu, ôn nhu nói: “... Cảm tạ người vừa nãy cứu ta.”

“Cái gì?” Y Lai Ân đang phát biểu cái nhìn đối với con Da Khắc phiền phức, sơn động đều là thanh âm của hắn, cho nên căn bản không nghe Pháp Nhĩ Tư nói cái gì.

Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng lắc đầu.

Y Lai Ân không để trong lòng, tiếp tục oán giận con Da Khắc đáng ghét.

Thời điểm bọn họ đi ra sơn động, Pháp Nhĩ Tư lần thứ hai quay đầu, chỉ thấy một thân ảnh thấp bé xuất hiện ở cửa động, trên đầu mang chiếc mũ đỉnh đầu màu đỏ.

Loại màu đỏ tiên diễm này, dưới ánh sáng hôn ám hiển hiện diễm lệ quý dị.

Lúc này, ánh trăng như cũ sáng rọi, rừng cây bao phủ một tầng màu sắc nhu hoà.

11. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 9

Pháp Nhĩ Tư là ở trong lòng Y Lai Ân tĩnh lại.

Đối một hắc bào pháp sư, đây là tình huống phi thường quý dị, đặc biệt khi đối phương là kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội.

Chỉ là hôm qua khi hai người đến Lạc Á thực sự đã phi thường mệt mỏi, mới có thể cùng Y Lai Ân ngủ trên một chiếc giường.

Pháp Nhĩ Tư mở mắt, nhìn cửa sổ trước giường Y Lai Ân. Dương quang chiếu vào cửa sổ bằng gỗ chạm trổ, khiến đôi ngươi đen của y không vui mị lên.

Y muốn ngồi dậy kéo rèm, thế nhưng giật mình, phát hiện chính mình dĩ nhiên bị người ôm trong lòng.

Quay đầu, thấy một bên mặt của nam nhân, mái tóc vàng quấn trên mái tóc đen của y, có chút giống dương quang, ánh lên sắc đen phá lệ, cằm của nam nhân đặt trên hõm vai y, nam nhân phát sinh hít thở trầm ổn —— thoát nhìn hấn ngủ rất tốt.

Pháp Nhĩ Tư có chút phiền muộn đẩy đẩy Y Lai Ân, người kia nhưng đem y ôm càng chặt.

Đây rốt cuộc là tình huống gì, là chính mình rất không tâm cảnh giới, hay vương tử vô cùng nhiệt tình?

Càng nghĩ càng phiền, Pháp Nhĩ Tư cuối cùng đơn giản trong lòng Y Lai Ân giãy dụa, lúc này người kia rốt cuộc bị đánh thức.

“Làm sao vậy?” Thanh âm hấn rất trầm thấp, mang theo cảm giác thả lỏng vừa tỉnh ngủ.

“Ta vì sao trên giường ngươi?” Pháp Nhĩ Tư trừng mắt nhìn hấn, cực lực nhịn xuống một câu tiếp theo “Ngươi dựa vào cái gì ôm ta?”, dù sao, y còn nhớ rõ thân phận hiện tại của mình là một nam phó.

“Đúng vậy, vì sao...” Đánh cái ngáp, Y Lai Ân buông thất lưng nhỏ nhắn của Pháp Nhĩ Tư, ôm chần chuyển thân tiếp tục ngủ.

Pháp Nhĩ Tư ngồi dậy, hoàn toàn sờ không được ý nghĩ. Y ngồi ở đầu giường, không rõ chính mình vì sao cùng nam nhân này một chỗ, còn tự nhiên như vậy...

Lẽ nào là vì nam nhân này cường bạo y? Đây thực sự là một lý do buồn cười! Nếu như chuyện này truyền ra, y tình nguyện lập tức tự vận đi gặp Hắc Âm Chi Thần.

Hắc Âm Chi Thần tại thượng, Pháp Nhĩ Tư trong lòng thầm kêu, hy vọng trước lúc tình huống không thể vãn hồi, chính mình có thể làm rõ bí mật trên người Y Lai Ân.

Y phủ thêm trường bào màu trắng —— màu sắc này hiển nhiên không phải của y, thế nhưng y hôm nay ở Quang Minh trận doanh, màu trắng đối địch vĩnh viễn nhiều hơn màu đen, làm nằm vùng cũng phải nhập cảnh tùy tục mới tương đối tốt.

Y đứng trước cửa sổ, dương quang khinh ôn ôn nhu, mang theo nhàn nhạt ôn ý, y đột nhiên phát hiện chính mình đã rất lâu không an tĩnh đứng dưới dương quang như vậy.

Không khí sáng sớm rất mới mẻ, từ cửa sổ phòng Y Lai Ân có thể thấy hoa viên trong cung điện.

Trên bãi đất trống của hoa viên trải những tảng đá vuông chuyên khối, chính giữa là bể phun nước xinh đẹp.

Pho tượng giữa bể phun nước là một kỵ sĩ ngồi trên lưng ngựa, cầm trong tay trường thương cùng tấm chắn, nước từ trên người pho tượng phun ra, Pháp Nhĩ Tư không tiếp thu thứ này có bao nhiêu tinh xảo, trái lại nghĩ buồn cười.

Xung quanh đều là những đoá hoa nở rộ, hiện đã là mùa thu, thế nhưng chúng đại khái có thể tiếp tục nở hơn một tháng. Các pháp sư trong cung đối những đoá hoa này thi pháp, khiến chúng nở càng mỹ lệ, càng dài lâu.

Pháp Nhĩ Tư thấy những người hầu vội vã qua lại, bọn họ không phải người có thời gian thưởng thức những đoá hoa này.

Tuy mỗi người đều có quyền hưởng thụ dương quang, nhưng không phải ai cũng có thời gian.

Chính lúc này, y thấy một thanh niên da đen đang vội vã hướng mình đi tới.

Sợi tóc màu bạc của thanh niên dưới dương quang chiết xạ quang trạch thuần ngân mỹ lệ, làn da màu đen càng phụ trợ ngũ quan tinh xảo hiếm có của nhân loại.

Pháp Nhĩ Tư nhớ tới ám tinh linh trong Hắc Âm Chi Thành. Hắc Âm Chi Thành không phải thành thị tồn tại trên mặt đất, mà là một nơi tiếp cận trái tim Á Cách đại lục.

Rất nhiều người đem thành thị này hình dung thành nơi tiếp cận giải đất hắc ám nhất, ám tinh linh cũng là một trong số dân tộc trung thành của Hắc Ám Chi Thần.

Bất quá, theo Pháp Nhĩ Tư biết, hắc ám dân tộc kiêu ngạo này không có thuần phục Hắc Ám Chi Thần, tựa như tinh linh trên mặt đất, bọn họ chỉ dựa theo ý nghĩ của mình sinh hoạt.

Chính là, vị quốc vương bảo thủ của Tư Đặc Mỹ Tư liên hợp vương quốc cư nhiên để một người có huyết thống ám tinh linh ở lại trong cung... Thật khiến người không thể tưởng tượng. Tuy ở y xem, Ô Lạp Nhĩ thật là một người đáng giá tin cậy.

Một lát sau, cửa truyền đến tiếng gõ, Pháp Nhĩ Tư lúc này hối hận chính mình khi nãy vì sao không trở về phòng.

Y chậm rãi đến trước cửa mở, thừa nhận ánh mắt kinh ngạc của Ô Lạp Nhĩ.

“Động tác của người vị miến quá nhanh.” Ô Lạp Nhĩ nhẹ nhàng nói, nghe không ra tâm tình, bất quá từ trong đó xem, xác thực bao hàm một ít địch ý.

Pháp Nhĩ Tư không cho là đúng nhún nhún vai, “Chúng ta chỉ là buổi tối ra ngoài một chuyến, mệt rồi ngủ mà thôi.”

Ô Lạp Nhĩ nhìn một chút vương tử tóc vàng còn đang ngủ say, đưa thiệp mời trong tay cho Pháp Nhĩ Tư, “Thiệp mời của Ái Đức Hoa bá tước, hẳn là vũ hội tối mai.”

Tiếp nhận thiệp mời thiệp vàng, Pháp Nhĩ Tư nhíu mày, “Ta rất thích vũ hội.”

“Hy vọng ngài tại vũ hội trải qua vui vẻ.” Ô Lạp Nhĩ lộ một tiểu dung trào phúng.

Pháp Nhĩ Tư vẻ mặt không sao cả, còn sẵn sóc vì hần mở cửa.

Chờ Ô Lạp Nhĩ đi, Pháp Nhĩ Tư mở thiệp mời.

Nói thật, y cho rằng Ái Đức Hoa không muốn mời nhất, chỉ sợ là Y Lai Ân hiện đang nằm trên giường vì vũ ngủ, thể nhưng lại phải làm công phu ngoài mặt, bởi thân phận của Y Lai Ân là như vậy tôn quý.

Y Lai Ân là nhị vương tử của Tư Đặc Mỹ Tư liên hợp vương quốc, vì thế cho dù hần từng nhiễu loạn vũ hội của Ái Đức Hoa, Ái Đức Hoa cũng không thể phát sinh bất luận cái gì kháng nghị.

Đột nhiên thiệp mời trong tay bị lấy đi, y quay đầu, thấy vương tử y phục bất chỉnh đang nhìn thiệp mời.

Hắn vội vã liếc mắt, sau đó chịu không được đem thiệp mời trả lại tay Pháp Nhĩ Tư, “Lại là vũ hội?”

“Vũ hội thế nhưng là thủ đoạn để hắn lấn vào xã hội thượng lưu.” Pháp Nhĩ Tư đem thiệp mời đặt bên cạnh.

Y Lai Ân có chút chán ghét nhú nhú mày, đánh cái ngáp, “Ta hình như trước kia nghe người ta nói, hắn luôn xuất hiện trên vũ hội, ta không thích người như vậy.”

“Vì sao?”

“Nam nhân hắn là cầm trường kiếm huấn luyện chính mình, khiến bản thân càng cường đại, không phải ôm nữ nhân khiêu vũ.” Y Lai Ân xoay người tìm y phục muốn mặc hôm nay, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Thật không rõ phụ vương rốt cuộc nhìn trúng điểm nào của hắn.”

“Vậy tối mai muốn tham gia sao?” Pháp Nhĩ Tư hỏi.

Vương tử mặc xong y phục, xuyên vào bội kiếm, “Thành thật mà nói, ta một điểm cũng không muốn đi, Ngã Vi tám phần mười lại hy vọng ta có thể phá hư vũ hội, nhưng ta không nghĩ bị phụ vương giáo huấn.”

Chống cằm, Pháp Nhĩ Tư ngoan cây bút lông ngỗng trên bàn, “Cho nên chúng ta không đi?”

“Đương nhiên phải đi.” Y Lai Ân vẽ mặt đau khổ nói, “Ta dù sao cũng là ca ca của Ngã Vi, không thể nhìn nàng gả cho một tên kém cỏi như vậy —— tất nhiên, nếu như nàng thích Ái Đức Hoa vậy không cần nói, bất quá hiện xem ra, tựa hồ không phải như vậy.”

“Thực sự là một ca ca tốt biết quan tâm.” Pháp Nhĩ Tư nhỏ giọng nói thầm.

“Được rồi.” Y Lai Ân bỗng nhiên đi tới, tựa trên bàn, “Ta nghe nói loại sinh vật như Da Khắc, tựa hồ rất ít có thể được đến thứ mình muốn?”

Pháp Nhĩ Tư gật đầu, “Đúng vậy, bởi thứ mỗi Da Khắc quan tâm bất đồng, tất cả đều là thứ đặc biệt ý nghĩa trong sinh mệnh bọn chúng, người ngoài không nhất định hiểu rõ, điều này gia tăng độ phức tạp việc tìm kiếm.”

“Thoạt nhìn, con Da Khắc tìm đến chúng ta rất may mắn, chỉ ít nó nhớ không phải một cây táo.” Y Lai Ân ôm vai nói giỡn, “Bằng không cây táo kia khả năng đã hư thối hoặc chỉ còn hột.”

“Vậy nó vĩnh viễn không tìm được.” Pháp Nhĩ Tư cười lộ biểu tình tiếc nuối.

“Như vậy...” Y Lai Ân nhìn Pháp Nhĩ Tư ngồi trên ghế, cầm bút lông ngỗng, lông mi y rất dài, hầu như

che đi đôi mắt đen, có một loại ưu nhã không nói nên lời, trên mặt tuy là bộ dáng mạn bất kinh tâm, thế nhưng thời điểm lộ tiểu dung, tựa hồ cả không khí xung quanh đều trở nên nhu hoà. Hắn thấy y ngẩng đầu, khoé mắt có quyền rũ động nhân, đó là bởi nụ cười.

“Như vậy?” Pháp Nhĩ Tư cười hỏi.

Y Lai Ân hầu như quên chính mình muốn hỏi gì, có chút khiếp đảm dời đường nhìn, miệng lầu bầu, “Như vậy, như vậy, như vậy...” Cuối cùng rốt cuộc nhớ đến vấn đề của mình, “Như vậy, Da Khắc sau khi bắt được thứ mình muốn sẽ thế nào?”

Pháp Nhĩ Tư đột nhiên dùng lông chim trên bút lông ngỗng nhẹ nhàng xẹt qua cánh tay Y Lai Ân, “Úc, người nghĩ đâu?”

Y Lai Ân nghĩ đây là một động tác khiêu khích phi thường nguy hiểm, bất quá hiển nhiên đối phương không nghĩ như vậy.

Lông chim mềm mại nhẹ nhàng xẹt qua cổ tay, lại chậm rãi trở về, làn da cùng lông chim tiếp xúc ngứa lên, ngứa đến trong ngực. Hắn có chút kinh ngạc phát hiện, một nơi trên thân thể dĩ nhiên bắt đầu chậm rãi thức tỉnh, không khỏi kinh hách nhìn thanh niên cầm lông chim trước mặt.

Y nâng má, đôi mắt đen như có như không nhìn bút lông ngỗng. Y Lai Ân thậm chí có thể cảm giác hô hấp mềm nhẹ của y.

... có lẽ chỉ là phản ứng bình thường buổi sáng, Y Lai Ân đối chính mình nói, sau đó phi thường có tự chủ đem lực chú ý chuyển dời đến chủ đề, “Ách... ta nghe pháp sư nói, Da Khắc hoàn thành chấp niệm tựa hồ sẽ lần thứ hai hoá thành u linh?”

Pháp Nhĩ Tư cười nhẹ ra tiếng, đem bút lông ngỗng đặt tốt, “Phải không? Bất quá ta nhưng thật ra không cùng suy nghĩ.”

“Vậy là gì?”

Ngón tay Pháp Nhĩ Tư khơi mào tóc dài trên trán, “Da Khắc là oán linh hoá thành, sau khi chiếm được thứ mình muốn, sẽ một lần nữa bắt đầu hoặc kết thúc, ai cũng không thể nói rõ.”

Y Lai Ân không hướng chỗ sâu nghĩ, trên thực tế, hắn đối chuyện này tuyệt không quan tâm, chỉ là nghĩ, còn hơn những tuý tùng bình thường, Pháp Nhĩ Tư tri thức tựa hồ càng phong phú, nếu không phải thoát nhìn như vậy trẻ tuổi, có lẽ y càng giống học giả.

Hắn trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh——

Pháp Nhĩ Tư mặc trường bào màu trắng, mang kính mắt viền vàng, trong tay cầm một quyển sách, đối hẳn lộ một cái mỉm cười.

Tựa hồ bộ dáng này càng thích hợp với y, không phải như sơn động đêm qua, y lãnh đạm đứng đó, mặt không một tia biểu tình, áo choàng màu đen nhẹ nhàng phiêu động, quang mang yếu ớt của ma pháp quang cầu ánh lên đôi mắt đen nhánh của y, phảng phất giây tiếp theo sẽ dung nhập vào hắc ám.

Nghĩ tới đây, trái tim tựa như bị người cầm, Y Lai Ân có chút sợ hãi, bởi vì hắn phát hiện chính mình dĩ nhiên như vậy quyến luyến người này —— bọn họ chỉ quen biết hai ngày. Thế nhưng vừa nghĩ đến, nếu hiện tại phải ly khai Pháp Nhĩ Tư... Đó quả thực là tàn nhẫn.

...

Thời điểm Pháp Nhĩ Tư rời khỏi gian phòng Y Lai Ân cảm thấy buồn ngủ, nhện không được đánh một cái ngáp.

Trên hành lang thật dài không một tia thanh âm, đèn trên tường đã tắt, dương quang ảm áp chiếu vào.

Cách rừng cây, y có thể thấy một đạo hành lang thật dài khác, đó là hành lang phải thông qua khi quan kiến quốc vương.

Mấy pháp sư mặc trường bào màu trắng ưu nhã bước đi.

Gió thu thổi bay tay áo bọn họ, Pháp Nhĩ Tư nhìn không thấy biểu tình.

Tình cảnh này rất quen thuộc, khi y tuổi còn rất nhỏ, thường thấy những bạch bào pháp sư cung đình ưu nhã thông qua hành lang quan kiến.

Phụ thân y là người dẫn đầu, ôn hoà mà trang trọng.

Tổ phụ cùng phụ thân đều là bạch bào pháp sư, gia tộc bọn họ luôn là bạch bào pháp sư, thế nhưng tới y, lại thành hắc bào pháp sư nổi danh nhất trên Á Cách đại lục...

Y nhìn những pháp sư chậm rãi thông qua hành lang, thẳng đến khi tiêu thất trong tầm mắt, mới có chút trẻ con gõ đầu mình.

Trên cơ bản, y không phải người tưởng nhớ việc xưa, bởi quá khứ đối y hiện tại không có bất luận ý nghĩa.

Y chỉ là —— bỗng nhiên nhớ tới, ngay trong hoàng cung ở Lạc Á.

Hơi ngẩng đầu, nhìn bầu trời trong xanh, nhẹ nhàng thở một hơi.

...

Pháp Nhĩ Tư tại ngăn tủ trong gian phòng mình thả một ít đồ dùng cùng dược liệu hắc ma pháp.

Y dùng ngọn lửa đèn cầy đốt cháy lá cây diên gia, đem tro tàn bỏ vào đáy ly, kế, có chút do dự cầm mao địa hoàng, không biết nên hay không bỏ vào, dù sao đây là một loại độc dược.

Ngón tay bạch tích thưởng thức chuỗi mao địa hoàng, đoá hoa lớn hình chuông cúi đầu rủ xuống, phảng phất một chuỗi chuông khả ái.

Dù sao chỉ một chút sẽ không chết được. Pháp Nhĩ Tư tháo xuống một đoá, bỏ vào ly, lại bỏ một chuỗi tử sắc huân y thảo cùng vài giọt dược thủy.

Cuối cùng, đem rượu đổ vào ly, bên trong lập tức có phản ứng.

Pháp Nhĩ Tư cau mày, nhìn ly rượu bốc lên bong bóng ác tâm. Loại màu sắc này cả hắc ám sinh vật đều cảm thấy ác tâm, càng miễn bàn uống nó.

Suy nghĩ một chút, y nhẹ nhàng cầm chiếc ly, đôi ngươi đen trong nháy mắt co rút, đôi môi mềm mại niệm ra một chuỗi chú ngữ ảo thuật, đây không thuộc về phạm trù hắc ma pháp.

Lúc tay dời đi, rượu trong ly đã biến thành màu hổ phách mê người, rượu hương bốn phía.

Vừa chuẩn bị đem ly rượu cầm lấy, cửa phòng liền bị đẩy, ván cửa đáng thương phát sinh một tiếng rên rỉ, sau đó lệch sang bên.

“Ách... cửa này tựa hồ bị hư, công tượng hiện càng ngày càng lười biếng.” Kẻ gây họa có chút chột dạ nói.

Pháp Nhĩ Tư ngây người, mới phát hiện là Y Lai Ân.

“... Buổi trưa tốt lành, vương tử điện hạ.” Pháp Nhĩ Tư thì thào nói, đôi mắt nhìn cánh cửa.

“Buổi trưa tốt lành.” Y Lai Ân bước nhanh vào, đồng thời dùng thân thể ngăn trở đường nhìn Pháp Nhĩ Tư, giả trang như không việc gì, “Buổi tối chúng ta phải tham dự vũ hội của Ái Đức Hoa... Người đang uống rượu?”

“A? Uống rượu?” Pháp Nhĩ Tư lập tức đem lực chú ý quay lại trên ly, có chút hoảng loạn gật đầu, “Ách,

đúng vậy... Ta nghĩ uống một chút.”

Y Lai Ân hiểu kỳ vượn tay lấy ly rượu, lông mày nhẹ nhàng nhíu một chút, “Đây là rượu gì?”

“... Rượu táo, ta đoán vậy.” Pháp Nhĩ Tư có chút lo lắng nhìn, ngón tay khấn trương nắm chặt.

Dựa theo phối phương của y cùng ma pháp sử dụng, hiệu quả ly rượu này là khiến người uống thân xuất hiện hồng ban, đồng thời cấp tốc thoái rữa, song song, người này sẽ rơi vào hôn mê, hai giờ sau, được hiệu biến mất, da cũng khôi phục trơn nhẵn.

Nếu hắc ma pháp trực tiếp công kích đối Y Lai Ân vô hiệu, y muốn thử xem dược liệu hắc ám thuộc tính có hay không cũng nhận kết quả tương đồng.

“Ta vừa lúc khát.” Y Lai Ân nói, không đợi Pháp Nhĩ Tư mở miệng, ngửa đầu đem cả ly rượu uống.

“A...” Tuy vốn có dự định làm thí nghiệm, nhưng thực sự thấy Y Lai Ân uống, Pháp Nhĩ Tư vẫn nhịn không được kinh hô, chặt chẽ theo dõi hắn, “... Cảm giác thế nào?”

“... Hình như...” Y Lai Ân buông ly rượu, gỡ mái tóc vàng có chút mất trật tự, “Hình như... có chút đắng?”

Dược hiệu nên lập tức phát tác, thế nhưng thoát nhìn... Y Lai Ân tựa hồ không phản ứng.

“Khả năng rượu táo này để lâu lắm...” Pháp Nhĩ Tư lập tức nói, sau đó đi qua nắm cánh tay Y Lai Ân, vén lên tay áo hắn.

Làn da Y Lai Ân rất trơn nhẵn, tinh tế, không một chút dấu hiệu xuất hiện hồng ban, đôi mắt màu lam một mảnh trong suốt, hoàn toàn không có điềm báo rơi vào mê man.

“Làm sao vậy?” Y Lai Ân nhìn tay mình.

“Có thấy khó chịu không?” Pháp Nhĩ Tư hỏi.

“Không có...” Y Lai Ân thành thật nói, “Chỉ là yết hầu có chút khát... Vừa nãy thật là rượu táo?”

“Có lẽ để lâu lắm.” Pháp Nhĩ Tư nhẹ nhàng thở một hơi, chứng thực suy đoán dược liệu hắc ám thuộc tính đồng dạng đối hắn vô dụng, “Vương tử điện hạ, ngài tìm ta có việc?”

“Ách, vũ hội buổi tối...”

“Tốt, ta sẽ ở trước đó đến gian phòng ngài, giúp ngài chuẩn bị y phục vũ hội.” Y công thức hoá trả lời.

Y Lai Ân do dự mà gật đầu, “... Vậy ta chờ người.”

Nhìn Y Lai Ân ra khỏi phòng, Pháp Nhĩ Tư cấp tốc chạy đến trước bàn, dùng bút lông ngỗng dính đầy mực nước viết xuống quá trình cùng kết quả thí nghiệm lần này, rồi ghi chú ngày.

“Có lẽ lần sau nên thử đem huân y thảo đổi thành khổ ngã thảo?” Y tự nhủ nói, “Được rồi, phải ở vị đạo làm chút công phu, vị rượu nho được không?”

Y bắt đầu như học giả tự hỏi cả buổi chiều, cuối cùng lại dùng các loại tài liệu làm ra được có vị rượu nho.

Không biết qua bao lâu, y đột nhiên phát hiện tịch dương đã chiếu đầy gian phòng.

“Úc, nên đi tham dự vũ hội.” Y cẩn cẩn dục dục đem được đã được cải thiện đặt trên khay.

12. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 10

Đây là lần thứ mười Y Lai Ân ho khan trong vũ hội. Pháp Nhĩ Tư hơi nhúu mày.

Nguyên bản rượu nho y đưa Y lai Ân uống hẳn khiến hắn ý thức không rõ, tóc vàng biến thành tóc đen, nhưng như cũ không một điểm hiệu quả, Y Lai Ân chỉ là bởi vị đạo quý dị của ly rượu mà cổ họng ngứa ngáy, dù ở vũ hội đã cực lực nhẫn nại, vẫn nhịn không được ho khan

Pháp Nhĩ Tư có chút lo lắng cảm rượu táo chân chính tới cạnh Y Lai Ân.

Y Lai Ân nhúu mày nhìn Pháp Nhĩ Tư. Rượu hôm nay Pháp Nhĩ Tư cho hắn uống vị đạo rất kỳ quái, vô luận Pháp Nhĩ Tư thế nào giải thích, hắn đều nghĩ rượu này không giống rượu táo hoặc rượu nho.

Hiện Pháp Nhĩ Tư lại đưa cho hắn một ly, hắn không khỏi có chút khiếp đảm.

Sau một tiếng trọng trọng ho khan, hắn tiếp nhận ly rượu, “Cảm tạ...” Hắn nói, thế nhưng không uống.

“Ngã Vi công chúa cùng Ngã Na công chúa vẫn chưa tới.” Pháp Nhĩ Tư dựa vào giàn hoa kế bên nói, “Vũ hội đã tiến hành phân nửa, sắc mặt Ái Đức Hoa bá tước nhất định không dễ xem.”

“Lại nói tiếp, Ái Đức Hoa đâu?” Y Lai Ân không khỏi nhìn quanh, tìm kiếm thân ảnh Ái Đức Hoa.

“Ngài tìm hần?”

“A, nếu như Ngã Vi không tới, ta phải theo hần nói xin lỗi...” Y Lai Ân nghĩ đến liền đau đầu, “Ta đi tìm xem.”

Pháp Nhĩ Tư nhìn hần cẩn cẩn dục dục cầm ly rượu ly khai.

Thoạt nhìn, Y Lai Ân tựa hồ đối hai ly rượu hôm nay lòng còn sợ hãi, cho nên đối rượu y lấy đều có chút e dè.

“Có lẽ nên cải biến một chút khẩu vị...” Pháp Nhĩ Tư cầm ly rượu bên cạnh, ngửi lên hần là rượu mật. Loại rượu này không nên xuất hiện ở vũ hội, nó đại thể xuất hiện trong các quán rượu, hoặc trong tay ả nhân, y quen biết rất nhiều ả nhân thích uống rượu mật.

Ngay khi đang tính toán lần sau cần hương vị gì đến che giấu được vị độc thảo, phía sau đột nhiên vang lên một thanh âm.

“Ta thích rượu mật.” Đó là thanh âm một nữ nhân, ngữ điệu ưu nhã, âm cuối hơi cao, “Không ngại đem nó lưu cho ta chứ?”

Pháp Nhĩ Tư ngây người, mùi hương quen thuộc khiến y đem ly rượu nhẹ nhàng để trên bàn.

P phía sau y là một giàn hoa tinh xảo dùng mộc đầu cùng hắc thiết làm thành, cắm đầy những đoá hoa hồng cùng dây leo, bên phải là một chiếc bàn dài trải khăn ăn đặng-ten, bên trên xếp đặt hoa tươi cùng hoa quả, ma pháp quang đặng bắt diệt.

P phía sau giàn hoa là một bụi cây cao chỉnh tề, nhưng không có nơi để người đứng.

Dưới ma pháp đặng quang chiếu rọi, y có thể thấy một bàn tay tinh tế thon dài cầm lấy ly rượu.

Đó là một bàn tay xinh đẹp, thoạt nhìn nhu nhược mà kiêu quý. Đặng-ten ám hồng sắc từ cổ tay mảnh khảnh rủ xuống, nổi bật làn da màu trắng, có loại quyến rũ độc nhân.

Y không quay đầu, chỉ đứng một chỗ, không động cũng không nói.

“Ái Đức Hoa bá tước là một vị thân sĩ đáng yêu, phải không?” Nữ nhân kia mềm nhẹ nói.

“Đúng vậy, một vị thân sĩ ưu nhã khôi hài, tuy đến từ nông thôn, bất quá không có cùng xã hội thượng lưu không hợp.” Y ôn nhu nói, đôi mắt đen nhìn đoàn người qua lại trong sân nhảy. Ngã Vi công chúa vẫn chưa tới.

“Ta cùng Ái Đức Hoa bá tước đều đến từ một nơi, thật khiến người kinh ngạc, Lạc Á là như vậy phồn hoa.” Thanh âm nữ nhân tựa nhạc khúc, có trầm bổng du dương vì điệu, thập phần dễ nghe.

Pháp Nhĩ Tư nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, Lạc Á mỹ lệ đến khiến người tan vỡ, rất nhiều người tán thưởng thành thị này nhiều lần bị chiến hỏa tàn phá, lại vẫn như cũ sừng sững đứng. Nó là vương đô của vương quốc, nơi tụ tập của tất cả thượng lưu nhân sĩ.” Y thấy Y Lai Ân bị một đám nữ hài vây quanh, nữ hài đối diện nhiệt tình nói gì đó, vương tử tóc vàng phiến muộn làm nhất phó bộ dáng lắng nghe.

Hồi lâu, Pháp Nhĩ Tư không nghe được thanh âm nữ nhân, y hầu như cho nàng đã đi, thế nhưng nàng đột nhiên nói, “Ta cùng Ái Đức Hoa từ nhỏ quen biết.”

“Ngài thật là may mắn.”

“Phụ thân của hần là một vị thân sĩ bảo thủ, căn bản không thích ra khỏi nhà, nhưng Ái Đức Hoa lại thích cùng mọi người tiếp xúc.”

“Đây là điểm hần được mọi người yêu thích.”

“... Chúng ta khi còn bé đã đính hôn.” Nữ nhân bỗng nhiên nói, trong khẩu khí khó nén ngượng ngùng, “Chúng ta chuẩn bị ở Lạc Á một đoạn thời gian sau đó trở về gia hương kết hôn.”

“Ngài là vị hôn thê của Ái Đức Hoa...” Pháp Nhĩ Tư trả lời, đôi mắt đen nhưng thẳng nhìn Y Lai Ân đang cùng một mỹ nhân tóc vàng khiêu vũ.

“Ta thích nụ cười của hần, đồng thời chờ hần mang ta ly khai Lạc Á.” Thanh âm nữ nhân kia rất thông thả, hầu như khiến người sản sinh một loại lỗi giác nghe thơ ca của người ngâm thơ rong, “Ta năm nay hai mươi lăm, phụ thân đại nhân nghĩ hôn sự của ta không nên kéo dài, đang chờ chúng ta trở về kết hôn, ngài nhất định thật cao hứng, bởi vì ngài rất thích Ái Đức Hoa.”

Thấy mỹ nhân tóc vàng hầu như dán vào lòng Y Lai Ân, Pháp Nhĩ Tư cảm thấy một trận phần nộ cường liệt, thật giống như có người cướp đi thứ của mình, loại tức giận này khiến y một trận mặt danh kỳ diệu, lại có chút vì phong độ của mình cảm thấy xấu hổ.

Bỗng nhiên, thanh âm thụ cầm ngừng lại, một khúc kết thúc, mỹ nhân kia phải từ lòng Y Lai Ân ly khai, nhưng kế tiếp là càng nhiều nữ hài tử hướng anh tuần nhị vương tử phát sinh lời mời nhiệt tình.

Pháp Nhĩ Tư rót một ly rượu mật, ngửa đầu uống. Thành thật mà nói, y không thích uống rượu mật, tuy rằng uống có vị ngọt, thế nhưng tác dụng rất mạnh.

“Ta hần đi tìm hần.” Nữ nhân kia nói, trong giọng nói ôn nhu đột ngột xuất hiện một tia âm ngoan.

“Đúng vậy.” Pháp Nhĩ Tư cười rộ, dùng ngữ điệu thoải mái đáp lại, “Hắn nhất định phi thường yêu ngài.”

“... Hắn từng tặng ta một chiếc mũ màu trắng, ta phi thường thích, cả khi hắn mời ta đến sơn động thám hiểm cũng mang theo.” Thanh âm nữ nhân đột nhiên bén nhọn, “Thế nhưng nó hiện biến thành màu đỏ, thế nào giặt cũng không sạch.”

“Đỏ như máu tươi của ngài phải không? Nghe phi thường thích hợp với ngài.” Pháp Nhĩ Tư lại uống một ly rượu mật. Y thấy một nữ lang tóc đỏ xinh đẹp hai tay ôm cổ Y Lai Ân, hai người dựa rất gần, thời điểm nói chuyện hầu như giống hôn môi.

“Ta là hướng ngài nói lời cảm tạ.” Thanh âm nữ nhân kia hồi phục bình thường, tựa như thiếu nữ đang yêu, “Ta có thể tha thứ phản bội, bởi vì ta rất yêu hắn.”

“... Hy vọng tuyển chọn của ngài là đúng, tổng có người nên vì sai lầm nỗ lực đại giới.” Đôi mắt đen của Pháp Nhĩ Tư mị lên.

“Cảm tạ ngài.”

Nữ nhân vừa dứt lời, Y Lai Ân đã đi tới, vừa đi vừa nói thầm, “Ta thực sự không thích khiêu vũ, thật là lãng phí thời gian...”

“Nhưng người vẫn nhảy.” Pháp Nhĩ Tư trào phúng, “Còn nhảy Lambada.”

“Ta không nhảy Lambada, ta nhảy chính là Waltz.” Y Lai Ân biểu tình nghiêm túc làm sáng tỏ, “Ta xung quanh tìm Ái Đức Hoa bá tước, thế nhưng căn bản không tìm được hắn.”

“Có lẽ... hắn đang bận việc.” Pháp Nhĩ Tư tựa trên giàn hoa, lúc này muốn đứng dậy, nhưng một trận choáng váng, không tự giác ngã xuống.

“Trời ạ, người làm sao?” Y Lai Ân vội tiến lên, vươn tay ôm lấy y.

Bởi tới tham dự vũ hội, Y Lai Ân hôm nay không mặc toả tử giáp, mà là mặc trường bào quý tộc, vạt áo trường bào màu trắng có hoa văn màu vàng, nổi bật mái tóc vàng của hắn, có vẻ phá lệ chói sáng.

“Pháp Nhĩ Tư?” Y Lai Ân ôm y, để y tựa trên ngực mình, tay kia tự nhiên đặt trên thắt lưng mảnh khảnh của y.

Cúi đầu, hắn nghe thấy một cổ vị rượu mật dày đặc, lập tức đánh một cái liếc trắng. Tuỳ tùng này cư nhiên uống nhiều rượu mật như vậy, đến mức —— uống say!

Rượu mật là một loại rượu vị ngon, vào miệng hương vị ngọt ngào, mang theo thuần hương thâm nùng, khiến người thèm thuồng không thôi, thế nhưng tác dụng rất mạnh, thật không thể tin, Ái Đức Hoa cứ nhiên dùng loại rượu này đãi khách.

Hắn cẩn thận đỡ Pháp Nhĩ Tư, cảm giác khô nóng trên người đối phương, vừa cúi đầu, liền thấy làn da bạch tích của đối phương bởi say rượu mà lộ một loại phần hồng sắc mập mờ.

Hắn đột nhiên nghĩ thân thể của mình có chút cứng ngắc, tựa như người say là hắn.

Pháp Nhĩ Tư tựa trước ngực Y Lai Ân, mái tóc đen có chút mất trật tự xoả tung bên gò má bạch tích.

“Ân...” Y rất nhỏ rên rỉ, vì chính mình không thắng lực rượu cảm thấy khổ não, đồng thời nhẹ nhàng lắc đầu, nỗ lực khiến bản thân tỉnh táo.

Bất quá tác dụng của rượu mật không phải như vậy có thể chống lại, hiệu quả của nó so ma pháp được tề còn muốn rõ ràng.

Y Lai Ân thấy Pháp Nhĩ Tư chậm rãi ngẩng đầu, trong đôi mắt đen không một tia mờ mịt, trái lại sáng sủa như bầu trời đêm.

Hắn lần đầu thấy một đôi mắt lấp lánh như vậy, tựa tất cả vì sao đều lạc vào trong.

Không chút nghĩ ngợi, hắn cúi đầu hôn môi y, cảm giác này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Lần đầu gặp nhau chính là vậy, hiện tại vẫn là vậy.

Hắn nhẹ hôn đôi môi Pháp Nhĩ Tư, đem đầu lưỡi xâm nhập khoang miệng mềm mại của y — y quả nhiên uống không ít rượu mật, trong miệng đều mang hương khí rượu mật, loại khí tức ngọt ngào này phảng phất khiến hắn theo đó say mê.

Đầu lưỡi hắn xẹt qua hàm răng, dọc theo hàm trên tiếp tục thâm nhập, xâm phạm nơi mềm mại mà yếu đuối của y.

Pháp Nhĩ Tư một điểm khí lực không có, dịu ngoan nằm trong lòng Y Lai Ân. Nhận nụ hôn của hắn.

Xác thực mà nói, Pháp Nhĩ Tư cả chính mình hiện làm sao cũng không biết, tựa như một bông vải bị dẫm nát, hoàn toàn không hay chính mình đang cùng Y Lai Ân hôn môi.

Đương khi Y Lai Ân rời khỏi đôi môi Pháp Nhĩ Tư, một tia chỉ bạc mập mờ theo khoé môi Pháp Nhĩ Tư chảy xuống, phảng phất một loại mê hoặc hoặc có lẽ một lời mời, hy vọng nam nhân kế tục thâm nhập.

Thấy mỹ cảnh như vậy, ý thức Y Lai Ân hỗn loạn, cúi đầu lại hôn cổ Pháp Nhĩ Tư.

Hắn tựa hồ tại thời khắc nào đó quen thuộc thân thể này, nhớ tới thân thể này vì hắn mang đến vui sướng không gì sánh được, thậm chí hiện tại chỉ là hôn môi, đã có thể khơi mào dư vị của vui sướng này.

Pháp Nhĩ Tư mơ mơ màng màng bị đặt trên giàn hoa, bị động thừa thụ trọng lượng một người khác.

Y muốn ý thức mình thanh tỉnh, thế nhưng đầu cả hắc ma pháp cùng bạch ma pháp đều không phân rõ.

Bàn tay nam nhân tiến vào y phục rộng rãi của y, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua điểm nổi trước ngực, y vô thức kéo căng thân thể, ngón tay nắm lấy đầu vai kiên cố của đối phương.

Ánh mắt mê ly lướt qua sợi tóc màu vàng, y tựa hồ nhìn thấy gì.

Tại cùng một góc phòng không ai chú ý, Ái Đức Hoa kinh khủng đứng đó.

Trong lòng hắn ôm một nữ nhân mặc lễ phục màu đỏ, nhìn ra được hắn tựa hồ cực độ sợ hãi đối phương, nhưng vô pháp giãy dụa, chỉ có thể vừa sợ hãi vừa ôm nữ nhân.

Pháp Nhĩ Tư thấy không rõ gương mặt nàng, chỉ có thể nhìn đến chiếc cằm đường cong tinh xảo, nửa gương mặt trên bị vật mũ buông xuống che khuất, lông chim cắm trên chiếc mũ màu đỏ tựa một đám hoa diễm quý dị, cho dù cháy hết vẫn không tàn.

Nàng dịu ngoan tựa trong lòng Ái Đức Hoa, khoé miệng nhẹ nhàng giương, tay đặt trên vai hắn, chỉ lộ ngón tay bạch tích cùng cổ tay mảnh khảnh, phía dưới bị đăng-ten ám hồng sắc bao trùm, nổi bật làn da, phá lệ bạch tích.

Đây là cảnh tượng cuối cùng Pháp Nhĩ Tư nhìn thấy.

Sau đó, y thực sự chống đỡ không được lực lượng ăn mòn của cồn, nhắm mắt đón nhận một mảnh hắc ám.

Thăng đến vũ hội kết thúc, Ngã Vi công chúa cùng Ngã Na công chúa vẫn không xuất hiện.

13. Hắc Pháp Sư Và Bạch Vương Tử - Quyển 1 - Chương 11: Vỹ Thanh

Pháp Nhĩ Tư đánh cái ngáp, nhu nhu huyết thái dương của mình, lại đánh cái ngáp.

Say rượu thực sự là khó chịu, y phát thệ đời này không bao giờ chạm vào rượu mật!

Kỳ thực y đổi tình cảnh trước khi mê man còn một chút ấn tượng, thí dụ như Y Lai Ân cúi đầu hôn y. Mà khi y tỉnh lại, vương tử tóc vàng nhất phò bộ dáng như không có việc đó, này khiến y không tốt truy cứu.

Bất quá, chuyện đã xảy ra, vô pháp cải biến thứ gì...

Trừ lần đó, còn có một chút lời đồn về Ái Đức Hoa bá tước.

Trong cung mọi nơi truyền lưu Ngả Vi công chúa bị Ái Đức Hoa bá tước vứt bỏ, điều này khiến Ngả Vi công chúa phi thường khoái trá, thậm chí vào đêm nghe được lời đồn đã cùng quốc vương “tổ khổ”.

Đối Ngả Vi, quốc vương bảo trì thái độ hoà nghi, thế nhưng theo hạ nhân phái đi triệu kiến Ái Đức Hoa bá tước, Ái Đức Hoa đã mang vị hôn thê mỹ lệ trở về lãnh địa.

Này khiến cả xã hội thượng lưu nghị luận.

Theo Ngả Vi công chúa nói, Ái Đức Hoa trước khi tới Lạc Á từng có một vị hôn thê, tới Lạc Á không bao lâu, bọn họ tựa hồ cãi nhau, sau đó vị hôn thê mỹ lệ kia không còn xuất hiện.

Hiện xem ra, bọn họ cuối cùng hoà hảo, cho nên cùng nhau quay về lãnh địa cử hành hôn lễ.

Trong trò khôi hài lần này, Ngả Vi công chúa hoàn toàn thành diễn viên phụ bi tình, bất quá nàng nhưng thật ra đối điều này biểu thị lý giải, dù sao bọn họ trước có hôn ước.

“A, cứ như vậy, chúng ta cuối cùng có thể an tĩnh một đoạn thời gian.” Ngả Vi trước mặt ca ca thân một cái thất lưng, “Nếu như phụ vương của chúng ta còn một chút tâm đồng tình, ta nghĩ hẳn sẽ không tiếp tục tìm vị hôn phu cho ta, ít nhất trong khoảng thời gian này.”

“... Chúc mừng nãi, Ngả Vi.” Ca ca của nàng, anh tuấn Y Lai Ân vương tử khoe miệng co quắp nói.

...

Pháp Nhĩ Tư ở ngày chủ nhật thứ ba sau vũ hội, thu được một phong thư đến từ nơi xa.

Y Lai Ân ghé qua, đem cầm đặt trên bờ vai mảnh khảnh của tùy tùng, chưa hỏi: “Thư ai gửi?”

Pháp Nhĩ Tư mở thư, bên trong có một viên bảo thạch rất đẹp, trên phong thư là nét chữ xinh đẹp viết — Thank you!

Đó là một viên bảo thạch phi thường đặc biệt, bên trong phảng phất bao lấy thứ gì. Kỳ thực Pháp Nhĩ Tư từng thu thập rất nhiều loại bảo thạch như vậy, với y mà nói, không phải không có không được.

Bất quá y hiện không nghĩ thế, dù sao y còn nợ đạo tặc Cách Nhĩ một viên bảo thạch.

Bảo thạch của Da Khắc.

Loại bảo thạch này là kết tinh sau khi tâm nguyện của Da Khắc đạt thành. Tại khi bọn chúng hoàn thành tâm nguyện, có thể nhớ lại thân phận ban đầu của mình, nguyên nhân tử vong, kể, có thể tuyển chọn vĩnh viễn ngủ yên, hoặc lấy thân phận u linh tiếp tục tồn tại, mang theo ma lực, thậm chí có thể dùng ma pháp khiến những người khác tiếp nhận chính mình, một lần nữa sống lại.

Lúc đó sẽ sản sinh bảo thạch của Da Khắc.

...

Ngày thứ hai, truyền đến tin Ái Đức Hoa bá tước.

Ngã Vi dùng ngữ khí bi thương nói với quốc vương, quốc vương khó được an ủi nàng vài câu, chuyện này cứ vậy kết thúc.

Pháp Nhĩ Tư chống cằm, nhìn người đến người đi trong hoa viên, cầm trong tay viên bảo thạch màu đỏ xinh đẹp, Y Lai Ân bên cạnh động bút tốc ký.

Hắn ngẩng đầu, thấy một bên mặt bị dương quang soi sáng của Pháp Nhĩ Tư, là như vậy trẻ trung cùng mỹ lệ. Bỗng nhiên, hắn thấy y nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Đừng đối một viên bảo thạch cười ngây ngô.” Y Lai Ân không nhịn được nhắc nhở tùy tùng tóc đen.

Tùy tùng quay đầu đối hắn mỉm cười. Nụ cười sạch sẽ cùng đơn thuần, khiến Y Lai Ân không thể nào liên tưởng đến y cùng vị Hắc Bào Giáo Phụ kia có gì quan hệ.

Pháp Nhĩ Tư xoay người, ngón tay nhẹ cuống, viên bảo thạch màu đỏ từ lòng bàn tay y rơi xuống lập tức bị một con chim màu đen ngậm lấy, tựa một đạo hắc sắc thiểm điện bay qua, tiêu thất phía chân trời.

Pháp Nhĩ Tư lần thứ hai tràn ra nụ cười, cuối cùng trả xong nợ cho Cách Nhĩ.

Thấy tùy tùng khả ái phát ra nụ cười từ nội tâm, vương tử tóc vàng cũng không tự giác lộ tiểu dung.

Dương quang ảm áp, tuy kế tiếp chính là một mùa đông dài dòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-phap-su-du-bach-vuong-tu-he-liet-hac-phap-su-va-bach-vuong-tu>